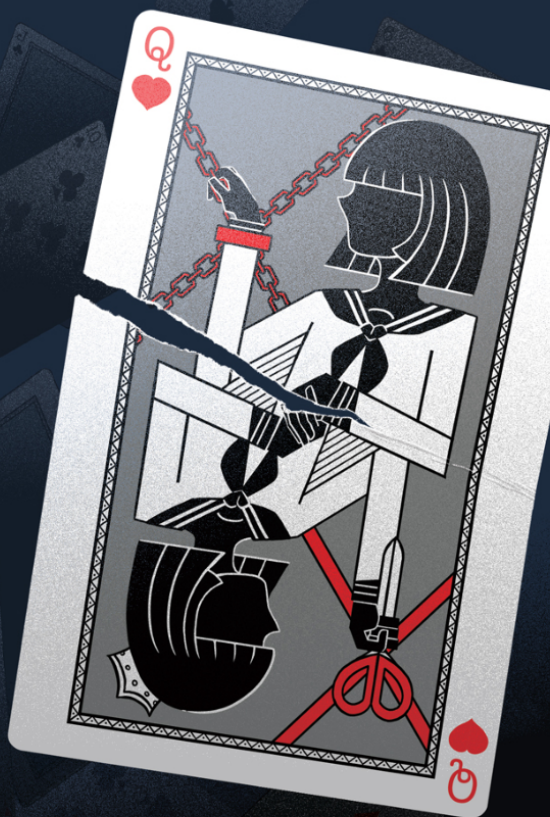

Tên của trò chơi là **BẮT** **CÓC**

Đỗ Phan Thu Hà dịch

Higashino
Keigo

 SKY novel

 NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

HIGASHINO KEIGO

TÊN CỦA TRÒ CHƠI

là

BẮT CÓC

Đỗ Phan Thu Hà dịch

1

Ngay khoảnh khắc từ kết hôn vừa thốt ra khỏi miệng cô nàng, bao quan tâm tôi dành cho cô đều tan biến. Từ cặp ngực đầy đà, đôi chân thon thả, đến làn da mịn màng kia, trong mắt tôi giờ chẳng khác nào những bộ phận của một con ma nơ canh.

Tôi trưng nét mặt đứng đưng cho cô thấy rời rời khỏi giường. Sau khi mặc lại chiếc quần lót vút bừa ban nãy, tôi nhìn vào gương, chỉnh sửa mớ tóc bù xù.

“Mặt anh như vậy là sao hả?” Nhóm nửa thân người dậy, cô vẫn vuốt tóc dài lên cao. “Ai đời lại tỏ vẻ ngán ngấm một cách lộ liễu thế kia.”

Tôi chẳng buồn trả lời. Liếc về phía đồng hồ báo thức, tôi nhận ra đã 8 giờ kém 5 phút sáng. Giờ giấc thế này là vừa đẹp. Tôi gạt công tắc của báo thức đáng lý sẽ reo sau năm phút nữa.

“Em đã hai mươi chín tuổi rồi chứ trẻ trung gì.” Cô ta liền thoảng nói tiếp. “Ít nhiều cũng phải đả động tới những chuyện như vậy.”

“Anh nhớ anh từng bảo rằng không hay nghĩ tới chuyện cưới xin rồi mà.” Tôi lên tiếng, vẫn quay lưng về phía cô.

“Không hay nghĩ tới tức là vẫn có đấy chứ.”

“Thế cơ đấy?”

Dù trong lòng, tôi thừa biết kiểu gì mọi chuyện cũng sẽ thành ra thế này, nhưng quả nhiên cứ lộ bộ mặt thật ra, kẻ nào cũng trở nên tẻ

ngắt. Tôi bắt đầu hít đất ở cạnh giường, chơi thật nhịp nhàng, lúc dồn sức thì thở ra. Tôi thực hiện đúng theo chỉ dẫn của huấn luyện viên ở phòng tập.

“Anh giận em à?”

Tôi không trả lời. Bởi như thế sẽ khiến tôi đếm trật số lần hít đất. Hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi, từ giờ sẽ hơi khó đếm đây.

“Thế em hỏi thật, anh tính thế nào với em đây?”

Được bốn mươi hai lượt thì tôi thụp xuống, vẫn tư thế ấy, tôi đuổi người ra sàn, hai chân cho vào gầm giường, chuẩn bị đến bài tập cơ bụng.

“Anh chẳng tính thế nào cả. Anh có tình cảm với em. Anh ôm em vào lòng vì anh muốn thế. Chỉ vậy thôi.”

“Nói tóm lại, anh không nghĩ đến chuyện cưới hỏi phải không?”

“Ngay từ đầu anh đã nói rõ rằng anh không tính đến chuyện đó rồi mà. Khác với em, suy nghĩ ấy chưa bao giờ lướt qua tâm trí anh, trước đây là vậy, sau này cũng thế thôi.”

“Nếu em nói em không chấp nhận điều đó thì sao?”

“Thì hết cách chứ sao. Thôi, em hãy tìm một người đàn ông suy tính đến việc kết hôn đi vậy. Người như em búng tay một phát lại chẳng có ngay à.”

“Anh chán em rồi sao?”

“Không phải. Chúng ta mới quen được ba tháng chứ nhiều nhận gì. Dù sao suy nghĩ đối lập nhau thế này thì chỉ còn cách chia tay thôi.”

Cô ta lặng thinh. Tôi chịu, chẳng biết cô nghĩ gì trong đầu. Lòng tự tôn của cô nàng rất cao, nên hẳn sẽ không xỏ ra những lời lẽ bi lụy. Trong lúc cô còn mải suy nghĩ, tôi bắt đầu tập cơ bụng. Từ khi bước qua tuổi ba mươi, bụng dễ tích mỡ hẳn. Do đó, bài tập này là thứ không thể thiếu vào mỗi buổi sáng.

“Em về.” Dứt lời, cô ta xuống giường. Cách đáp trả gần giống những gì tôi tiên liệu.

Giữa lúc tôi tập cơ bụng, cô nàng mặc đồ vào. Khoác lên mình chiếc váy liền thân màu đen, không buồn chỉnh sửa lớp trang điểm, cô ta với tay cầm lấy túi xách.

“Đừng mong em gọi cho anh.” Tôi nghe thấy giọng nói của cô khi đang ngửa người bên cạnh giường. Sau khi bỏ lại câu này, cô ta rời khỏi phòng.

Cô nàng này có thân hình nóng bỏng thật, nhưng đây là chuyện chẳng đáng dừng. Tôi không phủ nhận rằng mình mê mọt thân thể cô ta, nhưng tôi chẳng ham hố gì việc góp gạo thổi cơm chung. Tất nhiên, tôi vẫn thừa cách hứa hươu hứa vượn về chuyện kết hôn và tiếp tục quen cô ta một cách êm thấm. Tới một lúc nào đó ngán đối phương đến tận cổ thì chỉ cần nói lời chia tay là xong. Nhưng phương thức này không hợp với tôi. Thực ra chủ yếu do tôi thấy quá phiền, chứ cũng chẳng phải vì cần rút lương tâm. Trong vô số những cuộc tình tôi đã trải qua, cũng có vài mối quan hệ duy trì được nhờ những lời dối trá và thỏa hiệp chồng chất, song có một điều tôi đúc kết được từ trải nghiệm của chính mình: Kết cục của chúng chẳng bao giờ tốt đẹp cả.

Đến khi tắm xong, đứng cạo râu trước bồn rửa mặt, tôi đã không còn nghĩ gì đến cô nàng kia nữa. Thay vào đó, tên của hai người phụ nữ khác hiện lên trong đầu. Một cô là người mẫu tiềm năng, cô còn lại là dân văn phòng bình thường. Tôi biết số điện thoại di động của cả hai, song vẫn chưa chủ động gọi cho họ lần nào. Cô người mẫu đã gọi tôi vài lần. Thú thật, trong hai nàng, tôi chấm cô văn phòng hơn, tiếc là sau lần nhậu nhẹt dạo trước, tôi đoán có vẻ chẳng triển vọng gì. Nếu phải thi triển hết các ngón nghề để tán đổ cô nàng thì tôi xin kiếu. Dù sao cô ta chẳng có giá đến mức ấy, hơn nữa tôi cũng không

rảnh rồi gì.

Tôi chiên thịt nguội với trứng ốp la, nướng bánh mì, hâm nóng canh ăn liền cho bữa sáng. Đạo gần đây, khẩu phần của tôi hơi thiếu rau xanh. Trong tủ lạnh vẫn còn cây súp lơ trắng thì phải, tôi quyết định tối nay sẽ dùng thật nhiều súp lơ làm món bỏ lò.

Vừa khoác bộ vest lên người, tôi vừa khởi động máy tính để kiểm tra thư điện tử. Chỉ có vài cái mail là dính dáng đến công việc, còn lại toàn những thứ linh tinh. Trong hộp thư có cả mail của cô nàng tiếp viên trong quán bar tôi đến hôm trước. Tôi chẳng buồn đọc mà thẳng tay xóa luôn.

Hơn 9 giờ, tôi rời khỏi nhà. Từ lúc thức giấc, chưa gì tôi đã tiêu tốn hơn một tiếng đồng hồ. Cách sử dụng thời gian của tôi còn kém cỏi quá. Tôi rảo bước thật nhanh đến ga tàu điện ngầm. Việc này tốn mất bảy phút của tôi.

Cyberplan, công ty tôi làm việc tọa lạc tại quận Minalo, nằm trên tầng chín và tầng mười của tòa nhà cao mười lăm tầng này. Tôi đi thang máy lên tầng mười.

Khi đến chỗ ngồi, tôi trông thấy mảnh giấy ghi lời nhắn Đến phòng tôi nhé... Kozuka dán trên máy tính của mình. Đặt cặp táp xuống, tôi cứ thế băng qua hành lang.

Cửa phòng Giám đốc đang để ngỏ. Vào những hôm cửa đóng, trừ khi có việc gì gấp gáp lắm, còn không thì không được phép gõ anh. Ngược lại, khi cửa mở, chúng tôi có thể vào bất cứ lúc nào. Nguyên tắc của Kozuka là thế.

Kozuka đang thảo luận chuyện gì đó với một nhân viên nữ, song khi thấy tôi tới, anh nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện.

“Còn lại giao cho cô đấy. Tóm lại, không được dùng bản thiết kế

kia nữa.” Kozuka dấn dò cô nhân viên. “Tôi hiểu rồi.” Cô gái đáp lời, sau đó rời khỏi phòng. Lúc lướt qua tôi, cô khẽ gật đầu chào.

“Nếu em không nhầm thì cô ấy phụ trách sản xuất phần mềm trò chơi mới hả sếp?”

“Cũng không hẳn. Làm game khó mà.” Kozuka đóng tập tài liệu đang mở trên bàn. “Cậu khép cửa hộ tôi.”

Có vẻ là một phi vụ làm ăn lớn, hoặc một chuyện nghiêm trọng cần thảo luận đang đợi phía trước. Tôi đóng cửa rồi tiến lại bàn làm việc của anh.

“Đã có liên lạc từ công ty ô tô Nissei.” Vị Giám đốc bốn mươi lăm tuổi mở lời.

“Cuối cùng họ cũng đưa ra quyết định rồi à? Vậy đầu tiên sẽ là hợp sơ bộ phải không? Tuần này em có thể để trống lịch bất cứ lúc nào.”

Tuy nhiên, Kozuka chỉ ngồi yên trên ghế, lắc đầu với khuôn mặt phiền muộn.

“Không phải vậy.”

“Em tưởng chúng ta bàn về chuyện Automobile Park?”

“Đúng, tôi đang nói về chuyện đó.”

“Vậy ý sếp là sẽ tốn thêm ít thời gian để họ đưa ra quyết định?”

“Không, có quyết định rồi. Ban này, tôi mới nhận được thông báo.”

“Và kết quả là?”

“Hủy bỏ.”

“Hả?” Không tin vào tai mình, tôi tiến thêm một bước lại gần bàn giám đốc. Không, tôi hiểu ý nghĩa lời sếp nói chứ. Chỉ là nó vô lý đến mức không tài nào tin nổi.

“Họ báo hủy. Toàn bộ kế hoạch Automobile Park quay lại tờ giấy trắng.”

“Không thể nào... Đúng là vớ vẩn.”

Tôi tự huyền hoặc rằng Kozuka chỉ đang nói mấy câu đùa ngớ ngẩn. Nhưng nét mặt của Kozuka cho tôi biết anh ta chẳng có tâm trạng nào làm trò ấy. Tôi cảm thấy máu nóng trào ngược trong người, nhiệt độ cơ thể chắc phải tăng lên hai độ là ít.

“Tôi cũng không tin nổi đây này.” Kozuka lắc đầu. “Ai mà ngờ đi được đến bước này rồi còn bị hủy chứ.”

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào, mong sếp cho em một lời giải thích rõ ràng.”

“Tối nay tôi sẽ hỏi tình hình cụ thể. Bên đó sẽ sắp xếp một cuộc họp. Nhưng nói thì nói vậy, tôi đoán đối với họ, mục đích của cuộc họp chỉ là để thông báo phán quyết cuối cùng theo thủ tục mà thôi.”

“Kế hoạch hoàn toàn biến thành tờ giấy trắng hay khả năng thực hiện xuống thấp?”

“Khả năng thực hiện bằng không. Ý tưởng Automobile Park bị bãi bỏ rồi.”

Tay trái tôi siết lại thành nắm đấm, động thẳng vào lòng bàn tay phải.

“Khó khăn lắm mới đến được giai đoạn này, tại sao đột nhiên...”

“Người phụ trách bên ấy cũng đang rối như tơ vò mà.”

“Không rối mới lạ. Họ có biết ta mất bao nhiêu thời gian vào kế hoạch này không...”

“Phía họ bảo sẽ chịu trách nhiệm cho phần phí tổn tính đến thời điểm hiện tại.”

“Vấn đề không nằm ở chuyện tiền nong!”

“Chắc, cậu nói không sai.” Kozuka gãi gãi cánh mũi.

Tôi thọc hai tay vào túi, không ngừng đi đi lại lại trước bàn làm việc của Kozuka.

“Lâu rồi hãng xe hơi Nissei mới phát triển được sản phẩm mới, họ

muốn chạy một chương trình quảng cáo rầm rộ kết hợp ra mắt dòng xe đó. Đồng thời, nhân cơ hội này họ cũng đặt mục tiêu nâng cao hình ảnh xe hơi nội địa. Vì vậy, họ dự định tổ chức triển lãm ô tô, nhưng lại không muốn nó chỉ là buổi trưng bày đơn thuần. Đó là lý do họ mong ta góp sức. Nguyên văn yêu cầu từ phía họ là thế, đúng chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Họ không muốn nhờ tới các ông lớn mà mở lời với công ty tầm trung như chúng ta, ngoài lý do ngân sách thì cái chính là vì kỳ vọng ta đưa ra những ý tưởng mới mẻ, phải không?”

“Không sai.”

“Vậy mà giờ đến giai đoạn kế hoạch đâu vào đấy cả rồi, chỉ còn đợi một cái gậy đầu của bên ấy thì họ lại co vòi rút cổ sao? Nissei thiên hạ vô địch mà thế ư?”

“Nào, bớt giận đi. Quy mô của kế hoạch này phải đứng nhất nhì trong số các dự án chúng ta nhận từ trước tới giờ chứ chẳng chơi, nên tôi cũng biết cậu đổ nhiều tâm sức vào đó. Nhưng phía ủy thác bỏ của chạy lấy người thế kia, ta đành bó tay thôi. Sau này còn phải đối mặt với những chuyện như vậy nữa đấy.”

“Cứ thỉnh thoảng lại ăn vài vố kiểu này thì đến thần thánh cũng chẳng chịu nổi.”

“Kể đưa đầu chịu báng nhất là tôi đây này. Vì vụ này, tôi sẽ phải lên lại toàn bộ kế hoạch kinh doanh. Nissei bảo họ sẽ sắp xếp để giao cho chúng ta dự án khác, song không thể kỳ vọng quá nhiều.”

“Chắc lại nhờ ta quay clip quảng cáo sử dụng ca sĩ diễn viên chứ hay hóm gi. Em có thể đi cùng anh đến buổi họp tối nay không?”

“Không được, riêng điều này thì tôi không thể đồng ý.” Kozuka giơ tay phải ngăn cản. “Cậu mà đi, không khéo sẽ lời qua tiếng lại với bên đó. Còn nếu ta chịu lùi bước như bây giờ, nghĩa là họ sẽ nợ ta một lần.”

Đúng là cách nghĩ của thương nhân. Tôi chợt ý thức được Kozuka không phải người bên mảng sáng tạo mà là dân kinh doanh.

Tôi trút tiếng thở dài rồi gật đầu. “Vậy giải tán đội phụ trách dự án luôn sao?”

“Tôi e là thế. Tối nay, sau khi nắm tình hình, tôi sẽ gửi mail cho cậu, cậu dựa vào đó để viết thông báo cho các thành viên trong đội nhé.”

“Chắc chắn sẽ có người nổi sùng hơn em cho xem.”

“Hắn rồi.” Kozuka nhún vai.

Hôm ấy, tôi ở lại công ty đến tận lúc hoàng hôn, nhưng rốt cuộc công việc chẳng đâu vào đâu. Cứ hờ ra là suy nghĩ.

‘Tại sao lại thế kia chứ?’ chiếm hết tâm trí tôi. Rồi công ty sớm hơn thường lệ, tôi hướng về phòng tập thể dục quen thuộc.

Đạp xe chừng bốn mươi phút, mồ hôi trên người túa ra như tắm, song cảm giác khoan khoái lại chẳng thấy đâu. Tôi dốc hết sức bình sinh lao vào tập với máy, nhưng cơ thể chỉ thêm phần bải hoải. Đến khi hoàn thành được khoảng bảy mươi phần trăm chế độ luyện tập bình thường của mình, tôi bỏ đi tắm.

Khi tôi vừa rời khỏi phòng tập thì chuông điện thoại bỗng reo lên. Số điện thoại hiển thị trên màn hình trông quen quen, nhưng tôi lại chẳng thể nhớ ra là của ai.

“Sakuma đấy hả? Tôi, Kozuka đây.”

“À vâng, sắp ạ. Cuộc họp với phía Nissei kết thúc rồi sao?”

“Xong rồi. Cũng vì chuyện đó, tôi có điều này muốn nói với cậu. Tôi đang ở khu Roppongi, giờ cậu đến được không?”

“Vâng, được ạ. Anh cho em địa chỉ đi.”

“Tôi ở quán Sabine. Chắc cậu biết chứ?”

“Em biết. Ba mươi phút nữa em đến.”

Đúng lúc tôi vừa cúp máy thì có một chiếc taxi chạy ngang qua. Tôi bèn giơ tay vẫy lại.

Sabine là cửa tiệm do một công ty thực phẩm chức năng đứng ra kinh doanh với mục đích giảm thuế. Tôi đã được Kozuka dẫn đến đó tầm hai, ba lần. Không gian rộng một cách thừa thãi, lại còn lờ lợt, tiếp viên thì đông như kiến. Nội thất chẳng khác nào dăm ba thứ bánh kem trang trí màu mè, chỉ nhìn thôi đã đủ chán ngán. Dám chắc nếu vào tay mình, tôi hoàn toàn có thể thiết kế một cửa tiệm mang phong cách tinh tế hơn gấp vạn lần với chi phí chỉ bằng một nửa.

Tôi xuống xe và bước vào thang máy của tòa nhà bên cạnh đó.

Có một tay lễ tân đóng bộ vest đen và một cô nàng tóc hơi vàng dong dỏng cao đứng tại lối vào cửa tiệm. Tay lễ tân chào hỏi lịch thiệp đến nỗi bịch, còn cô tóc vàng chật vật lắm mới nói được câu chào bằng tiếng Nhật.

“Giám đốc Kozuka đến rồi thì phải.”

“Vâng, ngài ấy ở bên trong, thưa quý khách.”

Lối vào chia thành hai bên trái phải. Rẽ trái sẽ tới sảnh, còn rẽ phải là chỗ ngồi ngay quây. Nhân viên đưa tôi sang lối đi bên phải. Nhưng không phải vì Kozuka đang đợi tôi ở quây. Đi sâu đến cuối đường sẽ có các phòng riêng, đây là phòng VIP dành riêng cho các vị khách đặc biệt. Thật ra, đối với quán này mà nói, Kozuka chẳng phải thượng khách. Song hiện tại, anh đang đảm nhận vai trò cốt yếu trong chiến lược quản lý hình ảnh của một nghị sĩ tai to mặt lớn. Nhờ vào mối quan hệ với vị đó nên anh mới được Sabine tạo điều kiện như thế.

Trong phòng, Kozuka đang uống rượu Hennessy đá với hai tiếp viên. Thấy tôi, anh ta khẽ giơ tay lên chào.

“Xin lỗi vì muộn rồi còn gọi làm cậu vất công đến đây.”

“Không đâu, em cũng muốn nghe chuyện mà.”

Kozuka gật đầu, ý nói “không muốn mới lạ.”

Tiếp viên hỏi tôi muốn dùng rượu gì, tôi bèn gọi Hennessy uống sếch. Trong phòng Vip này cũng có một quầy bar chuyên dụng, Tiếp viên lấy ly rượu ở đó rồi mang tới cho tôi. Hennessy đã được rót ra, nhưng tôi chẳng còn lòng dạ nào nhấp môi ngay lập tức.

“Xin lỗi các em, chúng tôi có chuyện muốn bàn riêng.”

Kozuka lên tiếng, hai cô tiếp viên nở nụ cười giả lả rồi bước ra ngoài.

“Vậy sự tình thế nào?” Tôi thử hỏi.

“Ừm, tôi nắm được khái quát cục diện rồi. Họ quyết định bãi bỏ kế hoạch trong buổi họp Hội đồng quản trị hôm trước.”

“Chuyện đó em hiểu. Điều em muốn biết là lý do kìa.”

“Lý do là...” Kozuka lắc lắc ly rượu, viên đá trong ly kêu lanh canh. “Vốn liếng, công sức phải bỏ ra quá nhiều nhưng lại không tiên định được kết quả. Nói ngắn gọn là vậy.”

“Cái gì mà không tiên định được, ai phán như thế? Chính họ đánh giá nó sẽ mang lại kết quả nên mới bật đèn xanh cho ta đẩy chứ?”

“Tôi rào trước đón sau chắc còn khuya cậu mới chấp nhận, nên thôi, để tôi huých toẹt luôn cho xong. Người nắm quyền sinh sát trong phi vụ Automobile Park là Katsuragi, Phó Giám đốc mới nhậm chức.”

“Katsuragi, ý sếp là con trai Chủ tịch...”

“Katsuragi Katsutoshi. Ông ta là người yêu cầu đưa mọi chuyện về lại vạch xuất phát.”

“Chỉ vì một ông Phó Giám đốc tự dưng giở chứng mà kế hoạch ta dày công xây dựng suốt mấy tuần liền giờ đổ sông đổ bể sao?”

“Nhân vật này không phải kiểu người giở chứng thế đâu. Ông ta đã kinh qua rất nhiều bộ phận, từ kinh doanh, buôn bán đến truyền

thông, sau khi tích góp đủ kinh nghiệm thực chiến, ông ta tới Hoa Kỳ làm việc tại công ty con, trang bị cho mình một lượng lớn kiến thức trong mảng marketing. Mới năm mươi tuổi mà ông ta đã được bổ nhiệm vị trí Phó Giám đốc, có thể một phần vì ông ta là con trai của Chủ tịch, nhưng không ai dám nhận xét ông ta hữu danh vô thực cả.”

“Và tối nay anh đã gặp ông ta?”

“Phải. Ông ta có đôi mắt sắc lẹm như điều hâu, đã vậy còn chẳng thèm cười lấy một lần.” Kozuka có vẻ như đã bị áp đảo kha khá, anh một hơi uống cạn thứ chất lỏng trong ly.

“Lại một nhân vật độc tài xuất hiện sao?” Tôi cũng vươn tay về phía ly rượu của mình.

“Katsuragi bảo sẽ cho chúng ta thêm một cơ hội nữa.”

“Ồ.” Đang với tới ly rượu, tôi quay phắt sang nhìn vị Giám đốc chưa tới ngũ tuần. “Nếu thế thì mọi chuyện lại theo hướng khác. Chúng ta hãy xem xét lại kế hoạch lần nữa, rồi xây dựng một đề án mà họ không thể cản nhần câu nào.”

“Dĩ nhiên tôi cũng định như thế, song phía bên họ đưa ra hai điều kiện. Một, ta phải làm nổi bật sự quan tâm đến vấn đề môi trường của họ. Họ muốn thể hiện Nissei là một hãng chú trọng đến việc bảo vệ môi trường trong cả quá trình sản xuất, chứ không chỉ trong vấn đề khí thải hoặc tiết kiệm năng lượng.”

“Chưa gì đã thấy chán ngắt rồi. Vậy yêu cầu còn lại là?”

“Ừm, tôi đang vướng ở đó đây.” Kozuka tự rót thêm rượu vào ly. Anh ta cố tình tránh ánh mắt của tôi.

“Yêu cầu còn lại họ đưa ra là gì?” Tôi gắng hỏi lần nữa.

Kozuka khẽ thở dài, đoạn cất tiếng.

“Thay máu toàn bộ dàn nhân sự phụ trách dự án. Đặc biệt, phải đổi trưởng nhóm Sakuma Shunsuke.”

Tên tôi xuất hiện trong câu chuyện, song tôi vẫn chưa hiểu ngay được ý nghĩa trong lời anh nói. Không, nói đúng hơn, chính vì tên mình được nhắc đến nên tôi mới không tiêu hóa nổi sự việc.

“Tức là yêu cầu loại bỏ em?”

“Có vẻ ông Katsuragi đã điều tra rất kỳ lưỡng các dự án từ trước tới nay của cậu. Rồi sau cùng ông ta đưa ra kết luận đó. Xin nhắc trước, đây không phải lời tôi mà là phát ngôn của Phó Giám đốc Katsuragi đấy nhé.”

“Anh cứ cho em biết đi.”

“Cách làm của Sakuma Shunsuke rất dị biệt, trong các dự án tạm thời thì có thể thu hút được sự chú ý, nhưng về lâu về dài lại thiếu yếu tố mang tính tầm nhìn. Đơn giản và dễ hiểu, song không biết cách đọc thấu nhân tâm. Ý tưởng xây dựng một thứ nhái theo khu vui chơi cho chiến dịch truyền thông đánh vào loại xe mới không có gì đặc sắc, cách suy nghĩ còn hời hợt. Mong muốn của Nissei là khách hàng không chỉ mua xe mà còn mua được cả niềm kiêu hãnh. Làm gì có khách hàng nào đến khu vui chơi giải trí để đạt được niềm kiêu hãnh chứ. Lần tới, phải giao cho người biết nhìn xa trông rộng hơn mới được.’ Đó là nguyên văn lời ông Katsuragi nói.”

Vẫn cầm ly rượu trong tay, cả người tôi đông cứng lại, tưởng chừng sự phẫn nộ và cảm giác nhục nhã đang lấp đầy cơ thể mình. Giờ mà lên tiếng, chắc tôi chỉ phun ra được những lời cẩu giạn, nếu cử động, có khi tôi sẽ chẳng ngại ngần mà ném luôn ly rượu đi.

“Cậu có gì thắc mắc không?” Kozuka hỏi.

Tôi bèn lắc đầu. “Nói cách khác, ông ta bảo Sakuma của công ty Cyberplan là một kẻ bất tài...”

“Ông ấy có nói vậy đâu. Chỉ là cậu không hợp với phương châm ông ta đề ra.”

“Cũng vậy thôi sắp ời. Ông Katsuragi nghĩ chỉ có bản thân mình là

bất khả chiến bại mà.” Tôi ừng ực nốc rượu. Thứ chất lỏng cay nồng chảy thẳng từ thực quản vào dạ dày.

“Với tình hình này, ta chỉ có thể chấp nhận điều kiện họ đưa ra thôi. Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với Sugimoto.”

“Sugimoto sẽ là người kế nhiệm em sao?”

“Dự tính là thế.”

“Giao cho Sugimoto bộ phận tổ chức show nhạc cơ đấy.” Tôi nhếch mép cười. Nụ cười mỉa mai và ra vẻ cứng rắn.

“Chuyện đến đây thôi.”

“Em hiểu rồi.” Tôi đứng dậy.

“Ở lại uống thêm chút rượu rồi đi. Uống rượu giải sầu thì tôi luôn sẵn lòng bầu bạn.”

“Thôi đừng ép uống em.” Tôi khẽ đưa hai tay lên.

“Vậy tôi làm khó cậu rồi.” Kozuka gật đầu, miệng lẩm bẩm, đoạn nghiêng ly nhấp rượu.

Sau khi rời khỏi Sabine, tôi chẳng muốn về thẳng nhà, bèn ghé vào quán bar mình từng đến vài lần. Ngồi ở quầy, tôi gọi Bourbon uống đá rồi nốc không ngừng, nhưng những suy nghĩ nặng như chì chẳng hề tiêu tán. *Không biết cách đọc thấu nhân tâm, cách suy nghĩ còn hời hợt, lần tới phải giao cho người biết nhìn xa trông rộng.* Từng câu từng chữ mới nghe ban nãy đang làm sụp đổ sự cân bằng nào đó trong tôi.

Đừng giống mặt, tôi thầm nhủ. Tôi được một đại lý quảng cáo có máu mặt trong ngành chiêu mộ, trong bốn năm đầu quân cho họ, không có sản phẩm nào tôi đụng tay vào mà không bán đắt như tôm tươi. Dù là đồ vật hay con người, dù là thượng vàng hay hạ cám, tôi đều tự tin mình thừa sức bán được. Kể không biết nhìn thấu nhân tâm sao có thể làm nổi những chuyện ấy kia chứ.

Tâm trạng không khá hơn được chút nào nhưng đầu óc đã bắt đầu dần tê dại, tôi quyết định rời khỏi quán bar. Ra đến đường lớn, tôi vẫy taxi.

“Anh muốn đi đâu?” Người tài xế hỏi.

Đáng lẽ câu trả lời phải là khu Kayaba, địa chỉ chung cư mà tôi đang ở. Tuy nhiên, bỗng dưng có một sự thôi thúc kỳ lạ bủa vây lấy tôi. Chắc hẳn từ liều lĩnh được dùng để chỉ những hành vi thế này đây. Tôi đã đáp lại như sau: “Nhờ bác tài đưa tôi đến Denenchofu.” Chưa hết, tôi còn nói thêm, “Tư gia của Chủ tịch công ty xe hơi Nissei Katsuragi Shotaro nằm gần đây.”

“À à, cái biệt thự nguy nga đó.” Ông tài xế gật gật đầu tỏ vẻ mình đã biết rõ nơi ấy.

2

Dinh thự được xây dựng theo kiến trúc phương Tây, tráng lệ một cách điên rồ. Nếu không có bảng tên, khéo người ta sẽ tưởng đây là công trình công cộng nào đó. Ở lối vào rộng đến mức xe tải cũng qua được là cánh cổng chạm khắc hoa văn tinh xảo. Cắt ngang cổng vào là dây cửa kéo của gara. Dù là Mercedes-Benz hay Rolls-Royce, không gian này dư sức đậu tới bốn chiếc. Phía bên kia hàng rào trồng nhiều cây, um tùm chẳng thua gì một khu rừng, từ ngoài đường lớn nhìn vào, cố gắng lắm cũng chỉ thấy mái nhà chính mà thôi. Đã vậy, gian nhà chính còn nằm tít đằng xa, tôi trộm nghĩ đi bộ từ cổng đến tiền sảnh thôi đã mỏi nhừ chân chứ chẳng đùa.

Tôi không dại gì mà xớ rớ đến gần tòa biệt thự kia. Để ý thấy phía trên cổng trụ có lắp camera an ninh, và biết chắc còn cả đồng camera đặt ở những vị trí khác nữa, nên tôi xuống xe cách dinh thự một quãng thật xa. Lúc này, tôi đang cách khu nhà chừng hai mươi mét. Tình cờ có một chiếc xe bán tải cỡ nhỏ đậu bên đường, tôi bèn nấp ra sau.

Tôi bốc đồng nghĩ cứ đến gặp Katsuragi Katsutoshi chứ sợ gì. Tôi sẽ mặt đối mặt với ông ta và hỏi cho ra ngô ra khoai. *Sakuma Shunsuke có điểm gì khiến ông chúống tai gai mắt? Theo ý ông, chỗ nào mang cách nghĩ hời hợt?* Lời giải thích của Kozuka không hề đủ với tôi. Nó không khiến tôi tâm phục khẩu phục.

Nhưng khi tận mục sở thị dinh thự trông như tòa pháo đài khổng lồ này, tôi lại nao núng. Đêm hôm khuya khoắt mò đến viếng thăm, để gì Katsuragi Katsutoshi đã chịu cho tôi gặp mặt. Xác suất bị từ chối ngay ở cổng có khi còn cao hơn. Dầu tôi xưng tên thì chắc cũng chẳng được tích sự gì. Thế nào ông ta cũng xem tôi như một thằng làm truyền thông cố dấn ăn xôi đến kiến nghị phàn nàn. Hơn nữa, gặp mặt cũng không ổn, vì lúc này người tôi nồng nặc mùi rượu. Nhỡ đâu Katsuragi lại nghi do tôi say xỉn nên mới kích động xông tới đây, chắc chắn ông ta sẽ quay gót ngay tắp lự.

Mà thực ra, việc men rượu đưa tôi đến đây cũng là sự thật. Lúc nói với tài xế taxi điểm đến, trong đầu tôi sôi sùng sục chẳng khác nào một ấm nước đang đun.

Nói thì mạnh miệng lắm. Rốt cuộc, khi thực sự đứng trước kẻ địch, tôi lại sun vùi lại. Tôi do dự chùn chân. Nếu không làm gì mà lằm lũi bỏ về thì nhục nhã quá, chỉ vì sợ phải nếm trải cảm giác ấy nên tôi mới bày vẻ thế này chứ chẳng hay hóm gì. Tôi lòi hết lý do này đến lý do khác để biện minh với bản thân tại sao mình không xông vào.

Càng lúc cơn giận càng bùng lên. Tôi giận chính bản thân mình. Một Sakuma Shunsuke đầu đội trời chân đạp đất lại đi làm cái trò tầm thường này thì còn ra thể thống gì.

Làm lại thôi, tôi tự nhủ. Đầu óc tôi đã tỉnh táo hơn lúc trước. Không được chạy trốn. Nhất định tôi sẽ đương đầu với Katsuragi Katsutoshi. Nhưng đường đi nước bước phải thật chu toàn, thế mới đúng là phong cách của tôi.

Chỉ tay về phía tòa dinh thự, tôi tự nói với lòng mình, hãy đợi đấy, Katsuragi. Chắc chắn tôi sẽ cho ông thấy thực lực của tôi.

Đúng lúc ấy, bỗng có thứ gì đó khẽ động ở góc tầm nhìn. Tôi bèn đánh mắt về khu vực cuối hàng rào.

Có người đang tìm cách trèo qua hàng rào, nhưng không phải cố leo vào mà là ráng trèo ra. Đứng trên khung rào sắt, sau một hồi lưỡng lự, người đó nhảy xuống mặt đường. Bàn tọa đập lên mặt đất song có vẻ không hề hấn gì.

Trong khoảnh khắc, tôi cứ tưởng đó là kẻ trộm, nhưng suy nghĩ ấy tiêu tan ngay lập tức, bởi tôi phát hiện đó là một cô gái trẻ. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, tôi chưa từng thấy có ai lại mặc váy ngắn đi ăn trộm cả.

Trông cô gái này chỉ tầm mười lăm tới hơn hai mươi là cùng. Mặt mũi tương đối xinh xắn, cơ thể rất cân đối. Thấy cô ta dáo dác thăm dò xung quanh, tôi bèn nấp sau chiếc ô tô.

Cô gái nhanh chóng rảo bước rời khỏi nơi này. Sau phút chốc thoáng do dự, tôi quyết định bám theo cô ta. Lúc đi ngang qua mặt tiền dinh thự nhà Katsuragi, để bản mặt mình không xuất hiện trên camera, tôi xoay lưng lại, mặt hướng ra đường mà đi.

Lý do tôi quyết định bám theo cô gái xuất phát từ trực giác. Khó có thể cho rằng cô gái này đã lẻn vào tư dinh nhà Katsuragi. Nghĩ theo hướng có sự tình gì đó nên cô gái mới trốn ra khỏi tòa dinh thự rộng lớn ấy xem chừng hợp lý hơn. Vậy sự tình kia là gì? Đó là điều tôi thắc mắc.

Đường như cô ta không để ý phía sau, hoặc có lẽ do tôi giữ khoảng cách vừa đủ. Ra đến đường lớn, cô nàng vẫy taxi. Tôi hơi luống cuống. Cô ta mà bắt được xe là mọi thứ coi như đi tong.

Tôi vội vàng tiến ra đường lớn. Taxi chở cô ta bắt đầu lăn bánh. Vừa nhắm đi nhắm lại biển số xe trong đầu, tôi vừa chờ chiếc taxi kế tiếp. Trời giúp tôi, một chiếc đang trống tới ngay sau đó.

“Chú chạy thẳng giúp tôi. Nhanh lên.”

Tôi nói ngay khi vừa ngồi vào xe, nhưng người tài xế có vẻ không thoải mái với yêu cầu tôi đưa ra. Ông cho xe chạy với vẻ mặt cau có.

Tôi phe phẩy tờ tiền mệnh giá mười nghìn yên cạnh mặt ông ta.

“Ngay phía trước có một chiếc taxi màu vàng. Chú hãy bám sát nó.”

“Tôi không muốn vướng vào rắc rối đâu, thưa quý khách.”

“Chú đừng lo. Không có gì phiền hà cho chú cả. Có một cô bé ngồi trên chiếc taxi đó, bố mẹ cô ấy nhờ tôi đuổi theo.”

“Ồ.”

Người tài xế đạp chân ga. Xem ra thương thảo đã thành công. Tôi để tờ mười nghìn yên vào cái khay nhỏ dùng để nhận tiền của khách.

Tôi đang lo nếu không đuổi kịp trước khi xe ra đường Kanpachi thì sẽ xôi hỏng bỏng không mất, may sao chiếc taxi ấy phải dừng đèn đỏ ngay trước con đường. Tôi kiểm tra biển số rồi nói với người tài xế, “Là chiếc kia kìa.”

“Anh tính đuổi theo làm gì? Bắt lại à?” Người tài xế tò mò.

“Không, tôi chỉ muốn xác định cô ta đi đâu thôi.”

“Hả, để báo lại cho bố mẹ cô gái ư?”

“Chậc, đại loại vậy đó.”

“Ra là thế. Chắc là thiên kim tiểu thư rồi đây.” Chẳng rõ bác tài tự suy diễn chuyện này thế nào, chỉ biết ông ta có vẻ đã thôi thắc mắc.

Chiếc taxi chở cô gái xuôi về phía Nam đường Kanpachi. Xe chúng tôi bon bon đuổi theo sau. Xe không phóng quá nhanh nên công cuộc bám đuôi cũng không mấy khó khăn.

“Cứ tưởng cô ấy còn trẻ thì chắc sẽ đến khu Shibuya, nhưng hình như tôi đoán trật lất rồi.” Người tài xế nói, có lẽ vì Shibuya ở hướng ngược lại.

Đúng lúc ấy, chiếc taxi phía trước đột ngột rẽ trái vào đường Nakahara.

“Đi thẳng sẽ đến khu Gotanda phải không bác tài?” Tôi hỏi.

“Đúng rồi. Dân tình cũng bảo dạo gần đây, Gotanda có nhiều tụ điểm ăn chơi lắm.”

Liệu có ai đi chơi lại phải mất công trèo rào ra khỏi nhà không? Đúng là vào khung giờ này, con cái ra đường chơi bời thì chẳng cha mẹ nào không mặt nặng mày nhẹ. Tuy vậy, biểu cảm của cô gái lúc trốn ra ngoài khác xa với người đang lên kế hoạch tụ tập. Có chuyện gì đó nghiêm trọng hơn nhiều. Chính vì thế, tôi mới quyết định bám đuôi như bây giờ.

Nhà ga Gotanda hiện ra trong tầm mắt. Tuy nhiên chiếc taxi phía trước không có vẻ sẽ dừng lại. Nó chạy qua ga và lần này rẽ phải.

“Ái chà, ái chà, đang chạy đến khu Shinagawa đây.”

“Có lẽ thế.”

Chiếc taxi chở cô gái vào đường quốc lộ Keihin Số Một. Xe chúng tôi bám theo. Chẳng mấy chốc, tôi trông thấy nhà ga Shinagawa phía bên tay phải. Còn bên tay trái là một dãy các khách sạn nổi tiếng.

“A, họ chuẩn bị rẽ trái kìa.” Bác tài lên tiếng. Đúng như người tài xế nói, chiếc xe phía trước đang bật đèn xi nhan.

“Chú bám theo hộ tôi.”

“Nhưng chúng ta sẽ vào khách sạn đấy.”

“Không sao cả.”

Đi qua con dốc thoải thoải, chúng tôi đến mặt tiền của một khách sạn. Xe taxi chở cô gái đã dừng ở đó. Tôi yêu cầu tài xế chở mình dừng ngay phía sau.

“Không khéo cô này lại có hẹn với anh chàng nào ấy chứ.” Bác tài nói trong lúc xé tờ biên lai.

“Cũng có thể.” Tôi gật gù đồng tình.

Đi qua cửa xoay, cô gái bước vào bên trong. Đợi thêm một lát, tôi mới đi theo.

Không chừng người tài xế đoán đúng. Nếu lén lút gặp đàn ông, hèn gì cô ta trốn ra khỏi nhà bằng cách đó. Trong trường hợp chuyện đó là thật, tôi rõ là một thằng hề lồ bịch khi đuổi theo đến tận đây. Không được, không được. Bất kể vấn đề là gì, nắm được bí mật nhà Katsuragi cũng chỉ lợi chứ không hại. Tôi xốc lại tinh thần.

Khu vực lễ tân nằm bên trái lối vào. Quầy rất dài nhưng hiện tại lại không có nhân viên nào trực. Cô gái nhấn chiếc chuông được đặt sẵn ở trên mặt quầy. Một lát sau, một người tiếp tân trong bộ đồng phục xám bước ra.

Tôi lấy sẵn một tờ mười nghìn yên từ trong ví rồi tiến đến sau lưng cô gái.

“Thành thật xin lỗi quý khách, hôm nay khách sạn chúng tôi đã kín phòng rồi ạ.” Tiếp tân nói với cô. Có vẻ cô nàng đến mà không đặt phòng trước.

“Phòng thế nào cũng được hết.” Cô đáp, ngữ điệu nghe có vẻ bài hoãn. Tôi chợt muốn cho cô hát thử dòng nhạc R&B với chất giọng này.

“Xin lỗi quý khách, không còn phòng nào trống nữa ạ.”

Người tiếp tân trung niên vẫn cúi đầu thật thấp dù cô gái còn rất trẻ. Sau đó, ông chuyển ánh nhìn về phía tôi. “Xin hỏi quý khách cần gì?”

“Tôi đang cần tờ hai nghìn yên, anh có thể đổi giúp tôi được không? Nếu được thì cho tôi xin năm tờ.”

“Mười nghìn yên phải không ạ? Xin quý khách vui lòng đợi một lát.”

Nói đoạn, người tiếp tân lui vào trong.

Không buồn liếc mắt nhìn tôi lấy một lần, cô gái đi về phía cửa xoay với bước chân đầy bần khoản. Đã theo đến tận đây, không thể để mất dấu cô ta được, tôi bèn rời khỏi quầy lễ tân. Đúng lúc đó,

giọng nói vang lên phía sau. “A, thưa quý khách...”

“Cám ơn anh. Nhưng khỏi cần nữa.”

Bỏ lại nhân viên tiếp tân ngẩn ngơ, tôi vội vàng bước về phía lối ra.

Lúc tôi ra ngoài, cô gái đang đi vào vỉa hè cắt ngang khoảnh vườn của khách sạn. Sợ bị người khác dò xét, tôi giữ khoảng cách và lặng lẽ bám theo. Có lẽ cô ta chẳng hề nhận ra sự hiện diện của tôi.

Cuối vỉa hè là cổng ra của khách sạn. Bên kia đường lại có một khách sạn khác. Tôi ngẫm phỏng đoán động thái tiếp theo của cô.

Không nằm ngoài dự liệu, cô ta bước vào khách sạn đó. Quầy lễ tân nam ở tầng một. Khách sạn này chuyên dành cho giới doanh nhân nên dù là nửa đêm vẫn không ngớt kẻ ra người vào. Tìm một chỗ có thể nhìn bao quát quầy lễ tân, tôi chăm chú theo dõi hành động của cô gái.

Sau một hồi trò chuyện cùng tiếp tân, cô quay phắt người bỏ đi. Từ khuôn mặt sững sủa của cô, không khó để đoán được hai bên đã trao đổi gì với nhau.

Cô gái bước vào buồng điện thoại công cộng. Ra là vậy, chợt hiểu ra tất cả, tôi cũng cất bước.

Lúc này, cô đang ra sức lật tới lật lui cuốn danh bạ điện thoại. Không cần nhìn tôi cũng biết cô nàng đang mở trang nào.

“Đêm hôm khuya khoắt với bộ dạng kiêu đấy, cô có gọi khách sạn nào cũng mất công thôi.”

Giọng nói của tôi khiến người cô giật nảy. Cô nhìn tôi với khuôn mặt đầy kinh ngạc.

“Một cô gái trẻ măng chưa đặt trước mà xồng xộc đến tìm phòng ở một mình, chỉ khiến người ta nâng cao cảnh giác thôi. Cho một vị khách chẳng đem lại khoản lợi nhuận béo bở này thuê phòng, rồi biết

đâu lại bị cuốn vào phiền phức nào đó, phía khách sạn tất nhiên không muốn vướng vào mấy chuyện như vậy rồi.”

Có lẽ trong mắt cô, tôi là một gã biến thái đang tiếp cận cô với mục đích xấu xa nào đó. Đóng danh bạ điện thoại lại, cô nàng dõm bước ra ngoài.

“Cô đang tìm chỗ trú lại đêm nay phải không, cô Katsuragi?”

Cô khựng lại, quay đầu về phía tôi như một con rối đang kèn kẹt ngoái cổ ra sau.

“Anh là ai?”

Tôi lấy danh thiếp ra từ trong túi. Cô ta hết nhìn con chữ in trên đó lại chuyển sang nhìn mặt tôi.

“Cyberplan...”

“Quảng cáo, sản xuất, môi giới, có gì làm đó. Nói cách khác, chúng tôi là chân chạy vặt của các công ty có nhu cầu. Công ty ông Katsuragi chính là khách hàng lớn nhất của tôi. Phần tự giới thiệu bản thân của tôi xin hết, đến lượt cô nói tên rồi đây.”

“Tôi chẳng có nghĩa vụ phải làm thế.” Cô ta lấy đầu ngón tay búng lên tấm danh thiếp khiến nó rớt xuống sàn.

“Vậy thì tôi cùng phải hoàn thành nhiệm vụ mới được.” Tôi nhặt danh thiếp lên. “Sao tôi có thể nhắm mắt làm ngơ khi thấy kẻ trộm lén lút mò vào tư gia vị khách hàng quan trọng của mình đây.”

Đôi mắt hơi xếch lên của cô trợn trừng. Cá tính của cô gái này có vẻ mạnh mẽ, càng khiến vẻ đẹp của cô thêm phần sắc sảo hơn. Nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, tôi nói tiếp, “Hay không phải mò vào mà là trốn ra nhỉ? Nhưng dù là gì đi nữa, tôi cũng không thể làm ngơ. Phải báo cho ông Katsuragi mới được.” Tôi lôi điện thoại ra từ trong túi.

“Dừng lại.”

“Muốn vậy thì cô phải tự giới thiệu về mình.” Tôi nở nụ cười.

“Nếu năm được sự tình, tôi cũng không gây khó dễ gì cho cô. Tùy vào tình hình, không chừng tôi còn giúp cô tìm được chỗ ngủ lại đêm nay.”

Vẻ bối rối hiện rõ trên khuôn mặt cô nàng. Không, phải nói là nét mặt tính toán thiệt hơn mới đúng. Cô ta đang suy đoán về con người tôi, cân nhắc xem tôi có đáng tin hay không, có lợi dụng được hay không.

Đoạn cô chìa tay phải ra. “Cho xin lại danh thiếp lúc nãy.”

“Xin mời.”

Sau khi cầm lấy nó, cô lại chìa tiếp tay trái ra. “Bằng lái xe nữa.”

“Bằng lái xe?”

“Thì chắc gì danh thiếp này đã là của anh.”

“À à, thế cơ đấy.”

Nhìn gần mới thấy hóa ra cô ta trẻ hơn tôi tưởng. Chắc chỉ tầm học sinh cấp ba, nhưng trông có vẻ chững chạc. Tôi rút bằng lái ra khỏi ví. Cô bèn lấy giấy nhớ và bút bi chuẩn bị sẵn bên cạnh điện thoại công cộng ghi lại địa chỉ của tôi.

“Cẩn thận quá nhỉ.” Tôi cảm thán trong lúc cất bằng lái xe đi.

“Lúc nào bố tôi cũng dặn chỉ được nêu tên mình vào phút chót của phút chót.”

“Bố cô?”

“Katsuragi Katsutoshi.”

“À à.” Tôi gật gù. “Biết ngay mà. Nhưng chẳng hay hà có gì lệnh nữ của Phó Giám đốc công ty ô tô Nissei lại trèo rào trốn ra ngoài?”

“Không liên quan đến anh.”

“Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng sự thật là lúc này tôi đang mặt đối mặt với cô. lát nữa, chẳng may cô gặp tai nạn, tôi cũng sẽ phải chịu trách nhiệm, vấn đề này dính dáng đến sự sống còn của

công ty tôi.”

“Chuyện đó tôi không cần biết.”

Nhắc thấy cô gái toan bỏ đi, tôi lại lôi điện thoại ra lần nữa. “Tôi sẽ gọi điện đấy. Gọi ngay bây giờ.”

Cô ta quay lại, biểu cảm đầy chán ghét.

“Tôi bảo anh cứ mặc xác tôi đi, được chưa? Anh không chịu tuân theo mệnh lệnh của con gái Phó Giám đốc à?”

“Đáng tiếc, đối với tôi, Phó Giám đốc quan trọng hơn lệnh nữ của ông ấy nhiều.” Tôi làm bộ bấm số điện thoại.

“Dừng lại!” Cô ta định cướp lấy điện thoại nhưng tôi né kịp.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông trung niên ra dáng viên chức đi ngang qua. Ông dò xét chúng tôi với ánh mắt nghi ngờ.

“Cô không muốn bị người ta dòm ngó ở những nơi thế này đấy chứ. Đến chỗ khác nói chuyện cho đàng hoàng nhé?”

Cô gái đắm chiêu suy nghĩ, Hay nói đúng hơn, cô ta lại bắt đầu tính toán. Một lúc sau, cô gật đầu.

Chúng tôi bước vào quán cà phê nằm bên cạnh khách sạn. Mang tiếng là quán cà phê, nhưng đây là dạng tiệm tự phục vụ, khách hàng phải tự mang đồ uống đến chỗ ngồi của mình. Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên dãy bàn trông ra đường.

Tôi nghĩ ra hai cách lợi dụng cô gái này. Một là tôi sẽ tìm cách xoay xở đưa cô về lại dinh thự nhà Katsuragi ngay trong đêm nay. Tôi sẽ thu được lợi thế rất lớn trước Katsuragi Katsutoshi. Nếu thấy người khác bảo vệ cho cô con gái rượu của mình, dù là kẻ ghê gớm thế nào cũng không thể tỏ thái độ ngạo nghễ được.

Cách thứ hai là nghe cô ta giải thích sự tình. Chắc hẳn cô ta đang

giữ trong lòng bí mật nào đấy nên mới lén lút trốn khỏi nhà thế kia. Mà bí mật của cô ta cũng là bí mật của nhà Katsuragi. Nó sẽ trở thành một thứ vũ khí đáng gờm khi tôi đối đầu với Katsuragi Katsutoshi sau này.

“Anh theo dõi tôi từ khi nào?” Cô nhấp một ngụm cà phê rồi cất tiếng.

“Từ lúc cô trốn khỏi dinh thự. Tôi được dịp mục sở thị cảnh cô trèo rào.”

“Tại sao anh lại có mặt trước nhà tôi?”

“Chẳng có lý do gì to tát. Tôi có công chuyện ghé qua gần khu đó, nên quyết định đến chiêm ngưỡng dinh thự nổi tiếng của nhà Katsuragi ấy mà.”

“Tôi cứ tưởng trên đường không có ai.”

“Tôi đứng cách đó một đoạn. Tới gần nhìn ngó tư dinh nhà cô nhớ lại bị camera an ninh quay trúng thì sao.”

“Rồi sau đó anh bám theo tôi? Tại sao? Anh làm vậy với mục đích gì?”

“Khiếp, gì mà như hỏi cung thế.” Tôi cười khô và nhấm nhấp cà phê. “Ban nãy tôi nói với cô rồi mà. Đối với công ty chúng tôi, ông Katsuragi là nhân vật vô cùng quan trọng. Không dừng lại có kẻ trèo rào ra khỏi dinh thự của ông ta, tôi tìm hiểu ngọn ngành sự việc cũng là điều đương nhiên thôi.”

“Tại sao anh không hỏi chuyện tôi ngay lúc đó?”

“Cô có muốn tôi làm thế không mà hỏi?”

Nghe tôi vặn lại như vậy, cô gái chỉ lặng thinh. Tôi lại nhấp một ngụm cà phê nữa.

“Tôi đoán phải có nội tình gì đó nên mới quyết định theo dõi thêm. Đến tôi còn chẳng ngờ mình lại theo chân cô tới tận đây.”

“Đúng là đồ tộc mạch.”

“Ngành chúng tôi mà không thể thì công việc đã chẳng đi tới đâu. Rồi, giờ đến lượt tôi đặt câu hỏi. Đầu tiên, cho tôi biết tên của cô.”

“Ban này tôi nói rồi mà.”

“Tôi mới nghe cô nói mình là con gái Phó Giám đốc thôi. Tôi muốn cô nói ra tên mình kìa. Cũng phải biết cho tiện xưng hô chứ.”

Cô đắm chiêu ngắm nhìn con đường ngoài cửa sổ, một lúc sau mới đáp cộc lốc, “Juri.”

“Hả?”

“Juri. Viết bằng Hán tự là ‘Thụ’ trong cây đại thụ và ‘Lý’ trong vật lý.”

“À à, hóa ra cô tên là Juri. Katsuragi Juri. Đúng là cái tên nói lên con người, mới nghe thôi đã biết không phải con gái nhà dân thường rồi.”

“Anh có ý gì?”

“Tôi đang khen chứ sao nữa. Thế rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra, đến độ cô Katsuragi Juri đây phải trèo rào như thế?”

Cô thở dài trước câu hỏi của tôi. Bờ vai mảnh mai khẽ nhấp nhô.

“Tôi không nói không được à?”

“Nếu cô không thích cũng không sao.” Tôi lại thò tay vào túi đựng điện thoại.

“Tôi biết rồi. Anh sẽ liên lạc với bố tôi chứ gì?”

“Cái đấy gọi là nghĩa vụ của người lớn. Thế cô tính sao nào?”

“Để tôi suy nghĩ một lát.” Juri đưa tay chống cằm, khuỷu tay tì trên bàn. So với đám con gái thời nay, nước da của cô trắng đến lạ thường. Bề mặt không chút tì vết dù là nhỏ nhất, nói không ngoa, đây là một làn da hoàn hảo như sứ, không phải chỉ dựa vào sức mạnh của tuổi trẻ mà còn nhờ công chăm sóc cẩn thận kỹ lưỡng qua thời gian.

Tôi đang say sưa quan sát sườn mặt xinh đẹp ấy thì bất chợt cô nàng quay ngoắt lại. Trong một khắc, tôi rụt người.

“Tôi có thể xin thêm cà phê không?”

“Chuyện nhỏ mà.”

Tôi dọn ly đã dùng rồi, nhân tiện mua thêm hai ly cà phê, một phần cho mình. Lúc tôi quay trở lại bàn, Juri đang hút dở một điếu Caster loại siêu nhẹ.

“Từ ngày còn trẻ tôi đã thấy hút thuốc chẳng có gì đáng trầm trồ.”

“Tôi cũng thấy thế. Nhưng như anh nói, khi lớn tuổi hơn sẽ thấy hành vi ấy đáng trầm trồ sao?”

“Tôi không hút thuốc.”

“Để giữ sức khỏe ư?”

“Cũng một phần, hơn nữa tôi nghĩ nó thật phí thời gian. Nếu hút một điếu mất tầm ba phút, vị chi những ai một ngày hút một bao sẽ tiêu tốn khoảng một tiếng vào việc hít khói. Cũng có người bảo vừa hút thuốc vừa làm việc, nhưng tôi nghe không lọt tai lý luận kiểu ấy. Ngoài ra còn một lý do nữa, để hút thuốc thì phải hy sinh một cánh tay. Mà trên đời làm gì có việc nào dùng một tay xử lý lại hiệu quả hơn hai tay kia chứ.”

Juri phả khói vào mặt tôi.

“Sống với quan điểm như thế có vui không?”

“Không chỉ vì vui mới làm theo, mà bởi tôi ghét những thứ vô ích. Thế cô đã rút ra được kết luận chưa?”

Cô cẩn thận dụi điếu thuốc vào gạt tàn rồi đưa ly cà phê thứ hai lên miệng.

“Nói một cách đơn giản, tôi bỏ nhà đi.”

“Bỏ nhà đi?”

“Phải. Tôi căm ghét căn nhà đó và quyết định cao chạy xa bay. Tôi

không thể để bố mẹ phát hiện nên mới phải dùng là đến cách trèo rào.”

“Khó tin quá.”

“Tại sao?”

“Bỏ nhà ai lại mang ít đồ thế kia.” Đồ đạc duy nhất cô mang theo chỉ có một ba lô nhỏ.

“Tin hay không là việc của anh, nhưng đừng cản trở tôi.” Cô lấy thêm một miếng từ bao thuốc.

Tôi thở dài và đảo mắt nhìn xung quanh. Nếu người ta nghĩ tôi là loại trâu già ham gặm cỏ non thì chẳng vui thú gì, nhưng những điều tôi muốn moi từ cô ta lại nhiều như núi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy xem như cô đang bỏ nhà đi. Nhưng nó không đồng nghĩa với việc tôi có thể nhắm mắt làm ngơ trước tình hình này. Nói tôi nghe lý do tại sao cô hành động như thế. Nếu tôi thấy đó là chuyện chẳng đáng dừng, tôi sẽ xem như chưa thấy những gì xảy ra tối nay.”

Juri phà khói về phía tôi.

“Tôi bỏ nhà ra đi mặc mớ gì cần anh cho phép?”

“Vì tình hình nó thế. Chắc, bị người khác bắt tại trận mình đang trốn khỏi nhà đã là xui xẻo, đáng ra cô nên từ bỏ quách cho rồi mới phải. Nào, nói đi.” Tôi vẫy tay phải như mời gọi.

Một tay kẹp miếng thuốc, cô khế cắn ngón cái bàn tay kia. Cả móng tay lẫn răng đều được chăm sóc kỹ càng, nhìn rất sạch sẽ.

Bỏ ngón tay khỏi miệng, cô liếc mắt nhìn tôi.

“Tên anh là Sakuma đúng không?”

“Thật hân hạnh được cô nhớ tên.” Tôi không trả lời thẳng mà vòng vo một cách chậm chạp.

“Anh có thể hứa sẽ không kể với bất cứ ai những điều tôi sắp nói

không?”

“Tôi cũng muốn hứa với cô, nhưng phải xem nội dung e thế nào đã.”

“Hừm.” Cô gái quay sang lom lom nhìn tôi. “Nhìn vậy mà anh đang hoang ra phết. Tôi cứ tưởng anh sẽ hứa hẹn ngay cơ đấy.”

“Hứa như thế chả có ý nghĩa gì.”

Hứa một câu là chuyện đơn giản, nhưng không phải chỉ hứa hươu hứa vượn là sẽ cạy miệng được cô gái này.

“Đúng thật, chẳng có gì bảo đảm anh sẽ giữ lời cả.”

“Chính xác. Nhưng tôi có thể nói thế này. Thái độ của tôi được quyết định dựa vào việc tôi có được lợi lộc gì khi kể chuyện đó với người khác không. Nếu chẳng thu được lợi, tôi không dại gì để bị xem là loại đàn ông ngồi lê đôi mách. Đặc biệt đây còn là thiên kim tiểu thư của đối tác nữa chứ.”

Juri nhếch mép. Chẳng rõ cô gái này đang khó chịu hay không.

Cô nàng rít thuốc liên tục. Tôi bèn đưa mắt ngắm nhìn những làn khói thuốc màu xám được cô phả ra không ngừng.

“Anh biết sao không...” Đôi môi Juri mấp máy. “Tôi không phải con gái thật sự của nhà Katsuragi.”

“Ồ.” Tôi chăm chú nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của cô. Cái tin này chẳng khác nào sấm động giữa trời quang. “Vậy sao?”

“Không phải con gái thật thực ra cũng chưa chính xác lắm. Chính thức... ừm, có lẽ nên nói rằng tôi không phải con gái chính thức mới đúng.”

“Dù thế nào đi nữa, chuyện cô vừa thú nhận qua là tin động trời. Ấy là nếu như nó đúng sự thật.”

“Anh thấy không tin được thì cứ quên đi. Tôi sẽ không nói thêm gì nữa.”

“Bớt nóng, bớt nóng.” Tôi làm cử chỉ xoa dịu cơn giận. “Bất ngờ cũng là điều dễ hiểu mà. Từ giờ tôi sẽ không chen ngang nữa, cô nói tiếp đi.”

Juri khẽ hừ mũi. Nét mặt cô lộ rõ sự hào hứng trộn lẫn khinh miệt khi tán dóc chuyện thị phi. Thôi thì trong trường hợp này, tôi sẽ bấm bụng chấp nhận ánh mắt ấy.

“Anh có biết bố tôi đã đi bước nữa không?”

“Tôi có nghe nói. Nhưng đó là chuyện tầm hai mươi năm trước rồi.”

“Chuyện xảy ra cách đây đúng hai mươi năm. Bố tôi và người vợ trước cùng đi đến quyết định ly hôn. Còn với người vợ hiện tại, ông ấy có một đứa con gái.”

“Và cô con gái ấy hình như không phải cô?”

Chẳng ai lại gọi mẹ mình là người vợ hiện tại cả, tôi thầm nhủ. Tuy nhiên, cô gái này cũng sử dụng cách nói người vợ trước. Điều này đồng nghĩa với việc cô cũng không phải con của bà vợ đầu.

“Tôi là con gái nhân tình trước của ông ấy.”

Cách nói huych toẹt không chút vòng vo làm tôi phản ứng chậm vài giây. Miệng há hốc, tôi chớp mắt lia lịa.

“Nói nhân tình trước cũng không đúng. Có khi bà ấy là nhân tình trước của trước, hoặc không chừng còn trước đó nữa. Chung quy là tại con người ông ta đào hoa.” Chỉ có khéo miệng cô nhếch lên thành nụ cười. Và ông ta lại chính là bố cô.

“Ý cô muốn nói mẹ cô là tình nhân từ thời vợ trước của ông Katsuragi?”

“Chắc, đúng vậy. Nghe đâu lý do họ ly hôn một phần cũng phát sinh từ vấn đề này. Người vợ trước cũng thuộc dòng dõi trâm anh thế phiệt, nên dù đôi phương có là gia tộc Katsuragi máu mặt đi chăng

nữa, đã ghét thì bà ấy cũng chẳng nề nang gì.”

Lắng nghe Juri kể, tôi không kìm được mà mím môi cười. Ai mà ngờ nhân vật Katsuragi Katsutoshi ấy lại có một đời tư bung bét đến thế, rõ là chuyện đáng cười.

“Vậy tại sao con gái của nhân tình như cô lại có mặt trong nhà Katsuragi?”

“Đơn giản thôi. Vì mẹ tôi đã qua đời. Do bệnh máu trắng hay sao đó. Nghe đâu lúc còn sống bà ấy đẹp lắm, có lẽ là hồng nhan nên bạc mệnh.” Juri nói với nét mặt chẳng mấy may buồn thương.

“Cô không nhớ gì về mẹ mình à?”

“Tôi chỉ nhớ mang máng thôi.” Cô khẽ lắc đầu. “Cũng chẳng biết nữa. Đường như tôi chẳng nhớ gì về bà ấy. Không chừng tôi xem hình rồi nhầm tưởng đó là ký ức của bản thân mình cũng nên.”

Phân tích lạnh đậm thật.

“Cô được đưa về nhà Katsuragi từ khi nào?”

“Năm tôi tám tuổi. Nhưng mẹ mất khi tôi ba tuổi. Trong khoảng thời gian đó, tôi lớn lên trong vòng tay bà ngoại.”

Tám tuổi là thời điểm nhân cách con người đã định hình xong. Tưởng tượng đến suy nghĩ của Juri khi bị đưa về, tôi lại thấy có chút thương cảm.

“Tại sao ông Katsuragi lại không nhận nuôi cô trước năm cô tám tuổi?”

“Tôi cũng chịu. Chắc sợ làm bà vợ mới cưới tổn thương. Lúc đó họ cũng vừa mới sinh cô con gái chính thức mà.”

“Vậy ngược lại, tại sao cuối cùng ông ấy quyết định đưa cô về?”

“Vì bà ngoại ngã bệnh. Không ai chăm sóc tôi thì dễ sinh chuyện lắm. Bố vẫn thừa nhận tôi là con về mặt pháp luật, chắc ông ấy nghĩ rằng so với việc để ai đó đưa tôi về chăm sóc rồi nhờ đâu lại dẫn tới

tới một vụ tai tiếng thì thà đưa tôi về nhà dưới tư cách con gái thực sự vẫn đỡ hơn.”

Juri dụi điều thuốc vào gạt tàn.

“Từ đó về sau, cô ở luôn trong nhà đó à?”

“Dưới hình thức là thế.”

“Dưới hình thức?”

“Anh cứ nghĩ mà xem. Đột nhiên con của người khác bước vào nhà mình, dù nó tám tuổi hay bao nhiêu đi nữa, rõ ràng người vợ mới và cô con gái thực sự còn lâu mới thấy vui vẻ. Bố tôi thừa hiểu điều đó nên mới tống khứ tôi vào trường nội trú. Đã vậy còn là trường ở tí Sendai.”

“Từ khi cô học tiểu học à?”

“Từ tiểu học tới cấp ba. Tôi chỉ trở về nhà vào những kỳ nghỉ dài. Nói thật, tôi chưa bao giờ muốn về căn nhà ấy. Thà tôi ở ký túc xá suốt còn hơn. Nhưng nội quy trường bắt buộc học sinh phải về nhà trừ trường hợp đặc biệt. Nghỉ hè, nghỉ đông, nghỉ xuân, tôi đều ghét cay ghét đắng. Lúc nào tôi cũng thăm nhủ, không có những kỳ nghỉ đó đời đã đẹp biết bao nhiêu. Bình thường, trẻ con rất mong ngóng những dịp được nghỉ, lúc kỳ nghỉ gần qua thì than vãn thở dài, nhưng tôi thì hoàn toàn ngược lại. Anh có biết tôi mòn mỏi đợi tháng Tám kết thúc thế nào không.”

Juri ngẩng nhìn đường phố bên ngoài khung cửa sổ. Biểu cảm của cô chơi vơi xen lẫn trống rỗng. Có lẽ cô gái này đã trải qua thời niên thiếu với khuôn mặt như thế.

“Hiện cô đang là sinh viên à?”

“Ừm. Sinh viên năm hai.”

Tôi định hỏi cô học trường nào nhưng lại thôi. Dù gì việc đó cũng chẳng quan trọng, tôi muốn hỏi những điều khác hơn.

“Vậy nên cô mới quay lại Tokyo sao?”

“Thật ra tôi muốn ở lại Sendai, mà không phải Sendai cũng chẳng sao, chỉ cần đó là trường đại học nằm ngoài Tokyo là được. Nhưng rồi cuộc lại bị gọi về, thành ra tôi chỉ còn cách tuân theo. Đằng nào nhà ấy cũng lo cho tôi từ trước đến giờ mà.”

“Ông Katsuragi yêu cầu cô về?”

“Ừm. Chắc, tôi cũng đoán được đại khái suy nghĩ của ông ta.”

“Rốt cuộc ông ấy suy tính gì?”

“Nói chung bố tôi bắt đầu lo chuyện tương lai ấy mà. Ông ta muốn gả phứt tôi đi càng sớm càng tốt nên mới phải canh giữ tôi trong tầm tay cho dễ bề hành động.”

“Ra là vậy.” Câu chuyện nghe thật kỳ cục nhưng tôi có thể hiểu được. “Sau đó, cô không chịu nổi cuộc sống hiện tại nên quyết định tèo rào trốn khỏi nhà à?”

“Sao anh biết hay vậy?”

“Năm bắt tình hình thôi. Nhưng cô căm ghét nhà ấy đến vậy sao? Quan hệ của cô với gia đình không được hòa thuận à?”

“Hoàn toàn không thể nói tôi và gia đình hòa thuận.”

Cô dợm lấy thêm một điều thuốc nữa ra. Tuy nhiên, có vẻ vừa nãy đã là điều cuối trong bao. Bóp bao thuốc rỗng trong tay, cô nói tiếp, “Khác với truyện Lọ Lem, tôi không bị căm ghét một cách lộ liễu. Song tôi vẫn phải chịu đựng sự ác ý vô hình. Nói gì thì nói, suy cho cùng tôi vẫn là người đứng nước lã. Dẫu bao năm tháng trôi qua, tôi vẫn chẳng thể hòa nhập được. Mà những con người ấy cũng không chấp nhận tôi. Không có tôi, bọn họ vốn đã là một gia đình hoàn hảo. Nếu chen chân vào, tôi cũng chỉ như một diễn viên phụ trong bộ phim truyền hình gia đình. Có nói gì làm gì cũng thấy giả tạo, tôi đến nghẹt thở mất.”

Cô gái nhìn tôi và hỏi: “Anh hiểu không?”

“Tôi hiểu được phần nào.” Tôi trả lời. “Còn về bản thân cô thì sao? Cô cũng đâu dành cảm tình gì tốt đẹp với các thành viên gia đình Katsuragi phải không? Diễn hình như với mẹ kế chẳng hạn?”

“Anh hỏi ác quá.” Cô trút tiếng thở dài. “Anh nghĩ tôi yêu quý bà ta được không? Người đàn bà ấy bao năm qua đều không để tôi vào mắt. Bà ta đeo mặt nạ vui tươi và lừa tôi đi với nụ cười trên môi.”

Nói câu hay quá, tôi thầm thán phục.

“Còn con gái bà ấy thì sao? À, với cô thì đó là em gái cùng cha khác mẹ nhỉ.”

“Con bé ấy à...” Juri mím môi, khẽ nghiêng đầu. Nét mặt cho thấy cô đang cân nhắc từ ngữ. Đoạn vẫn giữ vẻ mặt ấy, cô trả lời. “Tôi hận nó đến tận xương tủy.”

3

Chúng tôi nhận phòng ở khách sạn Pola khu Kayaba khi đồng hồ vừa điểm 12 giờ đêm. Đây là một khách sạn bình dân mà người quen của tôi hay sử dụng khi lên Tokyo, nếu tôi ra mặt ở quầy lễ tân thì có thể dễ dàng thương thảo hơn. Lúc đó, tôi để Juri đứng đợi ở chỗ khuất bên chân cầu thang, còn mình thì lo liệu thủ tục.

“Tôi không hơi đâu nhúng tay vào việc cô bỏ nhà đi, nhưng vì cô đã tin tưởng kể cho tôi nhiều chuyện như thế, thôi thì xem như đây là đãi ngộ đặc biệt.”

Sau khi bước vào phòng, tôi đặt chìa khóa lên chiếc bàn con. Trong phòng vốn vụn chỉ có chiếc giường đơn bé tẹo, tivi, bàn và tủ lạnh.

“Tôi thuê phòng này hai ngày cho cô. Trả phòng vào giữa trưa ngày kia nhé.” Vừa dứt lời, tôi nhìn xuống đồng hồ rồi đính chính lại, “Qua 12 giờ rồi, phải nói là ngày mai mới đúng nhỉ.”

“Tại sao lại là hai ngày?”

“Làm vậy cho chắc thôi. Cô cứ thoải mái nghỉ ngơi một đêm, nếu cảm thấy muốn trở về thì đi lúc nào cũng được. Nhưng khi đó phải gọi cho tôi một cuộc đấy.”

“Nói cách khác, trong trường hợp tôi không về, tôi có thể ở lại đây đúng không?”

“Khuya quá rồi, cô cứ thông thả chợ mắt đi đã. Mai mình lại nói chuyện.” Tôi dợm đi về phía cửa, nhưng bèn dừng chân quay lại khi

vừa chợt nhớ ra một điều. “À mà này, cô có tiền trong người không?”

Nghe đến đây, cô gái đánh mắt đi. Hàng mi chớp lia lịa.

“Cô không mang tiền mà tính ngủ ở khách sạn à?”

“Tại tôi có thể mà.”

“Hả, thể tín dụng gia đình chứ gì.” Tôi lấy từ trong ví ra hai tờ mười nghìn yên. “Thôi tôi để tạm ở đây. Phòng hồ bất trắc.”

“Anh để làm gì, không cần đâu.”

“Nếu không dùng cô cứ để nguyên đấy.” Tôi đặt tờ tiền mười nghìn yên trên nóc tivi rồi lấy điều khiển chặn lên. “Mai gặp lại nhé. Tôi mong cô sẽ suy xét thấu đáo. Mà nói trước cho cô hay, nếu bị báo cáo, thẻ gia đình sẽ khóa ngay lập tức. Rốt cuộc cô định xoay xở thế nào khi không xu dính túi hả?”

Không buồn đợi câu trả lời của Juri, tôi bước về phía cửa ra vào. Toan kéo tay nắm cửa thì tôi nghe thấy giọng cô vang lên phía sau.

“Phải chi tôi nhận tiền thì tốt biết mấy.”

Tôi quay đầu lại trước câu nói của cô. “Cô bảo gì cơ?”

“Tôi chỉ đang nghĩ giá mà mình lấy tiền có phải hơn không. Không nhất thiết là tiền mà thứ gì có giá trị cũng được. Kim cương chẳng hạn. Nếu thế, tôi đã không phải lo đến cái ăn cái mặc một thời gian rồi.”

“Nói vậy tức là hành động của cô chỉ là bộc phát nhất thời còn gì. Qua ngày mai, cô sẽ nghĩ lại thôi. Nhưng tạm thời tôi sẽ không liên lạc với ông Katsuragi.”

“Tôi nhất quyết không quay về đó.”

“Chắc, cứ từ từ suy nghĩ đi.”

“Tôi có quyền thừa kế phần nào tài sản của gia đình ấy không nhỉ?”

Câu hỏi hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng khiến tôi ngẩn ra

trong thoáng chốc. Tôi nhún vai.

“Chắc là có. Nhưng nếu muốn vậy, cô phải tiếp tục là con gái nhà ấy mới được.”

“Ý anh là giờ tôi bỏ nhà đi thì coi như xong?”

“Tôi chịu. Nhưng giờ có nghĩ mấy chuyện này cũng vô ích. Có hưởng tài sản thì cũng phải đợi đến sau khi ông Katsuragi qua đời đã. Cô nói chuyện này sớm cả mấy chục năm rồi đấy.”

“Tôi từng nghe kể có cách thừa kế trước khi người đó chết.”

“Cô đang nói tới chia tài sản khi còn sống chứ gì. Không phải là không có, nhưng ông Katsuragi vẫn là người quyết định. Tôi cho rằng cô dùng yêu sách cũng chẳng nên cơm cháo gì. Bất kể cách nào đi chăng nữa, cô không quay về nhà thì chẳng ăn thua đâu.”

Có vẻ Juri đã nhận thức được tình trạng không xu dính túi của mình và ngộ ra sự to lớn của thứ cô vừa để mất. Đang bỏ nhà đi nhưng vẫn quan tâm đến gia sản, đúng là dòng máu của Katsuragi Katsutoshi có khác.

Tôi kéo nắm đấm cửa. “Chào nhé, chúc cô ngủ ngon.”

“Anh khoan đi đã.”

Để cửa hé hé, tôi quay người lại.

“Lại gì nữa đây?”

“Anh có thể nghe thỉnh cầu của tôi không?” Cô ngồi thẳng lại, ngược mắt lên nhìn tôi. Lần đầu tiên tôi thấy cô để lộ biểu cảm này.

“Còn tùy vào điều cô muốn nói là gì nữa.”

“Việc này không khó đến mức ấy đâu. Anh chỉ cần gọi điện thoại về nhà báo rằng đang ở cùng tôi là đủ rồi.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Sau đó, tôi muốn anh đến lấy tiền giúp tôi. Anh cứ báo là tôi sẽ không về nhà nữa, do đó tôi cần một khoản tiền đủ trang trải cuộc

sống.”

Một lần nữa, tôi bước vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Chuyện này mà lọt ra ngoài thì rắc rối lắm. Tôi thăm dò biểu cảm trên mặt Juri, sau khi xác nhận cô không đem chuyện này ra đùa, tôi mới chìa hai tay ra và nói.

“Cô đang nghiêm túc hay trêu chọc tôi vậy?”

“Vì nếu tôi gọi điện thoại, thế nào cũng bị bắt phải trở về cho xem.”

“Tôi gọi thì cũng thế thôi. Ông ấy sẽ bảo nếu tôi rảnh rang đến độ gọi điện nói nhảm thì khôn hồn dắt con gái về cho ông ta càng sớm càng tốt. Lúc này tôi nói rồi, Katsuragi là đối tác quan trọng của chúng tôi. Bản thân việc cho cô ở khách sạn thế này đã là một hành vi phản bội rồi.”

“Thì anh cứ báo tôi không muốn về là được mà.”

“Còn khuya ông ấy mới chấp nhận cái lý do đấy. Lớ ngớ có khi tôi còn bị kiện vì tội bắt cóc đấy chứ.”

“Vậy mình làm luôn một vụ bắt cóc đi?”

“Hả?”

“Anh gọi tới, không xưng tên và yêu cầu thế này: Nếu muốn con gái quay về thì phải chuẩn bị mười triệu yên.”

Tôi khom người xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt cô. “Đầu óc cô có bình thường không vậy?”

“Tóm lại, tôi sẽ không về nhà, mà tiền thì vẫn cần. Vậy nên tôi đã chuẩn bị tinh thần bất chấp tất cả rồi.”

“Tôi hiểu rồi.” Tôi giơ hai tay lên và gật đầu. “Cô đi tắm nước lạnh đi. Tôi thấy đầu cô bốc hỏa đến nơi rồi đấy.”

Có vẻ Juri vẫn còn điều muốn nói, song tôi chẳng buồn để ý nữa mà rời khỏi phòng luôn.

Từ khách sạn về chung cư tôi ở mất chừng mười phút đi bộ. Vừa bước trên cơn phố đêm, tôi vừa nghiền ngẫm lại những điều mình và Juri trao đổi. Tôi dám chắc lúc tối mình đã nốc khá rượu, nhưng trong người chẳng vương chút cảm giác say nào. Câu chuyện của cô ta đã kích động tôi như thế đấy.

Ai mà ngờ được, gia đình Katsuragi Katsutoshi lại phức tạp đến vậy. Tuy tôi chưa quyết sẽ tận dụng tình hình ấy thế nào, nhưng biết trước cùng chẳng mất mát gì. Biết đâu một ngày nào đó, tôi có thể lấy nó làm con át chủ bài không chừng. Mới mấy tiếng trước, tâm trạng tôi còn tụt dốc không phanh, vậy mà giờ đã phơi phơi trở lại.

Ngày hôm sau, tôi vừa lên công ty thì đã bị Kozuka gọi vào văn phòng. Anh đang nói chuyện với Sugimoto Tomoya trong phòng Giám đốc. Sugimoto phụ trách chính mảng công việc liên quan đến lĩnh vực âm nhạc, ví dụ như tổ chức các buổi trình diễn. Cậu ta nhỏ hơn tôi một tuổi nhưng rất có thực lực. Tôi chợt nhớ ra rằng cậu ta sẽ kế nhiệm tôi trong dự án ô tô Nissei.

“Tôi vừa kể cho Sugimoto tình hình hôm qua.” Kozuka nhìn tôi và nói.

Dường như ngại chạm mặt với tôi, Sugimoto chỉ cúi đầu nhìn xuống mặt bàn làm việc của Giám đốc.

“Anh muốn em bàn giao lại công việc cho cậu ấy?”

“Không, điều đó không cần thiết. Dù gì cũng phải bắt tay làm lại từ đầu, nếu không thì phía khách hàng cũng chẳng chấp nhận.”

Kozuka đang nhắc đến Katsuragi Katsutoshi.

“Cậu đã nói với các thành viên trong nhóm về việc Automobile Park bị đình chỉ chưa?”

“Chưa, em định lát nữa.”

“VẬY Ạ?” Kozuka tỏ vẻ đăm chiêu.

“CÓ chuyện gì sao?”

“Ừm. Thật ra từ lúc đó, tôi đã trần trở khá nhiều, suy đi tính lại, tôi thấy giờ bắt tay vào lập một nhóm mới toanh khá là khó khăn. Thay chỗ này đắp chỗ kia thì còn có thể, song thay máu toàn bộ e rằng không khả thi.”

Tôi dần hiểu ra ý anh.

“Tức là sếp muốn giữ nguyên các thành viên trong nhóm, chỉ thay đổi nhóm trưởng, phải không?”

“Chà, đúng thế, vì không còn nhiều thời gian nữa. Phía Nissei cũng chấp nhận đề nghị này rồi.”

Anh lo liệu chu toàn quá, tôi nuốt câu này vào bụng rồi gật đầu.

“Chiều nay sẽ có một cuộc họp với phía Nissei. Tôi muốn cậu cùng tham gia.”

“Em tham gia ư? Để làm gì?” Tôi cố nặn ra nụ cười. “Đối với họ, hẳn em không còn tác dụng nữa.”

“Bớt làm mình làm mẩy đi. Phía khách hàng bảo muốn giải thích một cách rõ ràng. Giới thiệu Sugimoto xong, cậu về cũng được.”

Ra lệnh cho trưởng nhóm cũ xuất hiện trong buổi phát biểu nhậm chức của trưởng nhóm mới à? Trong ký ức, trước giờ tôi chưa từng phải chịu sự nhục mạ đến mức này.

Bất chợt khuôn mặt Juri hiện lên trong đầu, và tôi chợt nảy ra một ý.

“Đằng nào ông Katsuragi cũng không đến phải không?”

“Không đâu, chắc chắn ông ta sẽ có mặt.”

“Thế sao?” Tôi nghiêng đầu ra chiều nghĩ ngợi. “Em lại nghĩ là ông ta sẽ không xuất hiện.”

“Sao cậu lại nói thế. Bên họ vừa mới xác nhận xong. Họ nói rõ Phó

Giám đốc Katsuragi sẽ tham gia.”

“Vừa mới đây ư?”

“Đúng vậy. Có chuyện gì sao?”

“Không...”

Con gái bỏ nhà đi mà vẫn còn tâm trạng xuất hiện tại một cuộc họp chỉ ở mức gặp mặt ư? Hay Katsuragi Katsutoshi chưa biết việc Juri đã biến mất? Khó mà nghĩ vậy. Bởi nếu có người phát hiện ra, hẳn họ sẽ báo cho ông bố đầu tiên.

“Em hiểu rồi. Em cũng sẽ tham gia. Quả là một niềm vinh dự lớn lao khi được diện kiến ông Katsuragi Katsutoshi.”

“Cấm gây chuyện đấy. Cậu chỉ việc im lặng đến cuối buổi là được rồi.” Kozuka chỉ tay vào ngực tôi và căn dặn lần nữa.

Trụ sở Tokyo của hãng ô tô Nissei nằm ở Shinjuku. Sau một hồi thực hiện các thủ tục đầy phiền hà, chúng tôi được đưa vào phòng họp. Phía đối tác đã đợi từ trước.

Chúng tôi nghe tay trưởng phòng truyền thông đậm người giải thích lý do công ty họ muốn làm lại từ đầu kế hoạch lần này. So với nội dung nghe từ Kozuka hôm qua, nó đã được nói giảm nói tránh phần nào. Có điều, riêng đoạn phỉ nhổ ý tưởng của tôi chẳng hề thay đổi.

Katsuragi Katsutoshi không có mặt. Họ bảo ông ta đến trễ, nhưng như tôi đoán, ông ta không xuất hiện. Không thể xuất hiện mới đúng. Có khi lúc này, ông ta còn đang bận yêu cầu cảnh sát đi tìm con.

Vị trưởng phòng truyền thông chuyển sang mục bàn về đường hướng triển khai sau này. Ý tưởng chủ đạo, yêu cầu, IT, vân vân... những từ ngữ nếu là một tay truyền thông chân chính sẽ không sử dụng nổi vì xấu hổ cứ thế tuôn trào.

Tôi càng lúc càng chán ngán. Phần giới thiệu về Sugimoto cũng đã xong rồi, đợi đến lúc kết thúc, tôi kiểu về là vừa.

Trong khi tôi đang cố nén từng cơn ngáp ngáp dài, cánh cửa phòng họp bất ngờ bị mở ra mà chẳng có tiếng gõ nào báo trước. Một người đàn ông vai rộng trong bộ vest đen bước vào. Trưởng phòng truyền thông dừng ngang phân trình bày.

Sau khi quan sát khắp gian phòng bằng đôi mắt sắc lẹm, ông ta bước về chỗ ngồi cao nhất.

Không nhằm lẫn gì nữa, đây chính là Katsuragi Katsutoshi.

“Sao thế, tại sao anh không trình bày tiếp?” Ông ta nhìn trưởng phòng truyền thông bằng khuôn mặt có vẻ không hài lòng.

Vị trưởng phòng vội vàng tiếp tục phân trình bày, ngật nổi dường như đã quên bằng mình vừa nói đến đâu, ông ta lộ rõ vẻ bối rối trong một lúc lâu. Có thể thấy ông ta đang phải chịu một áp lực khủng khiếp.

“Đó là Katsuragi đúng không?” Tôi hỏi nhỏ Kozuka ngồi bên cạnh. Anh chỉ dịch cằm lên xuống thật khẽ.

Sau một hồi chật vật, tay trưởng phòng truyền thông cũng lấy lại được phong thái ban đầu và một lần nữa tuôn ra màn giải thích dài dòng vắn tắt. Tôi chẳng buồn lắng nghe lời ông ta nói, chỉ liên tục thu vào khóe mắt khuôn mặt vị Phó Giám đốc đã không thèm đếm xỉa đến thực lực của tôi. Đến cả Katsuragi Katsutoshi dường như cũng chẳng mấy để tâm đến những gì tay trưởng phòng truyền thông đang trình bày. Tôi không rõ nguyên nhân có phải là vì bài phát biểu chẳng có gì đặc sắc hay bởi vì có lý do nào khác hay không, mà cụ thể ở đây chính là việc cô con gái đang biệt tăm biệt tích từ đêm qua.

Bài phát biểu của tay trưởng phòng kết thúc, tiếp đó, một người khác bên phía ô tô Nissei dõm đứng dậy thì Katsuragi chột đưa tay lên và nói, “Khoan đã.” Khi đã có được sự chú ý của tất cả mọi người,

ông ta lên tiếng trong khi vẫn yên vị trên ghế.

“Tôi biết kế hoạch lần này thay đổi đã gây ra không ít phiền phức cho các vị. Tuy nhiên, tôi mong mọi người hiểu rõ một điều, rằng công ty chúng tôi không chỉ đơn thuần muốn tổ chức một buổi lễ. Đối mới là cần thiết, song tôi không ham chơi một ván bài may rủi. Suy cho cùng, điều chúng ta nên làm là chơi trò chơi kinh doanh. Để làm vậy, tôi muốn có một kế hoạch cụ thể đến từng chi tiết và năng lực làm việc xuất sắc. Nó là trò chơi ta nhất định phải chiến thắng bằng mọi giá. Nếu các vị cho rằng đây là trò chơi nên có thể chủ quan thì không ổn chút nào. Trên thế gian này, những trò chơi ta phải cược bằng mạng sống nhiều như sao trên trời. Tôi mong các vị tâm niệm đây chính là một trong số đó. Bản thân tôi cũng có chút tự tin khi chơi trò chơi. Đó là lý do tôi quyết định chúng ta cần phải xem lại kế hoạch triển khai.”

Chẳng khác nào ông ta đang nói: “Các người chỉ là quân cờ trong trò chơi, chỉ cần hành động theo lời tôi là đủ.” Không, có lẽ đó mới chính là điều mà ông ta muốn nhắn gửi. Giọng điệu nhẹ nhàng và ôn tồn nhưng đồng thời chứa đựng áp lực đè nén cả căn phòng. Cảm tưởng tư thế của tất cả mọi người đều căng cứng hơn so với vài phút trước.

Rốt cuộc, tôi ngồi lại đến khi cuộc họp kết thúc. Trong lúc đó, tôi bí mật quan sát Katsuragi Katsutoshi. Ông ta không hề mất tập trung dù chỉ một giây. Nếu chỉ nhìn qua vẻ mặt của người này, ta cứ ngỡ ông ta chẳng hề quan tâm đến những gì cấp dưới và Kozuka đang thảo luận, song ánh sáng sắc sảo nơi đáy mắt không mấy may lu mờ. Quả thật không phải nhân vật tầm thường, tôi tự nhủ.

Cảm giác bẽ bàng và hiểu chiến tựa hồ bị máy xay nghiền nát thành mớ hổ lốn cuộn trào trong người tôi. *Trò chơi chứ gì? Được lắm, hóa ra là thế! Ông đang điều võ dương oai rằng mình sành sỏi à?! Tưởng*

gì chứ chơi trò chơi thì tôi đây cũng chẳng ngại. Có gan thì độ xem giữa hai chúng ta ai mới là kẻ sành sỏi thực sự. Không cho kẻ khác phân định thắng thua mà ép buộc người ta phải rút lui là thể loại gì vậy? Katsuragi Katsutoshi, quyết đấu với tôi xem! Tôi sẵn sàng gửi đi những ý niệm ấy. Song ông ta chẳng có vẻ gì là đã phát hiện ra các tần sóng vô hình này.

Sau buổi họp, Kozuka chạy về phía Katsuragi. Ông định chào hỏi, sau đó giới thiệu tôi. Song Katsuragi không buồn liếc mắt nhìn, phất tay với vẻ khó chịu.

“Các anh làm chuyện thừa thãi làm gì. Giới thiệu người nằm ngoài dự án cũng chỉ phí thời gian của tôi.” Dứt lời, ông ta rảo bước bỏ đi.

Tôi và Kozuka không đáp được lời nào, đành giương mắt trông theo bóng lưng của vị Phó Giám đốc tập đoàn lớn kia. Tôi thừa biết đám người xung quanh đang hướng ánh mắt thương hại về phía chúng tôi.

Một lần nữa, Kozuka vỗ vai tôi lúc này đang cắn răng chịu đựng nhục nhã.

Tối đó, tôi dùng bữa với cô gái tên Maki tại một nhà hàng Ý ở quận Akasaka. Maki là một người mẫu tiềm năng.

Mang tiếng là vậy, song tôi đoán số công việc người mẫu đúng nghĩa cô đang làm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô ta quanh đi quẩn lại chỉ làm người mẫu tiếp thị hoặc đóng vai trò tiếp khách trong yến tiệc, triển lãm là cùng. Tôi thừa biết một tuần vài lần, cô nàng phải làm việc ở vũ trường để trang trải cuộc sống. Từ trước đến giờ, chưa một lần tôi chủ động liên lạc, luôn là cô nàng gọi điện thoại cho tôi. Nhưng tôi không ngu đến mức chỉ vì thế mà nghĩ rằng cô ta trồng cây si mình. Đối với Maki, có lẽ tôi chỉ là một trong những mối quan hệ

có giá trị mà thôi.

Nhưng tối hôm nay tôi lại liên lạc trước. Vì nếu không kiếm được thứ gì giải khuây, tôi chẳng có tâm trạng trở về nhà. Tôi định sau khi ăn xong, cả hai sẽ đi uống đầu đó, tùy theo diễn biến cuộc trò chuyện, tôi sẽ tán tỉnh cô nàng. Dính tới quan hệ thể xác, không chừng sẽ phát sinh lắm điều phiền phức, nhưng vậy vẫn tốt chán so với việc trải qua đêm nay mà ôm trong lòng nỗi bức xúc hiện tại.

Lúc món cá vừa được dọn lên, chai vang trắng đầu tiên đã không còn một giọt. Tôi gọi thêm một chai cùng loại. Khi đến lượt món thịt, tôi yêu cầu vang đỏ cũng được.

“Anh uống nhanh thế.” Vừa đưa thức ăn lên miệng bằng những cử chỉ vụng về, Maki vừa nói. Đang ăn kiêng nên cô ả cố ý nhai lâu hơn bình thường. Nhìn bộ dạng ấy, tuy hơi ngứa mắt nhưng không thể chỉ vì thế mà tôi phá hỏng tâm trạng của mình.

“Chắc vì anh đang phấn khởi đấy. Với lại, cứ căng thẳng là anh lại mau khát.” Tôi nâng ly nhấp rượu.

“Sao anh lại phấn khởi?”

“Vì em chịu gặp anh chứ sao. Anh cứ lo em sẽ từ chối lời mời đột ngột của anh.”

“Cái anh này, đúng là dẻo miệng!” Cô nàng làm điệu bộ cười gạt đi, nhưng đôi mắt Maki nói cho tôi hay thực ra cô nàng rất thích.

“Mỗi lần anh bộc bạch cõi lòng là y như rằng chẳng ai nghĩ anh nghiêm túc. Sao mà tán dương phụ nữ Nhật lại khó thế không biết. Nhưng thật sự, anh đang căng thẳng đấy. Đến bản thân anh còn thấy lạ nữa là.”

“Vậy sao?” Cô nàng nghiêng đầu.

“Có lẽ một phần vì lâu lắm rồi anh mới ngồi đối diện một cô gái để dùng bữa thế này. Hơn nữa từ trước đến giờ, anh chưa từng chủ động liên lạc với em, nên chắc anh đang cảm thấy bối rối bởi đã phá

vỡ quy tắc ấy.”

“Công nhận anh nói đúng. Thế hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à? Đột nhiên anh nổi hứng sao?”

“Em nói vậy, anh cũng chẳng biết biện hộ gì, nhưng thật sự bấy lâu nay, anh đã muốn mời em rất nhiều lần, khổ nỗi anh không làm cách nào gọi điện cho em được. Nhưng tối nay, bỗng dưng anh lại có đủ dũng khí thực hiện điều đó.”

Nói dối cũng là một cách.

“Anh gặp vấn đề gì trong công việc sao?” Maki nhìn tôi dò xét.

“Không, chẳng có gì cả.” Tôi nâng ly lên. Tôi không hơi đâu kể cho cô nàng chi tiết tình huống của mình. Cô ta không cần phải biết.

Vừa tổng vào dạ dày các món ăn và rượu vang hương vị tầm tầm, tôi vừa đưa ra một vài thông tin Maki sẽ quan tâm, tiết lộ vài tình tiết bên lề, thỉnh thoảng chêm vài câu đùa nhẹ nhàng. Tôi biết tổng các cô gái trẻ còn lâu mới hài lòng khi chỉ lắng nghe đối phương nói, nên sau đó, đến phiên tôi sắm vai người nghe. Những gì cô ta kể vừa ấu trĩ, vừa lan man, kết cấu câu chuyện quá sức tẻ nhạt, khiến tôi chán ngán đến mức chỉ chống lại cơn buồn ngủ thôi đã là một nỗ lực ghê gớm. Dẫu vậy, tôi vẫn cố nhịn không ngáp, gật gù tán đồng với biểu cảm như thể cha sinh mẹ đẻ chưa bao giờ nghe được câu chuyện thú vị đến thế. Có lẽ cô ả này cũng cảm thấy riêng đêm nay, bản thân mình ăn nói có duyên hơn hẳn.

Mối quan hệ nam nữ cũng chỉ là trò chơi mà thôi. Nhưng đối thủ phải mạnh, nếu không trò chơi sẽ nhàm chán vô cùng. Riêng điểm này, đối thủ tối nay quả thực chẳng xứng tầm với tôi. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt vui vẻ của Maki, lòng thầm nghĩ lẽ ra nên gọi cho cô gái khác. Nếu là cô nàng dân văn phòng kia, ban đầu cô sẽ tỏ ra phòng thủ trước lời mời đột ngột, buộc tôi phải thi triển nhiều ngón nghề khác nhau để giải được khúc mắc ấy. Chọn lựa chủ đề nói trong bữa

ăn cũng không thể tùy tiện. Có điều tôi vẫn khoái những cuộc hẹn hò với phụ nữ yêu cầu tập trung trí lực như thế hơn.

Nói cách khác, điều tôi vọng cầu ở phụ nữ không phải quan hệ thể xác mà là tính tiêu khiển cao độ, đầy kích thích như khi tham gia trò chơi. Tình dục chỉ là phần thưởng khi chiến thắng, không hơn.

Không riêng gì yêu đương, đó là quan điểm của tôi về mọi thứ. Trước giờ, tôi luôn nếm trải cảm giác hạnh phúc khi đọc vị trò chơi rồi tìm cách chinh phục nó. Thể thao là tất nhiên, học tập cũng không phải ngoại lệ. Suy cho cùng, sự ganh đua thành tích chẳng khác nào cuộc đọ sức trong một trò chơi. Kỳ thi tuyển vào đại học là ví dụ điển hình cho điều này. Nếu tích lũy cho mình đủ điểm thắng ở đây, thì ngay cả trong trò chơi cỡ khủng nhất mang tên cuộc đời, tôi vẫn có thể nắm chắc chiến thắng. Giữ niềm tin đó, tôi đương đầu với kỳ thi, và suôn sẻ vào được trường đại học đúng như nguyện vọng. Trong cuộc chiến tìm việc cũng vậy, tôi tung mọi phương cách có thể nghĩ ra, trầy trật giành được vị trí trong công ty mình mong muốn. Tôi nghĩ tất cả là nhờ những kế hoạch chuẩn xác mà tôi đã vạch ra.

Sống đến thời điểm này, tôi gần như chưa bao giờ thua một trò chơi nào. Chẳng cần đợi Katsuragi Katsutoshi nói, trước giờ tôi vẫn quan niệm công việc cũng là một loại trò chơi. Chiến dịch lần này của Tập đoàn ô tô Nissei cũng vậy.

Tôi có một niềm tin thâm căn cố đế rằng kế hoạch Automobile Park sẽ thành công rực rỡ, trước đây là thế, bây giờ vẫn vậy.

Ông bảo bản thân cũng có chút tự tin khi chơi trò chơi phải không?

Nếu vậy hãy đọ sức một phen. Hãy phân định rõ ai mới là kẻ sành sỏi thật sự.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào đây. Đối phương đã cướp đi cơ hội chiến đấu của tôi. Và tiếc thay, tôi không có cách nào khiêu chiến với ông ta được.

“Anh sao thế?” Maki nhìn tôi với khuôn mặt nghi ngại. Có lẽ vì mãi suy nghĩ, tôi bỏ ngoài tai những gì cô nàng nói từ nãy đến giờ.

“Không, không có chuyện gì đâu. Chắc anh uống nhiều vang quá rồi.” Tôi cười và múc một miếng kem trái cây trắng miệng.

Rời khỏi nhà hàng, tôi thử rủ cô nàng ghé vào đâu đó uống thêm. Maki đồng ý không chút lưỡng lự. Tôi bắt taxi.

“Nhìn anh tươi tỉnh thế này, em an tâm rồi.” Maki lên tiếng lúc taxi bắt đầu lăn bánh.

“Ý em là sao?”

“Ừm, tại vì...” Cô nàng ngập ngừng như đang lựa chọn từ ngữ rồi mở miệng nói tiếp. “Em cứ lo anh đang sầu não. Còn nếu không sầu não, thì có lẽ tâm trạng anh phải rất tồi tệ...”

“Em nói gì lạ quá. Sao anh lại phải buồn bực hoặc có tâm trạng tồi tệ chứ.”

Nghe vậy, cô bẽn lẽn chồn ngược mắt nhìn tôi.

“Hôm nay em có nói chuyện điện thoại với Jun. Ueno Junko, anh còn nhớ cậu ấy chứ?”

“Tất nhiên là nhớ.”

Ueno Junko là một nhân viên của Cyberplan. Nhờ cô ấy mà tôi và Maki mới quen biết nhau. Hình như hai người bọn họ là bạn học từ thời cấp ba.

“Cô ấy nói gì à?”

“Ừm, lúc đó bọn em nhắc tới anh, cô ấy báo chắc giờ anh đang rầu rĩ rồi.”

“Vậy sao?”

“Nghe nói anh được phụ trách một dự án quan trọng nhưng đột nhiên lại bị gạt khỏi công việc ấy...”

“Cô ấy kể với em thế à?”

“Ừm.”

Tôi thở dài. Hầu cả công ty ai nấy đang xì xào bàn tán về chuyện Sakuma Shunsuke bị loại khỏi chiến dịch của hãng ô tô Nissei. Trong số đó, chắc chắn có nhiều kẻ hả hê lắm đây, bởi số người bị tôi mắng nhiếc trong công việc và cho rằng bị tôi hốt tay trên cũng không ít.

“Jun bảo kẻ nào loại anh Sakuma đúng là có mắt không trông. Chẳng ai có đủ khả năng thuần thục mọi thứ một cách hoàn hảo như anh cả.”

“Được nhận xét như thế thì vinh hạnh cho anh quá.”

Được nghe lời khen từ những người như Ueno Junko, tôi cũng chẳng mấy may vui vẻ hay gì. Ngược lại, tôi chỉ cảm thấy nhục nhã khi bị kẻ khác thương hại.

“Em nói thật đấy. Cậu ấy còn bảo ngoại trừ tội phạm ra, không ai có thể thẳng được anh cả.”

“Hừm...”

Bất chợt, có thứ gì đó mắc lại trong lòng tôi. Tôi thường có cảm giác này ngay trước khi phát hiện mình đã quên mất điều gì. Một lát sau, nó cô đọng thành hình thù cụ thể, và hiện lên trong đầu tôi dưới dạng một suy nghĩ.

“Xin lỗi bác tài, dừng lại giúp tôi.” Tôi nói với tài xế. “Một người xuống ở đây.”

Bên cạnh, Maki tròn mắt ngạc nhiên. “Sao thế anh?”

“Xin lỗi em. Anh mới nhớ ra có việc gấp. Mai mốt anh sẽ tạ lỗi với em sau.”

Tôi lấy từ ví hai tờ mười nghìn yên dúm vào tay cô nàng rồi ra khỏi xe. Ngồi trong chiếc taxi đang bắt đầu chuyển bánh, Maki ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi lại bắt một chiếc taxi khác. Vừa vào trong xe, tôi nói ngay,

“Đến khu Kayaba.”

Xuống xe ngay trước khách sạn Pola khu Kayaba, tôi vào từ cửa chính. Không bước đến quầy lễ tân, tôi tiến thẳng tới khu vực thang máy.

Tôi gõ cửa nhưng trong phòng chẳng có ai đáp lại. Tôi thử gõ thêm một lần nữa. Vẫn không có tiếng trả lời. Lẽ nào cô ta đã trả phòng mà không thèm báo với tôi một câu? Tôi vừa nghĩ đến đây thì cửa mở. Juri lộ mặt qua khe cửa hẹp.

“Chào.”

“Anh đi một mình chứ?”

“Đúng rồi.”

Cô gạt đầu, đóng cửa lại để tháo chốt khóa rồi lại mở cửa cho tôi.

Trong phòng, tivi đang bật. Trên màn hình hiện lên chương trình chuyên giới thiệu các ca khúc nổi tiếng gần đây. Tôi đoán Juri đang nằm xem tivi. Trên giường có gói bim bim ăn dở. Một cái gạt tàn và chai nước hoa quả được đặt trên chiếc bàn đầu giường.

“Cô đã ăn uống đằng hoàng chưa vậy?”

“Ban này tôi đi ăn ở nhà hàng gia đình rồi.”

“Món gì?”

“Anh hỏi gì mà kỳ thế?”

“Vì tôi lo cho thể trạng của cô chứ sao. Cô không ăn đủ chất thì mệt lắm.”

“Hừm.” Cô đưa mắt nhìn tôi và ngồi xuống giường. “Đưa thiên kim tiểu thư của đối tác quan trọng về nhà mà ốm yếu hao gầy thì để lại ấn tượng xấu quá, phải không?”

Lời nào lời nấy nghe mà bức mình. Tôi chỉ muốn hắt gáo nước vào

thái độ coi trời bằng vung ấy.

Tôi kéo ghế ngồi xuống rồi với tay lấy điều khiển, tắt ti vi.

“Sao? Đã muốn về nhà chưa?”

“Tôi đã bảo không về rồi mà. Anh dai thế.”

“Tôi chỉ muốn xác nhận thôi. Vì điều đó rất quan trọng.”

“Quan trọng?” Cô nhúu mày. “Ý anh là gì?”

“Tôi sẽ giải thích sau. Còn một chuyện nữa. Đêm qua, cô muốn tôi giúp cô về lấy tiền. Cô có nhắc tới phần thừa kế bởi đáng lý ra mình có thể lấy. Đó là đùa à?”

“Ai lại đem chuyện ấy ra đùa bao giờ. Tôi không còn là con nít nữa rồi, chẳng hơi đâu lại bỏ nhà ra đi chỉ để đong đếm tình thương của bố mẹ.”

“Vậy là cô thực sự nghiêm túc.” Tôi chăm chăm nhìn cô.

“Đã bảo nghiêm túc rồi mà. Anh muốn tôi phải nói đi nói lại bao nhiêu lần nữa.” Cô bực bội gắt lên.

“Được rồi.”

Vẫn ngồi trên ghế, tôi mở tủ lạnh cạnh đó. Đoạn, tôi khui lon Budweiser vừa lấy. Bọt bia phọt mạnh ra ngoài và bắn lên ngón tay.

Sau khi uống một hớp, tôi đặt lon bia lên bàn rồi một lần nữa quan sát nét mặt Juri. Cô ném ngược lại tôi ánh nhìn nửa ngờ vực, nửa khó chịu.

Đây là thời khắc quyết định. Cô gái này sẽ biểu lộ phản ứng ra sao khi nghe kế hoạch của tôi? Nếu bị khước từ, xem như ngay thời điểm ấy, cuộc chơi chấm dứt. Có lẽ cô ta sẽ mách bố mình rằng Sakuma Shunsuke là một gã đàn ông đầu óc có vấn đề đến mức nào. Chắc hẳn ông bố sẽ báo cho Kozuka và ép anh ta sa thải gã điên loạn kia ngay lập tức. Mà Kozuka còn khuya mới dám làm trái ý Katsuragi Katsutoshi. Thế là tôi sẽ nhanh chóng bị đuổi cổ khỏi công ty.

Nhưng trong tình hình này, dẫu có bầu víu vào công ty Cyberplan thì tôi cũng chỉ chuốc thêm tủi nhục. Đã vậy, tôi quyết sống mái một phen.

Tôi nhớ lại những trò chơi trên máy điện tử xèng thuở bé mình hay chơi. Sau khi Space Invaders thoái trào, các trò chơi khác xuất hiện như nấm mọc sau mưa. Mỗi lần có trò mới, tôi lại la cà ở trung tâm trò chơi điện tử. Máy xèng với hình ảnh sắc sỡ làm nền nghênh chiến với tôi.

Cảm giác lúc này cũng giống như khi tôi nhét xèng vào máy.

“Cô muốn chơi trò chơi không?” Bất chợt tôi thốt lên.

“Trò chơi?” Juri nheo mắt nghi ngờ.

“Trò chơi biến nguyện vọng của cô thành hiện thực. Cô sẽ có cơ hội giành lại số tiền mình xứng đáng nhận được từ nhà Katsuragi. Đồng thời tôi cũng thu được khoản thù lao.”

“Vậy anh dự định làm gì?”

“... Thật không ngờ lại được nghe câu này. Là chính miệng cô phát ngôn đấy nhé.” Tôi nhấc lon bia lên. Ợc một ngụm, tôi tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô. “Trò chơi bắt cóc.”

4

Ngay khi vào phòng, chưa cởi giày mà Juri đã khịt mũi.

“Có mùi à?” Tôi hỏi.

“Không. Tôi cứ tưởng sẽ nặng mùi đàn ông hơn. Ai ngờ mùi dễ chịu ra phết. Bạc hà phải không?”

“Xịt phòng ấy mà. Tôi cũng không ưa phòng có mùi. Dù là mùi cơ thể mình đi chăng nữa.”

Căn hộ tôi đang ở có một phòng ngủ. Juri ngồi xuống ghế sofa hai người trong phòng khách. Nhìn xung quanh căn phòng xong, cô nhận xét, “Ngăn nắp thật.”

“Tuần nào tôi cũng dọn dẹp một lần.”

“Ồ, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

“Quen rồi thì chẳng có gì ghê gớm cả. Quan trọng là không để đồ đạc tăng lên quá nhiều. Thứ gì thừa đều vứt đi cho gọn. Như thế, dọn dẹp sẽ không quá cực. Nhiều lắm chỉ ba mươi phút sẽ xong. Một tuần có mười nghìn tám mươi phút, cố gắng trong ba mươi phút, tôi sẽ có thể trải qua hơn mười nghìn phút còn lại một cách thoải mái. Ngược lại, nếu lười bỏ ra công sức của ba mươi phút, tôi sẽ phải trải qua hơn mười nghìn phút đầy khó chịu.”

Juri lộ rõ vẻ mặt nhăn nhó từ lúc tôi nói được một nửa.

“Anh không có gì uống à?”

“Tôi pha cà phê cho cô nhé?”

Cô không gật đầu mà chìa mắt về tủ gỗ của Thụy Điển kê cạnh tường.

“Tôi muốn uống rượu.”

Đúng là được voi đòi tiên. Nhưng đêm nay, tôi sẽ chịu khó làm cô vừa lòng.

“OK. Bia, Scotch, Bourbon, Brandy, rượu Nhật.” Vừa nói tôi vừa giơ tay đếm. “Loại nào thì được?”

Juri khoanh chân, và nhân tiện khoanh luôn cả tay. “Tôi muốn uống Dom Pérignon. Loại màu hồng.”

Tôi chỉ muốn đập cho cô một trận, nhưng đành phải nuốt ngược cơn tức vào trong.

“Bình thường tôi hay làm lạnh sấn hai, ba chai, song tình cờ tối hôm trước, tôi uống hết chai cuối cùng rồi. Vang thì tôi còn, cô uống đỡ được không?”

Juri hừ mũi. “Cũng chẳng còn cách nào khác. Vậy cho tôi vang đỏ.”

Bày đặt ra vẻ phụ nữ trưởng thành đây mà. Chắc, thôi thì tôi sẽ tăng bốc cho cô vui vậy.

“Tuân lệnh.”

Chai vang Ý tôi được tặng đang say ngủ trong hốc kệ.

Tôi dùng dụng cụ khai kiểu xoáy rút nút bần ra.

Juri nghiêng ly rượu vang nhấp một ngụm rồi cảm nhận hương vị của nó trong miệng ít lâu. Tôi cảm tưởng có khi cô sẽ bảo: ‘Rượu này chưa đủ độ.’

Tuy nhiên, cô chỉ gật đầu đầy hài lòng, “Ừm, ngon quá.”

“Thế thì được rồi. Cô đòi hỏi cao về vang lắm à?”

“Không hẳn.” Cô phủ nhận nhẹ bằng. “Tôi uống thấy ngon là được. Nhớ tên rượu làm gì cho phiền phức.”

“Nhưng cô biết Dom Pérignon.”

“Thì vì tôi chỉ biết mỗi loại Champagne đó. Tôi hay nghe bố mình bảo nhắc tới Champagne thì chỉ có Dom Pérignon, còn lại đều xem như những thức uống khác mà thôi.”

Khuôn mặt Katsuragi Katsutoshi hiện lên trong đầu. Tôi chỉ muốn phản bác.

“Cái tên Champagne dùng để chỉ loại rượu vang sủi tăm xuất xứ từ vùng Champagne chứ không chỉ giới hạn ở Dom Pérignon.”

Nghe đến đây, Juri lắc đầu.

“Vốn dĩ cách làm Champagne là phương pháp bí truyền ngày xưa chỉ được lưu giữ trong tu viện tại Hautvillers vùng Champagne. Nó được truyền khắp địa phương. Và người sáng tạo ra bí quyết ấy chính là Dom Pérignon, một tu sĩ chuyên phối chế rượu. Bởi vậy, Dom Pérignon mới là loại Champagne đỉnh cao. Bố tôi kể vậy.”

“Ra thế, ra thế.” Tôi nuốt xuống họng thứ vang đỏ rẻ tiền. “Tôi được mở mang thêm rồi.”

Nghe mà muốn trào ngược trong ngực, tôi tưởng tượng cảnh Katsuragi Katsutoshi vừa vung vít những thứ kiến thức này vừa nhăm nháp ly rượu Champagne.

“Tôi muốn bàn tiếp về chủ đề lúc nãy.” Tôi mở lời.

“Chuyện trò chơi phải không?” Vẻ căng thẳng hiện rõ trên mặt Juri.

“Tất nhiên là chuyện đó. Tôi muốn xác nhận lại lần nữa, cô có thật sự muốn làm không?”

“Không thì tôi đã chẳng theo anh đến tận đây.”

“Tôi mong cô trả lời rõ ràng. Cô có tham gia trò chơi bắt cóc không? Có hay không? Một trong hai thôi. Nếu còn lưỡng lự cũng phải báo tôi biết. Tùy trường hợp mà tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ.”

Nhưng cô lắc đầu như thể lời tôi nói thật phiền hà.

“Tôi đã bảo mình không phải dạng bỏ nhà đi cho vui. Tôi căm ghét nhà Katsuragi. Do đó, tôi sẽ tham gia trò chơi ấy.”

“Được đấy. Vậy chúng ta hãy thực hiện nghi thức ăn mừng trước khi bắt đầu cuộc chơi.” Tôi lần lượt rót thêm rượu vào hai ly rồi nâng ly của mình lên. “Vì chiến thắng trong trò chơi này.”

Juri cùng làm theo và cụng ly với tôi.

Chẳng phải tôi thủ sẵn kế hoạch gì hoành tráng. Mọi chuyện bây giờ mới bắt đầu khai triển. Nhưng đã lâu lắm rồi, tôi mới thấy hứng phấn thế này. Tôi đã gặp được một đối thủ xứng tầm trong một trò chơi đáng cân nhắc.

“Có vài điều tôi phải làm rõ với cô.” Tôi giơ ngón trỏ lên. “Đầu tiên, cô đã nói chuyện với bất cứ ai từ lúc bỏ nhà đi chưa? Ví dụ như gọi điện thoại cho bạn bè chẳng hạn.”

Juri ngay lập tức lắc đầu. “Đời nào tôi làm thế. Lỡ nhà tôi liên lạc với chúng nó thì phiền phức lắm.”

“Tốt. Tiếp theo, cho tôi biết tường tận những gì cô làm từ hôm qua đến hôm nay. Để xem, cô nói đã đến nhà hàng gia đình phải không. Nhà hàng ở đâu vậy?”

“Việc gì anh phải hỏi kỹ thế?”

“Vì tôi phải nắm được những người đã tiếp xúc với cô. Lỡ như ai đó nhớ mặt cô thì sẽ vô cùng rắc rối.”

“Không sao đâu, anh cứ khéo lo.”

“Nghe này. Cô nghĩ tại sao tội phạm lại bị cảnh sát tóm? Vì bọn họ quá chủ quan với dấu vết từ những hành động của bản thân. Nếu không ý thức được mình đã để lại vết tích gì ở đâu, ta sẽ không thể đọc vị đường đi nước bước của cảnh sát.”

“Nhưng anh nghĩ nhân viên phục vụ ở nhà hàng gia đình nhớ được

tôi chắc? Hằng ngày họ phải tiếp bao nhiêu khách hàng đấy. Lúc tôi đến, có tận mấy chục khách chứ ít ỏi gì. Tôi dám cá với anh nhân viên không nhớ nổi mặt khách đâu.”

“Tôi cũng mong vậy. Nhưng cô cần phải ý thức rằng mình đã bị trông thấy mặt.”

Juri thở dài.

“Tôi đến nhà hàng Denny’s, từ khách sạn rẽ phải, đi thẳng là tới. Nhân tiện nói luôn, tôi ăn cơm tôm dứt lò, salad và cà phê.”

Tôi lấy tập giấy nhớ và bút bi để trên bàn điện thoại rồi ghi lại ‘Denny’s, cơm tôm dứt lò, salad, cà phê.’

“Cô ngồi ở quầy à?”

“Ở bàn cạnh cửa sổ. Vì chỗ cho phép hút thuốc còn trống.”

“Cô không làm hành động gì để lại ấn tượng với người khác đấy chứ?”

“Tôi cứ xử bình thường lắm.”

“Vậy chắc cũng không có vị khách nào nhìn cô chòng chọc đâu nhỉ?”

“Mắc gì họ phải nhìn tôi?”

“Vì cô cũng thuộc diện có nhan sắc nên tôi sợ không khéo lại có gã âm mưu giở trò đồi bại ấy mà.” Tôi nói trong khi nhìn thẳng vào khuôn mặt cân đối của Juri.

Cô không buồn nhếch mép cười mà ngoảnh mặt đi.

“Cũng có thể có mà tôi không để ý. Tôi cố gắng không chạm mặt người khác ở những nơi như thế.”

“Thế thì ổn rồi.” Tôi gật đầu. “Sau khi rời nhà hàng thì sao?”

“Tôi vào cửa hàng tiện lợi mua bánh kẹo và nước trái cây.”

Có lẽ đó là những thứ cô để bữa bãi trên giường và trên tủ trong phòng khách sạn.

“Cửa hàng tiện lợi nào?”

“Đối diện nhà hàng.”

Nếu là cửa tiệm ấy thì tôi biết rõ. Họ có bán rượu bia nên tôi từng đến mua bia vào ban đêm.

“Vậy cô chỉ mua bánh kẹo và nước trái cây phải không? Chắc không nói chuyện gì với nhân viên nhỉ?”

“Nhân viên là một ông chú già trông như mới bị công ty sa thải. Mỗi việc cố không ấn nhằm nút lò vi sóng thôi mà chú ấy đã chột vạt lắm rồi.”

“Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, cô quay về khách sạn luôn à?” Thấy cô gật đầu, tôi hỏi tiếp. “Cô có chạm mặt với người nào trong khách sạn không?”

“Chịu.” Cô nghiêng đầu. “Khi về khách sạn, tôi đi ngang qua quầy tiếp tân, không rõ có ai nhìn tôi lúc ấy không. Thì anh xem, sao tôi nghĩ chuyện sẽ đến nước này.”

“Tôi biết rồi. Vậy thì tốt.”

Tôi chuyển ánh mắt xuống xấp giấy nhớ trong tay. Tức là những người có khả năng đã nhìn thấy mặt Juri bao gồm: phục vụ nhà hàng gia đình, nhân viên cửa hàng tiện lợi, nhân viên khách sạn. Tuy nhiên, theo như lời cô, tôi thấy không có đoạn nói chuyện nào để lại ấn tượng đặc biệt với bất cứ ai trong số đó.

“Vấn đề là lúc họ tiến hành tìm kiếm trên diện rộng. Hình cô sẽ được đăng khắp thành phố, không chừng trong đám người vừa nêu lại có ai đó nhớ ra ấy chứ.”

“Chắc gì.”

“Tôi cũng nghĩ như thế, nhưng âm mưu phạm tội sụp đổ chính là vào thời điểm những điều tưởng chừng ‘chắc gì’ kia xảy ra đấy. Tôi không an tâm.”

“Vậy phải làm sao mới được?”

“Chúng ta phải ra tay trước để ngăn ngừa hình cô bị công bố. Nghe có vẻ củ chuối nhưng chắc ta sẽ phải chuyển đến đối phương câu nói ấy.”

“Câu nói ấy?”

“Câu thoại thường thấy trong những bộ phim có tình tiết bắt cóc chứ gì nữa. ‘Nếu các người báo cảnh sát, đừng mong con các người bảo toàn mạng sống.’ Cái câu xưa như Trái đất và ngưng đọng không tả ấy đấy.”

“À à. Nhưng điều đó ai cùng phải tự hiểu mà.”

“Tại sao?”

“Thì...”

Tôi bỏ giấy xuống, rút phần vang còn sót lại vào ly, rồi khoanh chân ngồi trên sofa.

“Dù sao, chắc chắn phụ thân đại nhân của cô sẽ trình báo cảnh sát. Con người ông ta là thế. Nên suy cho cùng, có nói những câu như cấm ông báo cảnh sát cũng vô nghĩa. Nó chỉ mang tính hình thức thôi. Nếu được tôi muốn bỏ qua lời này.”

Juri lặng thinh. Có vẻ cô cũng hiểu mình còn khuya mới đủ trình độ làm Katsuragi Katsutoshi run sợ bằng lời lẽ của lũ tội phạm.

“Chắc, song dù không nói những lời đó, tôi nghĩ phía cảnh sát cũng chẳng công khai chuyện bắt cóc đâu. Cần tắc vô áy náy mà. Quan trọng hơn, ta phải tính tới sau khi vụ việc kết thúc. Cô sẽ được trở về bình an, nhưng chẳng may cô xuất đầu lộ diện trước cánh truyền thông thì không ổn. Lý do như tôi nói ban nãy. Chúng ta không biết ai đã trông thấy cô trong khoảng thời gian từ hôm qua đến hôm nay.”

Tới đây, cô tròn mắt quay sang nhìn tôi.

“Chưa giờ anh đã nghĩ đến khi vụ việc kết thúc sao?”

“Tất nhiên rồi. Không muốn tượng đích đến cuối cùng thì sao có thể lập kế hoạch để đạt đến đó? Cô nói xem?”

“Đích đến cuối cùng mà anh nói là việc chúng ta giành chiến thắng nhĩ.”

“Lại một chuyện không cần nói cũng biết. Tôi là loại người ở bất cứ thời điểm nào cũng chỉ hình dung thắng lợi, hay nói chính xác hơn, đó là viễn cảnh duy nhất hiện lên trong đầu tôi.” Tôi nâng ly nếm vị chát của rượu vang đỏ.

“Nếu kế hoạch trót lọt, chắc tôi sẽ ra nước ngoài. Vậy nên tôi không định xuất hiện trên truyền thông hoặc để cánh báo chí lấy tin đầu.”

“Thế thì tốt, có điều sẽ rất khó để ngăn chặn hoàn toàn đám nhà báo tới lấy tin. Tuy nhiên, nếu cô yêu cầu không lộ mặt, hẳn họ sẽ tôn trọng thôi.”

“Ừm, tôi sẽ làm vậy.” Thật lạ lùng khi Juri ngoan ngoãn gật đầu.

“Rồi, vậy là đã giải quyết xong chuyện các nhân chứng thấy cô sau khi bỏ nhà đi.” Một lần nữa, tôi lại cầm xấp giấy nhớ và bút bi lên tay. “Giờ hãy kể tôi nghe chuyện xảy ra , trước khi cô bỏ nhà. Phần này mới phiền hà đây.”

“Trước khi bỏ nhà là sao?”

“Đêm qua, tôi chỉ trông thấy lúc cô trốn ra khỏi nhà. Tôi muốn cô liệt kê trước đó cô làm gì, ở đâu. Nếu được, tôi mong cô trình bày căn cứ hành động của nguyên ngày hôm trước.”

“Việc này cũng có ý nghĩa gì phải không?”

“Cô nghĩ tôi sẽ hỏi những thứ vô nghĩa à?” Tôi gõ đầu bút bi lên giấy nhớ hai lần. “Nghe đây. Nếu xảy ra bắt cóc, đầu tiên cảnh sát sẽ tìm cách xác minh thời gian cô bị bắt cóc khi nào, ra sao. Vì khả năng cao là họ có thể khoanh vùng nghi phạm từ tình hình đó. Tóm lại, nếu không xác định được bất cứ kẻ nào có cơ hội bắt cóc cô, phía cảnh sát

sẽ bắt đầu nghi ngờ tất cả là bịa đặt.”

Juri không tỏ thái độ gì. Tuy nhiên, có vẻ cô hiểu điều tôi vừa nói.

“Hôm trước tôi chạm mặt không nhiều người lắm.”

“Đẹp cách nói lấp lửng ấy hộ tôi. Nó chẳng được tích sự gì cả.”

Juri lườm tôi với khuôn mặt sừng sải. “Không nói vậy thì biết nói sao?”

“Vậy tôi sẽ hỏi thế này. Người cuối cùng cô đụng mặt là ai?”

“Để xem.” Cô nghiêng đầu lộ đăm chiêu rồi trả lời, “Chắc là Chiharu...”

“Đó là?”

“Là con gái của bố tôi và vợ sau.”

“À à, cô em gái cùng cha khác mẹ. Tên cô ấy là Chiharu sao. Tên viết bằng chữ gì?”

“Chữ Thiên mang nghĩa hàng nghìn và chữ Xuân trong mùa xuân.”
Dứt lời, cô hừ mũi. “Tên rõ sến súa.”

“Tôi thấy nó không đến nỗi nào. Thế hai cô gặp mặt khi nào? Chắc trong nhà?”

“Sau bữa tối. Chắc tầm 8 giờ. Tôi đang đứng ở bồn rửa thì Chiharu bước vào. Tôi nhớ bọn tôi chẳng trao đổi gì nhiều với nhau.”

“Cô làm gì sau đó?”

“Tôi thường ở trong phòng xem tivi. Lúc nào tôi cũng một mình như thế đến sáng.”

“Thật sự cô không gặp ai nữa chứ? Việc này rất quan trọng nên hãy suy xét kỹ.”

Juri lắc đầu khó chịu.

“Ăn tối xong, ai rúc về phòng người nấy, nên buổi tối hầu như tôi không gặp mặt ai cả. Chiharu thỉnh thoảng còn ra ngoài ngủ nữa kìa, nhưng hình như bố mẹ tôi chẳng biết gì. Vì chỉ cần trở về nhà trước

bữa sáng là được.”

Gia đình bốn người ở trong dinh thự hoành tráng đến mức ấy, trên đời đúng là chuyện gì cũng có.

“VẬY cô dùng bữa tối với mẹ và Chiharu?”

Chắc chắn lúc đó Katsuragi Katsutoshi đang họp với Kozuka. Có lẽ vừa thưởng thức cao lương mỹ vị, ông ta vừa hạ lệnh tổng cổ gã đàn ông bất tài tên Sakuma Shunsuke khỏi dự án.

“Bữa tối có mình tôi thôi.”

“Mình cô? Tại sao?”

“Hai người bọn họ đi đâu đó thì phải. Chuyện thường ấy mà. Nhưng như vậy, tôi lại càng thoải mái.”

“Thế cô tự chuẩn bị bữa tối à?”

Nếu vậy thì quả có đôi chút bất ngờ, nhưng cô đã nhanh chóng lắc đầu.

“Làm gì có chuyện. Bác Saki nấu cho tôi. À, phải rồi. Lúc ăn tối, bác ấy đã ở bên cạnh tôi.”

“Bác Saki? Từ nãy đến giờ, cái tên này chưa xuất hiện lần nào.”

“Bác giúp việc nhà tôi đấy. Bác ấy đến từ thành phố Osaka.”

Hóa ra họ có người làm. Ngẫm lại, đó cũng là điều hiển nhiên.

“Giờ làm việc của bác ấy là?”

“Tôi không biết cụ thể, nhưng bác ấy luôn đến từ buổi chiều. Bác ấy dọn dẹp, giặt giũ, mua đồ, rồi nấu cơm tối. Giờ về của bác ấy không cố định, thường thì bác sẽ về trước bữa tối. Nhưng hôm qua, trong lúc tôi ăn tối, bác ấy tranh thủ dọn dẹp trong bếp.”

“Khi cô ăn xong, bác ấy cũng ra về phải không?”

“Bình thường là vậy.”

“Trong bữa ăn, hai người có nói chuyện gì không?”

“Có nói chứ. Chúng tôi ở cùng một chỗ, sao im thin thít mãi được.”

“Cô nói chuyện gì? Chắc không kể lể câu nào khiến người khác sinh nghi cô sẽ bỏ nhà đi chứ?”

“Ai đại gì mà nói thế. Với cả lúc đó, tôi chưa có ý định bỏ nhà đi.”

“Ra vậy.” Tôi khoanh tròn cái tên Chiharu viết trên giấy nhớ. “Hôm qua tôi đã hỏi cô sự việc khiến cô muốn rời khỏi nhà Katsuragi, tôi đoán phải có lý do gì đó đằng sau hành động bỏ đi bộc phát ấy. Nếu tôi không lầm, nội dung cuộc nói chuyện với Chiharu sau bữa ăn chính là vấn đề. Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Trong khoảnh khắc, mặt Juri đanh lại như chiếc mặt nạ kịch Noh. Cô khoanh tay, bĩu môi nói.

“Nó cản nhản việc tôi dùng kem.”

“Kem?”

“Kem trang điểm. Tôi chỉ dùng ít kem để trên bồn rửa mặt chứ nhiều nhận gì.”

“À à.” Tôi gật đầu. “Và thế là hai chị em cãi nhau?”

“Không đến mức ấy. Bọn tôi chẳng cãi cọ bao giờ. Những lúc như vậy tôi đều xuống nước xin lỗi trước. Lần nào cũng thế, thành thử tôi quen rồi. Nhưng hôm qua, Chiharu lại nhì nhèo hơn bình thường. Nó cứ càu nhàu mãi không dứt.”

“Vì thế, cô điên tiết lên và lao ra khỏi nhà?”

“Về phòng, tôi càng lúc càng tức tối. Càng lúc càng cảm thấy nhục nhã mới đúng. Tôi chợt nghĩ mình không muốn ở trong căn nhà này thêm một giây nào nữa.”

Chẳng khác gì học sinh tiểu học, tôi thầm nghĩ.

Vừa nhìn giấy nhớ, tôi vừa sắp xếp trong đầu. Phải lấy lời cô ấy nói làm dữ liệu dựng nên một câu chuyện không có mâu thuẫn.

“Cô bảo Chiharu thỉnh thoảng lại ngủ ở nhà người khác đúng không? Còn cô thì sao? Không tính chuyện đêm qua cô bỏ nhà, trước

đó cô có từng lên khỏi nhà đi chơi đêm không?”

“Cũng có, nhưng không thường xuyên như Chiharu. Tôi cũng phải tận hưởng thanh xuân của mình chứ.”

Tại sao những lời này mà được thốt ra từ miệng của một gã đàn ông trên ba mươi lại sắc mùi ông chú già, nhưng khi cô gái trẻ nói ra khỏi miệng thì âm điệu nghe lại tươi mới như vậy nhỉ?

“Những lần đó cô cũng trèo rào như hôm qua à?”

“Bình thường tôi sẽ tự ra khỏi cổng. Riêng hôm qua, tôi không muốn bị camera an ninh quay lại nên mới chọn cách trèo rào. Vì nếu đi cổng sau, tùy theo góc độ camera mà tôi có thể bị quay trúng.”

“Đi chơi đêm cũng cực ra phết. Thế ngủ ngoài thì sao?”

“Tầm vài lần... Chắc thế.” Cô nhún vai, nét mặt cho thấy cô đang hồi tưởng lại.

“Tôi quên hỏi một chuyện hệ trọng. Cô có người yêu không?”

“Hiện tại tôi độc thân. Biết tôi là con gái nhà Katsuragi, hình như ai cũng e dè.”

“Học sinh thời nay chẳng có gan lớn gì cả. Nuôi dã tâm đào mỏ tìm vàng cũng hay mà. Thế tức là cô đi chơi với các bạn nữ à?”

“Đúng rồi. Bạn đại học chẳng hạn.”

“Trước khi đi chơi, đương nhiên các cô sẽ liên lạc với nhau đúng không?”

“Ừ. Nhưng hứng lên rồi đi cũng có. Tôi có nhiều quán quen, nếu đi tới đó, thế nào cũng đụng mặt một, hai người mình biết.”

Mới ngấp nghé hai mươi tuổi đầu mà đã học đòi quán quen này nọ, đúng là thứ con nít ranh. Nhưng ít ra tôi đã tìm được lời giải thích cho việc Juri nữa đêm lên ra khỏi nhà.

“Nhân tiện...” Tôi chuyển ánh nhìn qua chiếc ba lô cô mang theo. “Cô có cầm theo điện thoại không?”

“Tôi để ở nhà rồi. Vì nó quá phiền phức.”

“Phiền phức?”

“Anh xem, nếu phát hiện tôi biến mất, thế nào gia đình cũng sẽ gọi vào điện thoại. Cứ để chuông reo thì chẳng phải ồn ào lắm sao. Đằng nào cũng phải tắt nguồn, mang theo cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu cần liên lạc thì sử dụng điện thoại công cộng là được rồi.”

“Tôi thích cách nghĩ hợp lý như thế đấy.” Tôi gật gù, và đó không phải lời nịnh bợ. “Nhưng vì thế mà phát sinh một vấn đề. Nếu cô không mang điện thoại theo, chắc chắn cảnh sát sẽ cảm thấy nghi ngờ.”

“Họ không cho rằng chỉ đơn giản là tôi quên mang à?”

“Thời nay, làm gì có cô gái nào đi chơi mà quên mang điện thoại được. Quên ví thì còn có thể. Máy tay điều tra viên sẽ thấy khả nghi cho xem. Ta phải giải quyết được điểm này.”

“Vẫn có thể vội quá nên quên mà.”

“VẬY TẠI SAO LẠI VỘI? TRONG KHI KHÔNG CÓ HẸN VỚI AI?”

“Vì sợ không kịp chuyển tàu cuối chẳng hạn.”

Tôi hừ mũi cười.

“Bắt taxi ngay trước nhà mà phát ngôn hay quá. Nhưng ý tưởng ‘sợ không kịp’ kia cũng không tồi.” Tôi gõ bút bi vào giấy nhớ hai lần. “Cô bảo mình có vài quán quen đúng không? Trong số đó có tiệm nào đóng cửa trước 12 giờ không?”

Khẽ cắn móng tay cái, Juri suy nghĩ rồi đáp, “Hình như có quán Doubt ở Shibuya.”

“OK, vậy thế này. Cô bị Chiharu cắn nhằn vụn kem trang điểm nên bức bối trong người. Để giải tỏa tinh thần, cô quyết định tới Doubt. Nhưng nếu không nhanh chân, quán cóc sẽ đóng cửa. Cô vội quá nên để quên điện thoại ở nhà. Đến đây có gì mất tự nhiên không nhỉ?”

“Được đấy chứ.” Cô trả lời, nét mặt trông có vẻ chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa. Song ngay từ đầu, tôi đã không buồn để ý đến những lời nhận xét của cô rồi.

“Tiếp theo, tên tội phạm bắt cóc cô ở đâu, khi nào.”

Đó là vấn đề rất lớn. Nếu vấp ở đây, kế hoạch cũng sẽ đi tong.

Tôi mừng tượng bối cảnh trong đầu. Giả như tôi là tội phạm có ý định bắt cóc con gái nhà Katsuragi. Tôi sẽ mai phục ở đâu, đưa cô ta đi thế nào để tránh bị người khác thấy.

“Có vẻ chỉ có một vị trí duy nhất. Sau khi trốn khỏi dinh thự, cô ra đường bắt taxi. Bọn tội phạm chỉ có thể thực hiện vụ bắt cóc trước lúc cô đi tới đường lớn. Con đường ấy vừa tối, giờ ấy lại vắng người qua lại. Đó là chỗ duy nhất để khống chế cô.”

“Khống chế à, ý anh là cưỡng ép tôi đi theo?”

“Họ phải bắt được cô trong chớp nhoáng, nhanh đến độ cô không kịp la lên...” Tôi nhắm hờ mắt, hình ảnh tưởng tượng dần dần hiện ra trong đầu. Khu nhà thượng lưu ở Denenchofu. Juri đang đi một mình. Bọn tội phạm tiếp cận từ phía sau bằng xe ô tô. Tốc độ vừa phải. Đến lúc vừa vượt qua cô, chúng dừng xe. Cửa sau mở ra, gã đàn ông lao vụt xuống.

“Lũ tội phạm ít nhất phải có hai người.” Mắt vẫn nhắm, tôi tiếp tục. “Một kẻ lái xe, kẻ còn lại đợi ở ghế sau. Thấy gã đàn ông bước xuống xe, cô kinh ngạc đứng sững lại, gã bèn nhét giẻ vào miệng cô. Miếng giẻ đã tẩm sẵn chloroform...” Nói tới đây, tôi lắc đầu. “Chloroform tầm thường quá, ether hay hơn, vì nó được dùng làm thuốc gây mê dạng khí. Bọn tội phạm có kiến thức y học, đã quen dùng những hóa chất này.”

“Thế nào chẳng được. Cảnh sát cũng không thể lần ra mà.”

Tôi mở mắt, vẻ mặt khó chịu. “Tôi đang xây dựng hình ảnh của bản thân mình đấy. Trong quá trình vạch rõ tiến trình vụ việc, tôi còn

cần xác định tính cách của bọn tội phạm nữa.”

“Có nhất thiết phải làm đến mức ấy không?!” Juri cố tình trêu người tôi.

“Các vụ bắt cóc giả bị vỡ lở vì phía kẻ chủ mưu không muốn tượng ra được từng đường đi nước bước khi tiến hành bắt cóc thật. Kết quả là, họ vạch áo cho người xem lưng qua những hành động kỳ cục nhìn vào đã thấy giả tạo. Cô nghĩ tôi hỏi cận kề hành động đến tận lúc cô ra khỏi nhà để làm gì?”

Chẳng rõ Juri đã hiểu lời tôi nói hay chưa, cô chỉ lặng thinh khẽ gật đầu.

Tôi quyết định tiếp tục câu chuyện.

“Sau khi làm cô bất tỉnh bằng ether, đám tội phạm lập tức lái xe tháo chạy. Chúng ẩn náu tại một nơi đã chuẩn bị từ trước đó có đủ đồ ăn thức uống cùng các nhu yếu phẩm. Điện thoại đương nhiên kết nối sẵn sàng, máy tính đầy đủ. Tivi cũng được trang bị. Điều này đảm bảo cho bọn chúng có thể ở trong nhà giam giữ cô suốt nhiều ngày liền.”

“Địa điểm ẩn náu ở đâu?”

“Vấn đề này tối quan trọng nên không thể quyết định qua loa được. Cần phải xây dựng xong tính cách của bọn tội phạm rồi mới đứng dưới góc nhìn của chúng và suy nghĩ kỹ là xem chúng sẽ chọn chỗ nào để ẩn náu.”

“Thế anh hãy chọn tính cách ngẫu một chút đi.”

“Chỉ làm vậy nếu cần thiết. Ví dụ, ta có thể thiết lập đặc trưng của bọn tội phạm là vô cùng cẩn trọng và kiên trì, song khi hành động lại rất mau lẹ, không chút đắn đo.”

“Hừm, vậy sao?”

“Nghĩ mà xem. Theo phương thức bắt cóc thông thường, bằng cách

nào đó, bọn tội phạm biết chuyện cô con gái nhà Katsuragi thỉnh thoảng lại lén lút ra khỏi nhà, chúng đã theo dõi dinh thự trong suốt thời gian dài để tìm cơ hội. Nếu không phải kẻ có tính cách cẩn trọng và kiên trì thì còn lâu mới làm nổi. Đồng thời, khi thời cơ chín muồi chúng không được lưỡng lự, tức là phải có cả sự quyết đoán.”

“Ra thế.” Juri gật gù rồi ngược mắt nhìn tôi. “Tôi hỏi một câu được không?”

“Gì thế?”

“Tôi bị nhốt ở nơi chúng lẩn trốn à?”

“Tôi chưa quyết định cô sẽ bị nhốt hay giam lỏng. Nhưng có vấn đề gì à?”

“Ừm...” Cô liếm môi rồi nói. “Tôi có bị cưỡng hiếp ở đó không?”

5

“Gửi ông Katsuragi Katsutoshi,

Tôi đang giữ con gái ông. Nếu muốn cô ta bình an trở về, ông phải nghe theo yêu cầu của phía tôi. Đầu tiên là tiền, hãy chuẩn bị trăm triệu yên.

Có lẽ bản thân ông cùng tự hiểu ông không nên báo chuyện này với kẻ thứ ba, bao gồm cả cảnh sát. Trong trường hợp ông không tuân thủ, bên tôi sẽ lập tức cắt đứt giao dịch.

Ngoài ra, hiện tại chúng tôi không gây bất cứ tổn hại nào về mặt thân thể đối với con gái ông, nhưng tùy theo thái độ của ông, hành xử lịch thiệp cũng chỉ có giới hạn. Tôi nghĩ đưa ra quyết định sớm sẽ tốt cho cả hai bên.”

Tôi xoay ghế, quay người về phía Juri.

“Tiền chuộc bao nhiêu thì được?”

Cô chăm chú nhìn màn hình máy tính rồi ngồi xuống ghế.

“Theo nội dung này, anh định đưa ra con số trên một trăm triệu yên đúng không?”

Tôi cười thản nhiên. “Còn phải hỏi. Cô nghĩ tôi đã bắt cóc ai thế? Tiểu thư của Phó Giám đốc hãng xe hơi Nissei lừng danh thiên hạ đấy. Yêu cầu dưới một trăm triệu thì bỏ bèn gì.”

“Bố tôi chịu chi chừng ấy tiền cho con gái nhân tình không đấy.”

“Cô phải nhớ bọn tội phạm không biết chi tiết này.”

Tôi lại xoay ghế và đặt tay lên bàn phím. Tôi đánh con số ‘3’ vào chỗ trống phía trước cụm từ trăm triệu yên.

“Ba trăm triệu yên? Tại sao?” Juri thắc mắc.

“Chẳng có lý do gì đặc biệt cả. Nếu có thì chắc là để đánh lạc hướng.” Tôi với tay về phía lon bia. “Nó sẽ khiến họ có xu hướng nghi ngờ nhóm tội phạm có ba người. Bây giờ chừng ba trăm triệu yên có thể không được xem là số tiền lớn, nhưng nếu lên tầm một hai tỉ yên thì có là bố cô cũng chẳng thể xoay xở ngay lập tức.”

“Ba trăm triệu yên à... Chia đôi thì mỗi người sẽ có một trăm năm mươi triệu yên nhỉ?”

“Tôi lấy một phần mười, tức ba mươi triệu yên là được rồi. Cô cần tiền hơn tôi mà.”

“Chứ anh thì không sao?”

“Tiền thì vẫn cần. Nhưng mục đích của trò chơi này không chỉ có vậy.”

Bằng một cú đúp chuột, tôi mở một file trên máy tính. Hình ảnh 3D rực rỡ sắc màu hiện trên màn hình. Tiêu đề ghi AUTOMOBILE PARK.

“Cái gì thế?” .

“Kết tinh nỗ lực hàng tháng trời của tôi đấy. Nếu cái gã thần kinh tự cao tự đại kia không tự nhiên thọc gậy bánh xe, thế giới trong mơ này đã hóa thành hiện thực rồi.”

Tôi nhấn chuột. Cánh cổng vẽ lập thể mở ra, thế giới xe hơi trải rộng trước mắt. Nếu tiến về phía bên phải, ta có thể trông thấy lịch sử sản xuất ô tô. Từ xe sử dụng động cơ hơi nước đến xe hơi cổ điển, những sản phẩm tuyệt đỉnh thừa sức khiến những kẻ chơi xe thèm nhỏ dãi đều đủ cả.

“Cứ như viện bảo tàng ấy.”

“Không phải viện bảo tàng bình thường đâu. Ở những nơi đó chắc hẳn sẽ treo biển dặn dò mọi người không được chạm vào tay vào hiện vật, đúng chứ? Nhưng Automobile Park không đặt những tấm biển thô lỗ như thế. Ngược lại, khách hàng còn có thể lái thử mọi loại xe, từ những chiếc xe có động cơ quay tay, đến dòng Toyota 2000GT1, F1, bất kể xe gì. Thậm chí không có bằng lái cũng được.”

“Nghĩa là sao?”

“Ở mỗi khu vực sẽ có vài máy mô phỏng được lắp đặt. Khi sử dụng máy này, khách hàng có thể trải nghiệm loại xe mình mong muốn với cảm giác như thật. Chắc, nói một cách ngắn gọn, chúng giống các máy đua xe trong trung tâm trò chơi. Chưa kể khung cảnh cũng sẽ thay đổi tùy theo loại xe họ chọn. Chẳng hạn nếu lái dòng Toyota 2000GT, F1, ta sẽ cảm thấy mình đang chạy trên đường phố Nhật Bản thời Chiêu Hòa đậm phong vị cổ xưa.”

“Ồ, thú vị ghê.”

Juri thật lòng khen ngợi. Phải chi bố cô cũng đơn thuần thế này thì tốt biết mấy.

“Khách hàng sẽ được tiếp cận với lịch sử xe ô tô và dần dần tiến gần đến những dòng xe thời nay một cách khách quan. Khi đi hết khu vực này, họ sẽ bước vào khu vực thế giới viễn tưởng của ô tô tương lai. Trước đó, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một góc đặc biệt ở khu viễn tưởng ấy. Thực ra đó mới là điểm nhấn chính. Dòng xe mới của hãng Nissei được giấu ở đây. Máy mô phỏng sẽ được lắp đặt tại góc này, cho phép khách hàng có thể trải nghiệm cảm giác khi điều khiển loại xe mới một cách chân thực nhất. Máy mô phỏng này rất tuyệt vời. Khác với những món đồ chơi ở các khu khác, nó là sản phẩm được phòng Phát triển của hãng ô tô Nissei dày công chế tạo. Khách hàng có thể kiểm định tính năng của dòng xe mới bằng cảm nhận khi thực sự lái xe. Trong lúc đó, chúng tôi cho phát đoạn phim đi kèm âm nhạc

về dòng xe này, còn có các nhà tư vấn kỹ thuật trình bày súc tích điểm mạnh của nó. Sau khi rời khỏi góc đặc biệt, tất cả các khách hàng đều sẽ cầm trên tay tờ rơi, trong đầu suy tính xem mình cần vay bao nhiêu tiền để rinh chiếc xe này về nhà.”

Giảng giải một hồi lâu, tôi phát hiện Juri đang nhìn mình chăm chú không chớp mắt, tôi ngậm miệng rồi trút một tiếng thở dài. Đoạn, tôi đưa màn hình máy tính về lại bức thư đe dọa ban đầu.

“Nói thêm lần nữa cho cô hay, chỉ cần không có sự trái khoáy mang tên Katsuragi Katsutoshi, toàn bộ những điều tôi vừa nói giờ đã thành hiện thực. Ô tô Nissei triển khai dòng xe mới thành công, còn tên tuổi của Cyberplan cũng được nâng lên tầm cao mới. Ai nấy đều vui vẻ hạnh phúc.”

“Tóm lại, kế hoạch xoi hỏng bống không, anh muốn trả đũa nên mới bày trò bắt cóc này?”

“Cô hiểu hành động của tôi theo nghĩa ăn miếng trả miếng như thế làm tôi cũng hơi đau lòng đấy. Ngay từ đầu tôi đã bảo đây là một trò chơi. Tôi đang đo sức với bố cô để giành chiến thắng trong cuộc chơi này. Mục đích hòng làm rõ ai trong chúng tôi mới là kẻ sành sỏi khi tham gia.”

“Nhưng bố tôi không biết đây là một trò chơi. Thế thì không công bằng rồi.”

“Không có chuyện đó. Người như Katsuragi Katsutoshi còn lâu mới giao phó tất cả cho phía cảnh sát mà nhất định sẽ tự mình bày binh bố trận. Dĩ nhiên ông ta không biết đối thủ chính là tôi, song tôi dám chắc một điều rằng ông ta sẽ dẫn thân vào trò chơi này. Từ giờ mới là cuộc chiến thực sự.”

Tôi đọc lại toàn bộ lá thư đe dọa một lần nữa.

Phần không gây bất cứ tổn hại nào về mặt thân thể cuối cùng khiến tôi rất đắn đo về cách dùng từ. Nguyên nhân tôi trăn trở chính

bởi câu hỏi của Juri về việc liệu cô có bị lủ tội phạm cưỡng hiếp hay không.

Giam giữ một thiếu nữ đang tuổi đôi mươi, mặt mũi cũng xinh xắn, bọn tội phạm nảy sinh ham muốn đôi bại cũng là lẽ đương nhiên. Theo kế hoạch của tôi, bọn chúng gồm hai gã đàn ông. Cũng có lý khi một trong hai gã, hoặc có khi là cả hai, cưỡng bức cô hòng dập tắt mong muốn trốn thoát của con tin.

Tuy nhiên, tôi vẫn hơi lẩn cẩn không biết có nên đi theo hướng để bọn tội phạm xâm hại Juri hay không. Tất nhiên tôi sẽ chẳng đời nào làm chuyện đó trong thực tế. Tôi không có hứng thú kiểu ấy. Nhưng nếu vậy đồng nghĩa với việc cô sẽ phải nói dối. Khi vụ việc khép lại, tất nhiên cũng là lúc kế hoạch thành công trót lọt, chắc hẳn cảnh sát sẽ chất vấn cô rất nhiều chuyện. Bọn tội phạm có ra tay với cô không? Hay nói cách khác, cô có bị cưỡng hiếp hay không? Phải để cô trả lời thế nào mới ổn nhất nhỉ? Một con tin bị bức hại thực sự sẽ có phản ứng ra sao? Đây mới là câu hỏi hóc búa. Không trả lời trực tiếp mà chỉ trưng ra nét mặt đau khổ, nước mắt lưng tròng, như thế hẳn các vị điều tra viên thừa sức đoán được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng vấn đề thực tế chính là liệu Juri có khả năng diễn xuất đến mức ấy không. Tôi chốt hạ rằng không thể kỳ vọng vào cô. Nhân quan của đám điều tra viên không phải thứ đem ra đùa được.

Cuối cùng, tôi đưa ra kết luận bọn tội phạm sẽ không chạm đến ngưỡng cưỡng hiếp. Vậy tại sao bọn chúng lại dừng bước? Nếu dùng lý do chúng tự nguyện kiềm chế e rằng sẽ thiếu sức thuyết phục. Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc tôi nảy ra ý tưởng vện cả đôi đường.

Băng nhóm có hai người, một người là phụ nữ. Bọn chúng là người yêu, hoặc vợ chồng. Lúc bắt cóc Juri, người phụ nữ là kẻ lái xe. Sắp xếp kiểu này, người đàn ông không thể lén lúc người phụ nữ không

để ý mà tấn công Juri được.

Sử dụng cách nói không gây bất cứ tổn hại nào về mặt thân thể nhằm ám chỉ việc cưỡng hiếp, đồng thời cũng tiết lộ hàm ý rằng bọn tội phạm thật sự không nghĩ tới hành động ấy. Sau khi vụ việc kết thúc, biết được một trong hai kẻ bắt cóc là phụ nữ từ chính miệng Juri, các tay điều tra viên hẳn sẽ vỗ đùi đen đét.

“Vấn đề tiếp theo là làm thế nào để gửi thư tổng tiền.” Tôi khoanh tay, tựa cả người lên lưng ghế. “Cô có biết email của bố mình không?”

“Tôi không biết.” Juri tỉnh bơ lắc đầu.

“Vậy số điện thoại thì sao?”

Nghe tôi hỏi vậy, cô cũng chỉ xòe hai bàn tay trống không của mình ra.

“Hóa ra cô chẳng biết gì hết nhỉ.”

“Thế anh thử đến khu Shinjuku, hỏi mấy đứa con gái tầm tuổi tôi xem chúng nó có nhớ địa chỉ mail hay số điện thoại của bố mình không. Anh hỏi mười người, chỉ cần một người có thể trả lời, tôi sẽ quỳ xuống dập đầu.”

“Tôi chẳng cần cô lạy lục tôi làm gì.”

Ngẫm lại, tôi thấy lời cô nói có lý. Giờ đây, chỉ cần lưu số điện thoại của người khác vào máy là đủ, chẳng mấy khi phải mất công tự mình ghi nhớ. Ngay đến tôi cũng thế. Vả lại, con cái cũng đâu thường xuyên có chuyện cần gọi cho bố mình.

Không phải không có cách điều tra địa chỉ mail và số điện thoại của Katsuragi Katsutoshi. Hỏi người trong công ty là gạo xay ra cám ngay. Nhưng nếu làm vậy, tôi buộc phải xưng tên.

“Liên lạc bằng điện thoại không được à?” Juri hỏi. “Chẳng phải trong mấy vụ bắt cóc trên phim truyền hình, hầu hết bọn tội phạm

đều gọi điện thoại sao?!”

“Làm thế, ta sẽ phải gánh chịu một rủi ro rất lớn. Bị truy ngược số điện thoại là điều đương nhiên, chưa kể giọng nói, phổ giọng, đặc trưng khi dùng từ của tội phạm, tạp âm lẫn trong cuộc hội thoại, tất cả sẽ là những manh mối quý giá cho phía cảnh sát. Ngay từ đầu đã phạm phải lỗi như thế, thì giấc mơ tội ác hoàn hảo sẽ mãi chỉ là mơ ước thôi.”

“Nhưng đây là cú điện thoại đầu tiên kia mà. Tôi nghĩ cảnh sát vẫn chưa vào cuộc đâu. Điện thoại nhà tôi cũng không có chức năng thu âm.”

“Khoảng hai mươi tư tiếng đã trôi qua kể từ lúc cô bỏ nhà đi. Ta nên lường trước tình huống gia đình cô đã trình báo cảnh sát. Họ sẽ nghi ngờ mọi khả năng. Nếu đây chỉ là bỏ nhà đi bình thường thì chẳng nói làm gì, dù sao người biến mất cũng là con gái của Katsuragi Katsutoshi kia mà. Còn trong trường hợp họ nghi ngờ đây là bắt cóc, chắc hẳn vài cảnh sát đang chờ đợi cuộc gọi từ kẻ ra tay.”

“Họ làm đến mức ấy ư?” Juri nghiêng đầu.

“Có thể không mà cũng có thể có. Tôi không phải kẻ theo chủ nghĩa lạc quan, nên không đại gì đánh cược với xác suất năm mươi năm mươi.”

Nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Ban đầu, tôi dự định sẽ gửi thư tổng tiền bằng thư điện tử, song có vẻ không thể làm như thế.

“Nhà cô có máy fax không?”

“Có đấy. Trong thư phòng của bố tôi. Anh định gửi qua fax à?”

“Vì đây là phương thức có vẻ sẽ tiết lộ cho đối phương ít manh mối nhất. Tiếp đến, phải tính tới việc nhận phản hồi từ phía họ như thế nào. Cô có ý tưởng gì không?”

Đằng nào cũng chẳng nhận được câu trả lời đàng hoàng, nghĩ vậy

nên tôi chỉ hỏi lấy lệ, song Juri lại trầm tư suy nghĩ với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ban đầu anh dự định gửi thư đe dọa qua email, cho tôi hỏi anh tính sử dụng địa chỉ mail nào? Chắc không phải địa chỉ anh vẫn dùng bấy lâu nay đấy chứ?”

“Đương nhiên. Làm gì có kẻ ngốc nào gửi thư đe dọa mà lại chu đáo ghi cả họ tên, địa chỉ của mình. Ta có thể để bừa một địa chỉ mail nào đó hiện lên trên phần mềm liên lạc phía họ, nhưng cần tắc vô ý này, tôi định sẽ lập một địa chỉ mail mới.”

“Địa chỉ nào không điều tra được danh tính chúng ta phải không?”

“Phải. Tôi đang nghĩ tới hai lựa chọn. Một trong số đó là dịch vụ thư điện tử miễn phí.”

Diễn hình như Hotmail, ta có thể lập tài khoản mà không cần cung cấp thông tin cá nhân và địa chỉ. Cảnh sát có thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể truy tìm được danh tính chúng tôi từ địa chỉ mail ấy.

“Lựa chọn còn lại là?”

“Dùng địa chỉ mail của cô.” Tôi chỉ tay vào ngực Juri.

“Của tôi?”

“Hắn cô có email chứ nhỉ?”

“Tôi nhớ địa chỉ mail nhưng quên mật khẩu mất rồi.”

“Nếu thế ta lập một mail mới vậy. Cô bảo mình đang cầm theo thẻ tín dụng phải không? Có nó, ta sẽ ký được hợp đồng ngay thôi.”

“Hừm.” Chẳng rõ tại sao khuôn mặt của Juri lại trở nên tư lự. “Tôi sửa lại một điều.”

“Sao?”

“Tôi bảo có thẻ tín dụng là nói dối. Tôi chỉ thủ sẵn chút tiền tiêu vặt thôi.”

“Tôi cũng đã nghi ngờ vậy rồi. Nhưng cô bịa chuyện như thế để làm gì?”

“Tại tôi không muốn bị anh nắm thóp. Nếu anh phát hiện tôi không có tiền, xem như tôi lộ nhược điểm cho anh thấy rồi còn gì.”

Rồi chăm chú nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tuôn ra một tràng biện minh của Juri, nhưng trông cô có vẻ chẳng hề chột dạ một chút nào.

“Nếu vậy, ta chỉ còn một sự lựa chọn. Đó là sử dụng dịch vụ thư điện tử miễn phí.”

“Ta sẽ lập địa chỉ mail mới bằng cách đó.”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó ta sẽ viết địa chỉ mail lên thư đe dọa rồi gửi fax ra lệnh cho họ liên lạc qua mail này là được chứ gì?”

“Quả thật đó cũng là một cách.”

Tôi phải nhìn cô gái này với một đôi mắt khác rồi đây. Xem ra đầu óc cô nhanh nhẹn ra phết.

“Có gì không ổn à?”

“Ý kiến không tồi nhưng chưa hay. Tôi không hơi đâu viết thư qua lại với bên kia. Dẫu lập địa chỉ mail thì cũng chỉ sử dụng một lần duy nhất. Thế nên, mỗi lần gửi mail lại phải lập một địa chỉ mail mới. Nói cách khác, dù đối phương gửi mail tới, ta cũng không thể đọc nó được.”

“Anh cẩn trọng thật.”

“Tất nhiên rồi. Cô có hiểu chúng ta sắp dẫn thân vào chuyện gì không?”

Tôi với tay lấy điều khiển tivi rồi bấm nút. Trên màn hình rộng chiếu trận đấu bóng rổ. Tôi thử chuyển kênh. Quảng cáo của hãng ô tô Nissei đang phát giữa chương trình thể thao với nội dung quảng bá

dòng xe hơi thể thao mang tên CPT. Một cô nàng diễn viên đình đám đang lái xe qua đồng cỏ với khuôn mặt phờ phạc hết sức. Đoạn quảng cáo này không có gì xuất sắc. Tôi đoán hẳn nó chưa được Katsuragi Katsutoshi duyệt qua.

Quay lại với chiếc máy tính, tôi kết nối Internet rồi dùng trình duyệt thử tìm hiểu các trang web liên quan đến dòng xe CPT của hãng ô tô Nissei. Không ngoài dự đoán, những kẻ mê xe đã tự lập ra rất nhiều trang. Tôi vào một trong số đó và thăm dò trang web mang tên Hội những người sở hữu CPT. Hình ảnh chiếc xe CPT màu đỏ hiện lên trên màn hình. Một tấm hình sắc mùi nghiệp dư. Có lẽ đây là chiếc xe yêu quý của người lập trang web này. Trên màn hình đề 'Đây là sân chơi nhằm trao đổi thông tin và giao lưu cho tất cả những người yêu thích dòng xe CPT. Hy vọng mọi người sẽ có khoảng thời gian vui vẻ'. Trên trang có vài mục: Tin tức mới cập nhật, Bảo dưỡng, CPT tôi chụp, Bảng tin. Chúng ta đã bước vào thời đại bất cứ ai cũng có thể đăng bài lên mạng. Tôi click vào mục Bảng tin. Ngay lập tức, các bài viết dưới đây hiện ra.

Hào hứng (Thỏ Ngân Nga)

Chào các bác. Lần trước em đã kể về việc cuối cùng chiếc CPT đã về với gia đình em. Hằng ngày, cứ tưởng tượng tới cảm xúc trào dâng lúc phóng xe trên đường cao tốc là em lại nao nức trần trọc. Lái thử xong, em sẽ về báo cáo với mọi người ngay lập tức. Mong rằng em sẽ thưởng lộ bình an các bác ạ (cười).

Tiếng ồn (công Chúa Lấp Lánh)

Tôi lái xe CPT sắp được hai năm. Gần đây tôi để ý thấy kim báo nhiệt kế tăng cao nên lo động cơ xe bị nóng quá. Có bác nào rơi vào tình trạng tương tự chưa?

Trả lời: Tiếng ồn (Mê Đua Xe)

Công Chúa Lắp Lánh, xế hộp yêu quý của tôi cũng có triệu chứng tương tự. Hình như cấu tạo của CPT khiến bộ tản nhiệt thỉnh thoảng bị quá tải. Nhưng xe tôi chưa bao giờ bị nóng cả. Nếu lo lắng, bác đem xe đi kiểm tra thử xem sao. (Xin lỗi vì không đưa ra được lời khuyên hữu ích nào.)

Từ ngày được trao cho thú đồ chơi mang tên Internet, đám người tiểu tư sản cứ thế tuôn ra những câu ngây ngô và ấu trĩ. Tuy nhiên, ở nơi khác, cũng chính bọn chúng lại phát ngôn những lời lẽ mang tính kích động và hiểm ác. Quả thực phiền nhiễu vô cùng.

Sau khi lưu đường link, tôi tạm thời ngắt kết nối, rồi mở lại bức thư đe dọa lên màn hình. Tôi viết tiếp bức thư còn dang dở.

“Trong trường hợp ông có ý muốn thực hiện giao dịch, hãy vào đường link dưới đây, đăng lên bảng thông báo tên của Juri và nội dung cho biết ông đã hiểu thông điệp tôi đưa ra. Sau khi xác nhận, phía tôi sẽ liên lạc.

Tên website: Hội những người sở hữu CPT

URL: <http://www...>”

“Cô thấy thế nào?” Tôi quay lại nhìn Juri.

Đọc đi đọc lại vài lần, cô gật gù.

“Hay quá. Bằng cách này, ta vừa không gây nghi ngờ, vừa xác định được ý kiến đối phương.”

“Những vụ bắt cóc ngày xưa hay sử dụng báo chí. Ví dụ như yêu cầu người nhà đăng quảng cáo lên cột tìm người bản ra buổi sáng của ba tờ báo lớn với nội dung ‘Taro, giải quyết xong vấn đề thì hãy về gặp’ chẳng hạn. Nhưng với cách ấy, ta sẽ phải đợi đến ngày hôm sau.

Riêng điểm này, nếu sử dụng bảng thông tin trên mạng, chúng ta có thể xác định ngay lập tức, hơn thế nữa, phía nạn nhân lại không tốn chi phí gì. Thế giới bây giờ tiện lợi quá.”

Tôi cắm điện vào máy in, chuẩn bị in thư.

“Khoan đã.” Juri vỗ vai tôi.

“Sao vậy?”

“Tôi chỉ có một yêu cầu liên quan tới bức thư.”

“Cô có gì bất mãn à?”

“Tôi không thích cái chỗ ‘con gái ông’. Anh viết đằng hoàng là ‘cô Juri’ đi.”

Tôi đọc lại nội dung thư rồi lắc đầu.

“Không được. Nếu dùng ‘cô Juri’ lá thư sẽ mất đi độ danh giá. Để nguyên ‘con gái ông’ không phải tốt hơn sao.”

“Nhưng tôi nào phải con gái ông ấy.” Dứt lời, cô cúi gằm.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, bọn bắt cóc chắc hẳn không biết tiểu sử của cô. Bọn chúng tưởng cô là cành vàng lá ngọc nhà Katsuragi. Tôi thấy dùng từ ‘con gái’ để diễn đạt không có gì mất tự nhiên. Ngược lại, viết ‘cô Juri’ còn kỳ cục hơn.”

“Tóm lại, tôi không ưng điểm ấy.”

“Vậy dùng từ ‘tiểu thư’ thì thế nào? Cô vừa lòng rồi chứ?” Song cô vẫn không chịu gật đầu.

“Tôi là Juri. Katsuragi Juri. Không phải ‘con gái ông’ hay ‘tiểu thư’ gì cả.”

“Sao cô cứ phải để ý tiểu tiết thế...” Đầu tôi ong lên. “Được rồi. Vậy tôi sẽ viết ‘Katsuragi Juri’. Không xưng cô hay bà gì cả. Chỉ gọi tên trống không như vậy thôi, được chưa? Thế này là nhượng bộ hết mức rồi đấy.”

Juri chậm rãi gật đầu. “Vậy thì được.”

Tôi nhún vai, gõ bàn phím chỉnh sửa câu từ. Thật không thể hiểu nổi các cô gái trẻ nghĩ gì trong đầu.

Đọc lại bức thư lần nữa, đảm bảo không có lỗi chính tả, tôi mới cho in ra. Xem xét bản in xong, tôi đưa cho Juri.

“Chúng ta sẽ gửi nó qua máy fax ư? Không phải sử dụng Fax Modem của máy tính sao?”

“Cẩn tắc vô áy náy. Tôi không muốn họ suy ra loại máy tính ta dùng từ định dạng văn bản. Hơn nữa theo kinh nghiệm của tôi, văn bản ở mức này, khi dùng máy fax sẽ tốn ít thời gian hơn. Vạn nhất có biến, ta có thể nhanh chóng cắt đường truyền.”

Tôi cẩn thận cắt bỏ phần giấy trắng thừa ra trong bức thư đe dọa để chúng không ngốn thêm thời gian truyền tin, kể đến dùng kéo cắt ngẫu nhiên bức thư thành tám mảnh.

“Anh làm gì thế?”

“Chậc, cứ nhìn đi.”

Đoạn tôi lấy băng keo trong dán lại các mảnh đã bị cắt rời theo phương hướng và thứ tự lung tung. Sau đó, tôi đặt mảnh giấy chấp vá nát bầy vào máy fax để bên cạnh máy vi tính.

“Anh định gửi bây giờ à?” Juri cất tiếng, giọng thoáng kinh ngạc. “Không sợ bị lằn ngược sao?”

“Tôi không muốn bị vậy nên mới chấp vá nó lại như thế. Giả như cảnh sát đang chờ chực ở nhà Katsuragi chẳng nữa, họ cùng không thể ngay lập tức biết thứ gì vừa được gửi tới.”

Tôi nhìn xoáy vào khuôn mặt Juri.

“Điện thoại này được ký hợp đồng gọi không hiện số, nên ban đầu chỉ cần không nhấn 186, số điện thoại của tôi sẽ không hiển thị ở phía đối phương. Ngoài ra, tôi giao nhiệm vụ bấm số cho cô nhé? Cô sẽ tự tay gửi bản fax này.”

“Tại sao anh lại bắt tôi gửi?”

“Vì tôi muốn cô ý thức được chúng ta là đồng phạm. Mặc dù cô đã nói sẽ tham gia vào kế hoạch của tôi, nhưng chẳng may lâm trận, cô rút chân thì mọi chuyện sẽ rất bung bét. Nhỡ đâu gửi thư đe dọa xong lại nghe cô bảo đã thay đổi suy nghĩ, lúc ấy chẳng khác nào đòn chí mạng với tôi.” Tôi chỉ vào tờ fax, “Nào.”

Juri khẽ cắn môi. Cô liên tục lườm tôi với ánh mắt hình viên đạn. Tôi cũng chẳng kém cạnh, kiên nhẫn ngồi trên ghế chăm chú quan sát cô. Vào đầm rồng hang hổ vẫn phải đảm bảo đường lui cho mình, đó là nguyên tắc của tôi.

Cô thở dài đánh thượt. “Tôi có điều muốn làm trước khi gửi bản fax.”

“Đừng nói cô định đi tắm cho nguội cái đầu đấy.”

“Tôi muốn về nhà thử xem sao.”

“Hả?” Mặt tôi lộ rõ vẻ thất vọng. “Đến nước này tình yêu gia đình của cô lại nổi lên à? Nếu vậy thì tôi cũng chịu.”

Tôi lấy ra bức thư đe dọa được đặt trong máy fax, toan xé vứt đi.

“Gượng đã, anh hiểu sai rồi. Không phải tôi muốn quay về. Tôi chỉ muốn quan sát nó từ bên ngoài thôi.”

“Nhưng vẫn không thể phủ nhận sự thật rằng cô đang bắn khoản. Như vậy ta không có cơ hội thắng được trò chơi này.”

“Tôi đã bảo anh hiểu sai rồi mà. Anh không chịu nghe à?” Juri vung hai tay một cách bức bối. “Tôi không hề có ý rút lui. Vì bản thân tôi cũng muốn trả thù căn nhà ấy. Điều tôi muốn xác định là bố tôi có ở nhà hay không thôi. Thì anh xem, nếu bố tôi đi vắng, gửi fax đến cũng vô nghĩa. Như ban nãy đã nói, máy fax nằm ở phòng riêng của ông, không ai có thể tự tiện đụng vào.”

“Hừm.” Tôi bỏ lại bức thư lên bệ máy. “Nhưng bố cô đi rồi cũng sẽ

về, đúng chứ? Thế thì khi nào quay về nhà, ông ta sẽ phát hiện bức fax.”

“Không nắm được thời gian bố tôi về khiến tôi rất khó chịu. Chẳng nào không biết ông ấy đã đọc lá thư đe dọa chưa, chẳng ấy tôi còn ngồi trên đồng lửa, chẳng thể chớp mắt nổi.

Thọc ngón trở vào ngoáy tai, tôi thở dài. Tôi có thể lý giải điều Juri muốn nói.

“Quan sát từ bên ngoài, sao cô biết được ông Katsuragi đã về nhà hay chưa?”

“Nhìn vào gara là hiểu. Nếu bố tôi đã về, hẳn xe ô tô sẽ ở đó”

“Ra là vậy.” Không gạt gù không được. “Máy fax dùng kèm với điện thoại hay là...”

“Là đường dây chuyên dụng. Số fax lệch số điện thoại một số.”

“Khi bản fax chuyển tới, nó sẽ đổ chuông cùng lúc với điện thoại à?”

Juri lắc đầu. “Tôi nhớ là chuông không reo.”

“Vậy giả sử ông Katsuragi đã về nhà thì cũng phải đến sáng hôm sau mới đọc lá thư đe dọa được. Giờ này khéo ông ta đang say giấc nồng ấy chứ.”

“Đó cũng là điều tôi muốn kiểm tra. Tôi bỏ nhà đi đã hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ. Chính mắt tôi muốn xác nhận xem những con người trong căn nhà ấy vẫn tiếp tục nhịp sống thường ngày hay có đoái hoài gì đến tôi không.”

“Giả sử đèn đuốc trong nhà sáng trưng, mọi người đứng ngồi không yên, cô sẽ xúc động ghen ngào và dùng kế hoạch này lại à?” Giọng điệu của tôi sặc mùi mỉa mai.

“Tôi biết rõ chuyện đó tuyệt đối không xảy ra nên mới muốn tận mục sở thị. Hơn nữa, đối với kế hoạch này, xem xét tình hình căn nhà

trước khi gửi lá thư đe dọa cũng không phải việc gì xấu.”

“Vậy nó có điểm gì tốt?”

“Biết đâu chừng ta có thể tìm hiểu liệu cảnh sát đang chờ trực ở đó hay không.”

Tôi hừ mũi cười. “Trong trường hợp đó, cô nghĩ cảnh sát sẽ đậu xe ngay trước cửa nhà cô à?”

“Ít nhiều gì, nếu điều tra viên đến, chẳng phải đèn đỏm nhà tôi sẽ bật sáng sao?”

“Điều này...” Không phải không có lý. “Nhưng nguy hiểm lắm. Nếu một chiếc xe khả nghi đậu ngay gần đó, chắc chắn cảnh sát sẽ sinh nghi. Ngoài ra, dinh thự nhà cô có lắp camera an ninh. Chỉ cần bị quay trúng thì mọi chuyện sẽ đổ sông đổ biển.”

“Chỉ đi ngang qua trước nhà thì sao? Như thế ta sẽ không bị nghi ngờ.”

Tôi ậm ừ trong cổ họng và khoanh tay dăm dăm nhìn Juri.

“Nếu tôi không đồng ý?”

“Trong trường hợp đó,” cô nhún vai, “thì tôi bó tay. Anh cứ việc làm theo cách của mình. Nhưng đừng hòng tôi gửi bản fax.”

“Thế nữa cơ đấy.”

Tôi đứng dậy, tiến về phía cửa sổ. Hé mở rèm cửa, tôi nhìn xuống con phố đêm.

Nên mềm mỏng hay cứng rắn đây? Juri đã lường lự thế này, liệu tôi có nên dừng trò chơi này lại? Song, khi nhìn biểu cảm của cô phản chiếu lên tấm kính, tôi lại không cho rằng Juri đang run sợ. Ngay từ ban đầu, cô gái ấy đã phát ra khí thế bất chấp tất cả, đó cũng là một trong những cú đánh quyết định đưa tôi đến với trò chơi này.

Tôi quay lại phía cô. “Cần phải cải trang mới được.”

“Cải trang ư?”

“Lỡ như có người phát hiện cô đang ở trong xe thì xong đời.”

Juri gật đầu nhe răng cười, có vẻ cô đã hiểu hàm ý trong câu nói của tôi.

Tầm bốn mươi lăm phút sau, hai chúng tôi lên xe taxi.

Tôi không dùng xe ô tô của mình vì lo sợ khả năng để lại chứng cứ trên camera an ninh. Ngồi trong taxi, chúng tôi trao đổi dăm ba câu chuyện ở mức độ không có gì mất tự nhiên, chủ yếu xoay quanh bóng đá và phim truyền hình. Không thể để tài xế có ấn tượng bọn tôi là cặp nam nữ đáng ngờ. May sao, bác tài có vẻ không quan tâm gì đến chúng tôi. Juri mặc áo khoác jean chồng lên áo gió có mũ. Cái nào cũng rộng thùng thình, nhưng thời buổi này chẳng thiếu gì thanh niên ăn mặc kỳ quặc hơn thế. Còn tôi mặc áo khoác da. Có lẽ trong mắt người tài xế, chúng tôi chỉ là một cặp trai gái ngu ngốc đã nửa đêm rồi mà vẫn ăn chơi đàn đúm.

Taxi đi vào khu dân cư của Denenchofu. Juri thay tôi chỉ đường cận kề. Càng tiến lại gần nhà Katsuragi, mồ hôi càng túa ra trong lòng bàn tay tôi.

Một lát sau, tòa dinh thự hiện ra phía bên tay phải. Song tất nhiên chúng tôi không được phép để xe giảm tốc độ ngay tại đây.

“Bác cứ cho xe chạy thẳng.”

Chỉ đường cho bác tài xong, Juri trùm mũ áo lên đầu. Chưa hết, cô còn kéo khóa áo khoác jean lên, rứt cầm như thể rúc đầu mình vào trong.

Xe chạy ngang qua nhà Katsuragi mà không hề giảm tốc. Chúng tôi tập trung toàn bộ tinh thần vào đôi mắt, quan sát động tĩnh tòa dinh thự trong thời gian ngắn ngủi ấy.

Sau khi đi ngang qua, chúng tôi quay sang nhìn nhau. Juri khẽ gật

đầu, tôi cũng vậy. Đèn đóm căn nhà tắt ngóm.

Chúng tôi chọn bữa địa điểm rồi xuống xe, đi bộ một đoạn lại bắt tiếp chiếc taxi khác. Trên đường về, cả hai đều lặng thinh.

Sau khi về đến chung cư, chúng tôi lại mặt đối mặt bên cạnh chiếc máy fax.

“Nhà cô không lên đèn.” Tôi lên tiếng. “Xe ô tô thế nào?”

“Nếu tôi không nhìn lầm thì xe bố tôi có đậu.”

“Tóm lại, Katsuragi Katsutoshi đã về và đang ngủ trong căn nhà ấy. Nhân tiện xin bổ sung, không có dấu hiệu cho thấy cảnh sát đang theo dõi.” Tôi chuyển ánh nhìn xuống máy fax. “Giờ là thời điểm chín muồi để gửi lá thư đe dọa.”

“Để đến buổi sáng cũng được mà.”

“Hết đêm, tình hình sẽ thay đổi. Như thế, chắc chắn cô lại ôm nỗi bất an mới. Có gửi thì phải gửi ngay bây giờ. Nếu đánh mất cơ hội này, trò chơi xem như kết thúc.”

Mắt dán chặt vào lá thư đe dọa, Juri chìm trong suy nghĩ. Tôi nhìn đồng hồ treo tường, định bụng chỉ cho cô mười phút. Để cô suy nghĩ nhiều hơn thế cũng vô ích.

Im lặng bao trùm chừng năm phút thì cô ngẩng đầu lên. “Hiểu rồi, tôi sẽ gửi.”

“Lần này quay đầu không có bờ đâu.”

“Anh cũng đừng cụp đuôi nửa chừng đấy.”

“Hay cô muốn nâng ly uống rượu thề lần nữa?”

Juri lắc đầu, đứng trước máy fax. Sau khi kiểm tra lá thư đã được xếp lên máy, cô chuyển chế độ rồi đưa đầu ngón tay lại gần con số.

6

Trải qua vài tiếng trần trọc chẳng biết ngủ hay thức, tôi dựng người dậy từ ghế sofa. Như mọi khi, tôi tập bài tập làm mềm dẻo cơ thể, hít đất, gập bụng. Đang cúi người trên thảm điều hòa nhịp thở, khuôn mặt Juri chợt hiện lên ngay phía trên. “Chào anh.”

“Cô dậy sớm nhỉ. Hay không ngủ được?”

“Tôi đói.”

“Đợi chút, tôi đi chuẩn bị.” Tôi đứng dậy vào bếp.

Thực đơn cho bữa sáng gồm bánh mì nướng, trứng luộc, nước ép rau quả. Pha cà phê mất công quá nên tôi bỏ qua.

Vừa gặm bánh mì, tôi vừa khởi động máy tính rồi kiểm tra hộp thư điện tử. Chỉ có hai thư mới và nội dung đều không mấy quan trọng. Sự đổ bể của kế hoạch Automobile Park đang cố gắng gạt tôi thành người của dĩ vãng, nhưng dường như tôi cho phép điều đó xảy ra. Nhất định tôi sẽ làm một cú lợi ngược dòng ngoạn mục.

Cảm giác được ánh nhìn, tôi quay lại thì trông thấy Juri đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. “Sao thế?” Tôi hỏi dò.

“Không biết bố tôi thấy nó chưa.” Cô ngập ngừng cất tiếng.

“Cô muốn kiểm tra à?”

Tôi click chuột hai lần vào biểu tượng trình duyệt web trên màn hình, truy cập đường link của ‘Hội những người sở hữu CPT’ và xem thử bảng thông báo.

Bài viết mới tăng hai bài so với lúc tôi xem tối qua, có vẻ cả hai đều không phải tin nhắn của Katsuragi Katsutoshi.

“Chưa thấy hồi đáp gì.” Tôi nhận xét và tắt trình duyệt.

“Hay ông ấy chưa đọc nhỉ?”

“Tôi không nghĩ thế. Để máy fax trong thư phòng ở nhà riêng nghĩa là bố cô lường trước những lúc có liên lạc khẩn cấp. Bình thường, buổi sáng sau khi thức dậy, hẳn ông ấy sẽ kiểm tra xem có thư từ gì mới không. Tôi đoán khéo giờ này, ông ấy đang gườm gườm nhìn lá thư đe dọa và tính toán xem nên làm gì.” Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn 8 giờ sáng.

Tôi rời khỏi màn hình máy tính, nuốt trôi phần bánh mì, trứng luộc cùng nước ép rau quả còn lại.

“Chúng ta hãy thử đoán động thái tiếp theo của bố cô nào. Đầu tiên, ông ta sẽ liên lạc với cảnh sát. Là người có địa vị như vậy, ông ta hẳn sẽ quen thân với một, hai người trong ngành. Tầm một tiếng nữa, cảnh sát điều tra chuyên trách các vụ bắt cóc sẽ đến nhà cô. Trong khoảng thời gian đó, bố cô sẽ điện thoại đến công ty, thông báo hôm nay nghỉ vì có việc riêng. Ngoài ra, tôi đoán ông ta sẽ cẩn thận căn dặn mọi người không được phép điện thoại về nhà trừ phi có vấn đề khẩn cấp. Ông ấy sẽ gọi nhắn cho người giúp việc hôm nay không cần đến làm, đồng thời lệnh cho vợ và cô con gái còn lại không ra ngoài. Chà, chắc vậy đấy.”

“Liên lạc ngân hàng thì sao?”

“Ý cô nói tới tiền chuộc? Chưa đâu. Chuyện đó phải sau khi thảo luận với cảnh sát. Hơn nữa, ông ta là Katsuragi Katsutoshi lừng lẫy thiên hạ, thừa biết làm cách nào để sắp xếp được ba trăm triệu yên. Hẳn ông ta có tầm ảnh hưởng với đầy rẫy ngân hàng.”

Tôi vào nhà tắm, nhanh nhẹn tắm táp, cạo râu, trong khi đầu vẫn nghĩ đến những chuyện sắp tới. Có lẽ Katsuragi Katsutoshi sẽ đăng

phản hồi lên trang web kia. Tuy không nghi ngờ gì về việc nội dung sẽ thông báo đồng ý giao dịch, nhưng tôi không cho rằng chỉ có vậy là xong. Đầu tiên ông ta sẽ ra điều kiện muốn xác nhận con gái được an toàn. Khi ấy phải ứng phó thế nào đây?

Đánh răng xong, tôi quay về phòng thì thấy Juri đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Có vẻ cô nàng đang xem kênh tin tức.

“Anh đi làm à?”

“Nhìn vậy thôi chứ tôi là dân làm công ăn lương mà.”

“Vậy trong lúc đó, tôi biết làm gì?”

“Tôi rất muốn bảo ‘Cô thích làm gì thì làm’ nhưng chẳng may cô tự tiện quá thì hỏng việc. Tạm thời cô không được rời khỏi căn phòng này. Điều tối quan trọng đấy. Dù ai gọi chuông cửa nội bộ cũng mặc kệ. Cấm tuyệt đối không nghe và gọi điện thoại. Nếu cô giữ lời hứa, cô làm gì ở đây cũng được.”

“Nhờ tôi đói thì sao?”

“Tôi có cơm rang thập cẩm đông lạnh, các món đóng gói và đồ hộp trong tủ đựng thực phẩm. Rất xin lỗi nhưng riêng hôm nay cô chịu khó giúp tôi nhé. Cô cứ uống rượu vang và bia, nhưng uống có chừng mực thôi. Nếu cô say xỉn và làm trò lố gì thì phiền lắm.”

“Ra cửa hàng tiện lợi cùng không được à?”

“Cô nghĩ xem chúng ta sắp sửa làm chuyện gì. Không đơn thuần là trò trốn tìm bình thường đâu.” Dứt lời, tôi giơ ngón trỏ lên. “À không, không phải sắp sửa làm chuyện gì mà là đang làm chuyện gì mới đúng. Trò chơi đã bắt đầu rồi. Đám lao phải theo lao đấy.”

Juri nhìn tôi với đôi mắt sắc lẹm tựa như muốn nói cô thừa hiểu chuyện đó. Chừng nào cô còn giữ nét mặt ấy, tôi có thể an tâm.

Tôi rời chung cư và lên chuyến tàu điện ngầm như mọi khi. Nhìn vào

bóng mình phản chiếu trên kính, tôi tự thấy hài lòng. Nhìn kiểu nào cũng chỉ thấy đây là khuôn mặt một người đàn ông đang trên đường đi làm, trông gã không có vẻ gì của một kẻ lên kế hoạch bắt cóc tổng tiền. Trên thế giới này liệu có tên tội phạm bắt cóc nào mặc áo vest Armani đến công ty làm việc không?

Trong thâm tâm, tôi nghĩ phạm tội chẳng phải việc gì to tát. Nhất là tội nhắm đến tiền bạc, chúng cũng giống với công việc thôi. Thay vì nghĩ cách lọt lưới pháp luật, trong trường hợp này, chỉ đơn giản là ta dụng tâm để qua mặt cảnh sát. Tổng tiền thực chất chẳng khác gì một loại giao dịch. Nghĩ tới những lúc phải làm việc với khách hàng cứng đầu khó tính, tôi thấy chuyện này thật ra đơn giản và nhẹ nhàng hơn nhiều.

Dù ngoài miệng bảo Juri quay đầu không còn bờ, bản thân tôi lại không cho là thế. Nếu đánh hơi thấy nguy hiểm, tôi chỉ cần nhanh chóng đánh bài chuẩn là đầu lại vào đấy. Bịt miệng Juri không có gì khó khăn. Chắc chắn bản thân cô cũng muốn ém nhẹm việc mình đã âm mưu dàn dựng vụ bắt cóc. Vụn vặt vụ việc vỡ lở, tôi cũng chẳng sợ. Chỉ cần bảo tôi bị cô xúi giục nên mới tham gia vào trò phá bĩnh này là xong. Hẳn Juri sẽ khẳng khái tố cáo tôi là kẻ khơi ra ý tưởng này, nhưng nào có chứng cứ. Ngoài ra, yếu tố lớn nhất chính là việc bản thân Katsuragi Katsutoshi nhất định sẽ e sợ chân tướng vụ này bị phanh phui với bàn dân thiên hạ.

Tất nhiên hiện giờ, đã leo lên lưng cọp, tôi không hề nghĩ tới việc leo xuống. Từ trước đến nay, tôi chưa một lần thất bại khi thách thức bất cứ thứ gì. Cả trò chơi này cũng thế, tôi chắc chắn sẽ giành chiến thắng.

Thứ công việc tũn mủn tẻ ngắt đang chờ đợi tôi ở công ty. Kế hoạch chán chết, nội dung yêu cầu chạy chương trình nhằm tăng doanh thu cho bộ phim chiếu rạp và phim truyền hình dài tập cùng

tên với sự tham gia diễn xuất của một cô ca sĩ nổi tiếng mới tí tuổi đầu, thể loại dự án hoàn toàn chẳng phù hợp để đàn ông trưởng thành nhúng tay vào. Ngồi trong buổi họp mà đầu óc tôi chỉ mãi nghĩ về cách lấy tiền chuộc. Vì so ra, chuyện ấy thú vị gấp bội phần.

Về lại chỗ ngồi, tôi kết nối máy tính với Internet. Tôi kiểm tra trang web nhưng chưa thấy phản hồi của Katsuragi Katsutoshi đăng lên.

Ông ta vẫn đang trong quá trình thảo luận với cảnh sát sao? Tôi có chút hối hận vì đã không nêu rõ thời hạn. Biết đâu họ đang tìm cách câu giờ.

“Anh đang xem gì thế?” Một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

Trước khi kịp suy xét xem đó là giọng của ai, tôi đã đóng ngay cửa sổ trên màn hình. Quay người lại, tôi trông thấy Sugimoto đang khom lưng đứng đó. Hóa ra cậu ta nhìn ngó màn hình máy tính của tôi từ nãy đến giờ.

“Anh tìm được trang web gì hay à?” Cậu ta hỏi thêm lần nữa.

“Không, chỉ là giết thời gian thôi.” Nếu cậu ta nhìn thấy trang web, e rằng sẽ náy sinh lắm vấn đề. “Tôi định thu thập thông tin cho bộ phim thần tượng ấy mà.”

“À, bộ phim có Kurihara Masami đóng vai nhân vật trong game ấy hả?”

“Ờ đúng rồi.”

“Cực cho anh quá.”

Nét thương hại và trịch thượng hiện trên khuôn mặt Sugimoto. Chắc hẳn cậu ta đang thầm nhủ vị thế của cả hai đã hoàn toàn đảo ngược.

Được cái có vẻ cậu ta không biết tôi đã sẫm soi trang web gì.

“Tôi tưởng hôm nay cậu cũng phải họp với Nissei?” Tôi hỏi.

“Phải, theo lịch có buổi họp nhưng đột nhiên bên phía khách hàng liên lạc báo hủy.”

“Nissei hủy họp à?”

“Chà. Hình như ông Katsuragi thấy không khỏe trong người hay sao ấy.”

“Ông Katsuragi không khỏe?”

“Em thấy Phó Giám đốc không có mặt cũng chẳng sao, nhưng kế hoạch lần này sẽ giậm chân tại chỗ nếu không có sự tham gia của ông ta.” Nói đến đây, chừng như Sugimoto chợt dạ đã lỡ miệng phát ngôn thừa thãi trước mặt tôi, bèn chào một tiếng “Em đi đây” rồi bỏ đi.

Tôi gõ đầu ngón tay lên bàn. Có vẻ đến một người như Katsuragi Katsutoshi cũng phải cồn cào ruột gan khi nhận được lá thư tổng tiền từ bọn bắt cóc. Chắc hẳn tại, ông ta đang ở nhà, mặt xanh như tàu lá.

Đến trưa, tôi rời công ty đi ăn cơm ở một tiệm cà phê gần đấy. Sau đó, vừa nhâm nhi cà phê, tôi vừa suy tính thấu đáo cách thức nhận tiền chuộc.

Tính ra ba trăm triệu yên sẽ cộng kênh ra phết. Nếu tổng vào túi xách thì dùng một túi là điều không thể. Và giả dụ, nhét vừa chẳng nữa, mang vác sẽ rất khó khăn.

Lý do tội phạm bắt cóc bị tóm là bởi chúng không biết vận dụng cái đầu vào lúc trao nhận tiền chuộc. Ngược lại, đối với cảnh sát, khoảnh khắc đó là cơ hội ngàn vàng để bắt bọn chúng. Hẳn họ sẽ dự trù rất nhiều khả năng, và điều tôi phải làm là đi ngược hoàn toàn những dự đoán của họ.

Sau khi uống hết cà phê và trở lại chỗ làm, tôi cảm thấy bầu không khí trong công ty có gì đó thay đổi. Đặc biệt, một bộ phận nhân viên

hành động rất hối hả. Tôi chớp lấy một cậu đồng nghiệp vào sau mình đang đứng gần đó hỏi han.

“Chết thật, lớn chuyện rồi anh ạ. Hình như Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei đang trên đường đến đây.”

“Ông Katsuragi? Đến đây ư? Để làm gì?”

Cậu đồng nghiệp lắc đầu.

“Em cũng không rõ. Bên đó mới liên lạc đột xuất. Vậy nên các thành viên trong nhóm phụ trách chiến dịch xe mới đang vất chân lên cổ kia kia.”

“Ồ...”

Tôi có hơi bối rối. Điều này nghĩa là sao? Cũng biết Juri chỉ là con của nhân tình, nhưng trên đời có người cha nào còn lòng dạ đến chỗ làm việc khi con gái ruột của mình bị bắt cóc?

Chỉ có một khả năng, đó là Katsuragi Katsutoshi vẫn chưa đọc lá thư đe dọa. Chắc hẳn ông ta cho rằng đứa con gái khó bảo của mình đang lêu lổng bên ngoài mà không thèm xin phép, chứ chẳng nghĩ sâu xa hơn.

Lẽ nào lá thư tổng tiền chưa đến chỗ ông? Hay nó đã đến, chỉ là ông chưa đọc? Trường hợp sau thì không thành vấn đề, nhưng trường hợp trước mới là đau đầu. Tôi sẽ buộc phải tìm ra nguyên nhân thư chưa đến.

Tôi nhắc điện thoại bàn gọi về chung cư để xác nhận với Juri liệu máy fax ở nhà Katsuragi có trực trặc gì hay không. Tuy nhiên, chuông đổ được ba lần thì tôi nhớ mình đã ra lệnh cho Juri không được phép nhắc điện thoại.

Không còn cách nào khác, tôi bèn khởi động máy vi tính lần nữa và kết nối vào Internet. Tôi vào trang web Hội những người sở hữu CPT và đọc bảng tin.

Ngay lúc ấy, suýt chút nữa tôi đã bất giác la lên kinh ngạc, bởi nhìn thấy bài đăng như bên dưới:

“Mong muốn mua xe (Juri)”

Xin chào mọi người. Tôi lên là Juri. Đạo gần đây có người chào bán xe CPT, và tôi đã đồng ý. Tuy nhiên, số tiền tương đối lớn, để xoay sở hẳn phải mất chút ít thời gian. Với lại, tôi nghĩ mình phải trao đổi nội dung hợp đồng cụ thể mới được.”

Tôi không nghĩ cái tên Juri của tài khoản này chỉ là tình cờ. Chưa kể, nội dung bài đăng lại bàn về phương thức giao nhận, nên niềm tin trong tôi càng lúc càng được củng cố. Đây chính là lời nhắn từ Katsuragi Katsutoshi.

Tôi đang ngây người thì bất chợt có ai đó vỗ vai. Là Kozuka.

“Giám đốc...”

“Xin lỗi làm phiền cậu giữa lúc làm việc.” Giọng anh rất trầm. “Cậu đi cùng tôi nhé. Chắc cậu cũng đã nghe chuyện ông Katsuragi sẽ đến đây. Tôi mong cậu sẽ tham dự.”

Tôi nhếch mép.

“Giờ cho gọi em làm gì? Em hết tác dụng rồi kia mà. Hay phải nói em là người của quá khứ mới đúng nhỉ?”

Kozuka vung nắm tay trước bộ mặt chán ngán của tôi.

“Thôi xách mé đi. Thật ra ông Katsuragi có một yêu cầu rất kỳ quặc.”

“Yêu cầu kỳ quặc? Lần này lại chuyện gì nữa đây?”

“Tôi không rõ, nhưng hình như ông ấy muốn xem qua các trò chơi.”

“Trò chơi?”

“Những trò chơi công ty chúng ta làm ra. Ông ấy muốn chúng ta

lựa ra chừng mười tác phẩm tiêu biểu rồi trình bày về nội dung cũng như lý do sáng tạo ra chúng. Tôi không biết mục đích của ông ấy là gì, song có lẽ đây cũng là một bước đệm cho chiến dịch quảng cáo dòng xe mới.”

“Việc này kỳ lạ thật.”

“Cậu nghĩ tôi không thấy vậy sao. Nhưng ông ấy đã nói muốn xem thì ta chẳng có cái cứ gì để từ chối cả.”

“Nhưng tại sao em cũng bị triệu tập?”

“Một trong những trò chơi được chọn là sản phẩm cậu làm ra. Nên nếu bên họ yêu cầu trình bày, tôi mong cậu sẽ đáp ứng điều đó.”

“Ra vậy.”

Tôi thở dài ngao ngán, rồi đứng dậy rời ghế.

Nhưng nói gì thì nói, tôi không tài nào lý giải nổi hành động của Katsuragi Katsutoshi. Đăng tin trả lời lên bảng tin web, tức là ông đã đọc lá thư đe dọa. Song trên đời liệu có người cha nào vẫn bình thản đi làm trong khi con gái mình đang bị bắt cóc không? Chẳng lẽ ông ta không xem lá thư tổng tiền là nghiêm túc? Tuy đã hồi đáp theo đúng chỉ thị, song biết đâu trong đầu, ông ta chỉ xem đó là một trò phá phách? Hay ông ta ngấm ngầm tuyên bố rằng nao núng ở mức này thì rõ là chuyện nực cười?

Không, suy nghĩ này khá bất hợp lý. Juri biến mất là sự thật không thể chối cãi, trừ phi cô tự mình liên lạc với gia đình, nếu không thì tất yếu phải xét tới khả năng cô bị bắt cóc.

Cũng có thể đây là chỉ thị từ phía cảnh sát. Đại diện cảnh sát đã yêu cầu Katsuragi Katsutoshi rằng: “Ông Katsuragi, ông phải thật bình tĩnh. Chắc hẳn kẻ bắt cóc không thể ra tay với cô Juri ngay lập tức. Vì dù sao cô ấy cũng là con tin quan trọng. Nếu ông bị lung lạc và để giới truyền thông đánh hơi thấy, mọi việc còn tồi tệ hơn. Vậy nên, ông Katsuragi, ông hãy cứ sinh hoạt như bình thường. Ông hãy đến

công ty làm việc như mọi ngày. Nếu có tin gì, chúng tôi sẽ liên lạc. Ở nhà có quý phu nhân là được rồi. Còn lại ông cứ giao phó cho chúng tôi. Đằng nào có vẻ tên bắt cóc cũng không sử dụng điện thoại.” Hoặc đại loại như thế.

Tuy vậy, tôi rất thắc mắc việc ông ta đến đây để nghe chúng tôi trình bày về các trò chơi công ty tôi từng hoàn thành. Mục đích của hành động này là gì? Lẽ nào ông ta phát hiện kẻ bắt cóc là người trong công ty này? Không thể có chuyện đó.

Giữa lúc tôi đang ngồi đợi trong phòng tiếp khách với bao suy nghĩ chông chênh, tiếng gõ cửa chợt vang lên, cánh cửa mở ra. Người mở là một nữ tiếp tân và Katsuragi Katsutoshi xuất hiện ngay sau lưng cô.

Trong tư thế khoanh tay ngồi trên ghế bành, Katsuragi Katsutoshi lắng nghe bài thuyết trình của nhân viên Cyberplan chúng tôi. Trước mặt ông đặt chiếc máy tính màn hình tinh thể lỏng đang hiển thị nội dung trình bày về trò chơi, mục đích khai thác, vân vân... Đương nhiên, đó không phải những sản phẩm được làm qua loa để đối phó, mà vốn được dùng trong các buổi thuyết trình ở giai đoạn đề án khai thác. Cạnh máy tính đặt một chiếc tivi cỡ nhỏ kết nối vào máy chơi game, trên đó hiển thị những trò chơi trên thực tế đã được tung ra thị trường. Tay cầm của máy đặt trước mặt Katsuragi Katsutoshi, song ông ta không buồn đụng tay đến.

Vừa đợi đến lượt mình, tôi vừa thăm dò nét biểu cảm của ông. Tưởng chừng ông ta nhìn các sản phẩm game mà chẳng mấy hứng thú, song nội dung chất vấn lại rất sắc bén và đúng trọng tâm. Rất nhiều câu hỏi xoay quanh mục đích làm game, do đâu chúng tôi nghĩ thị trường sẽ chấp nhận, chúng tôi không nghi ngờ cảm nhận của bản thân ư. Trong số các nhân viên cũng có người không trả lời trôi chảy

được mà lúng túng như gà mắc tóc. Nếu chỉ nhìn bộ dạng ấy của Katsuragi Katsutoshi, còn lâu mới tin nổi ông ta đã biết tin con gái mình hiện đang bị bắt cóc.

Một lúc sau, đến lượt tôi trình bày. Game tôi giới thiệu có tên “Mặt nạ thanh xuân”.

Nói nôm na, nó giống với trò chơi cờ bàn *The game of life*. Người chơi có thể bắt đầu từ thời điểm nhân vật sinh ra. Tuy nhiên, bố mẹ của nhân vật là người thế nào sẽ do máy tính quyết định. Ban đầu, người chơi chỉ được quyền lựa chọn đặc tính gen muốn di truyền từ bố mẹ cũng như việc mình sẽ là nam hay nữ. Sau khi có mặt trên đời, nhân vật sẽ vào nhà trẻ, vào tiểu học rồi tiếp tục lên cấp hai, nhưng trong khoảng thời gian đó, học giỏi, chăm chỉ hay không, chơi với bạn bè thế nào, có hay tụ tập không, tất cả đều do người chơi chọn lựa. Nếu người này có suy nghĩ đơn thuần chỉ cần cắm đầu vào học gạo đã là lo cho tương lai, họ sẽ bị rơi vào bẫy. Điểm đặc sắc nhất của trò chơi này chính là tùy theo trải nghiệm trong đời mà khuôn mặt của nhân vật sẽ trở nên khác biệt.

“Có một bộ môn mang tên Nhân Tướng Học.” Tôi giải thích với Katsuragi Katsutoshi. “Bộ môn này cho rằng khuôn mặt sẽ thể hiện môi trường xung quanh cùng những gì người đó đã trải qua từ trước đến nay. Ví dụ, khi ta thống kê bằng máy tính khuôn mặt của những người làm trong các ngành nghề nhất định, tùy từng ngành mà ta sẽ thu được khuôn mặt với nét đặc trưng nhất định. Có rất nhiều loại khuôn mặt, ví dụ như mặt của chính trị gia, mặt của nhân viên ngân hàng, mặt của phường buôn phấn bán hương. Tuy nhiên, vận mệnh một người không được quyết định bởi khuôn mặt. Mà ngược lại, khuôn mặt được quyết định dựa trên con đường người này đã trải qua. Một trong những điểm kích thích trí tò mò chính của trò chơi này là cuối cùng, nhân vật sẽ có khuôn mặt như thế nào sau quá trình tích

góp vô số trải nghiệm trong đời.”

“Tức là ở đây, khuôn mặt không phải thứ chính yếu.” Katsuragi Katsutoshi nhận xét. “Theo như phần trình bày của cậu, khuôn mặt chỉ là kết quả. Cá nhân tôi lại cho rằng con người sống không chỉ để đạt được khuôn mặt nào đó.”

“Ông nói đúng. Vậy nên tôi mới nhấn mạnh đây chỉ là một trong những điểm kích thích trí tò mò. Con người không sống chỉ để đạt được khuôn mặt nào đó. Tôi đồng ý với ý kiến này. Nhưng khuôn mặt đóng vai trò quan trọng trong đời ta. Nhiều ngã rẽ, khuôn mặt sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh. Điển hình như khi phỏng vấn xin việc hoặc đi xem mắt. Hay như các cô gái muốn bước chân vào làng giải trí, không ít người đã phẫu thuật thẩm mỹ từ thuở niên thiếu. Trong game này, bằng khuôn mặt được nhào nặn bởi những trải nghiệm vốn có, người chơi có thể đối đầu với nhiều ngã rẽ. Một người sống cuộc đời không giao thiệp bên ngoài, chỉ chúí mũi vào sách vở, trên khuôn mặt sẽ xuất hiện những méo mó về mặt tinh thần. Ấn tượng ban đầu họ để lại không đẹp, và một điều đương nhiên, nó sẽ là bất lợi trong trường hợp phỏng vấn hoặc xem mắt. Mà từ ngày xưa, ông cha ta đã nói mỗi người phải có trách nhiệm với gương mặt của mình.”

“Vậy nếu lựa chọn sai lầm và không đạt được khuôn mặt như mong muốn, người chơi đành chấp nhận gặp trở ngại ở những thời điểm đó?”

“Đời thật sẽ là thế, nhưng đây là một trò chơi. Trong trường hợp nêu trên, người chơi có thể sử dụng vũ khí bí mật là mặt nạ. Vào thời điểm mang tính quyết định, người chơi có thể cho nhân vật chính khoác mặt nạ đã chuẩn bị sẵn. Chiếc mặt nạ này là bản sao khuôn mặt nhân vật, nhưng người chơi có quyền chỉnh sửa nó ở một mức độ nhất định. Có thể làm một khuôn mặt không ưa nhìn thành ra dễ nhìn hơn. Tuy nhiên, số lần sử dụng mặt nạ chỉ có giới hạn, đồng thời

nhân vật không thể mang mặt nạ liên tục. Nói tóm lại, người chơi buộc phải nỗ lực thì mới thay đổi được gương mặt của nhân vật. Mục tiêu cuối cùng của trò chơi này là nhân vật đạt được hạnh phúc. Để được như vậy cần có khuôn mặt như thế nào, người chơi sẽ tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi này.”

Đường như phần trình bày của tôi hơi dài. Không biết Katsuragi Katsutoshi lắng nghe được bao nhiêu nên tôi hơi bồn chồn. Dù hiện giờ, có khi ông ta chẳng còn tâm trí nào để nghiêm túc lắng nghe bất cứ chuyện gì.

“Tôi không rõ thị trường có đón nhận sản phẩm này không.” Katsuragi Katsutoshi lên tiếng. “Song đây là một ý tưởng rất thu hút. Trải nghiệm sẽ tạo ra gương mặt, và chính gương mặt lại quyết định số phận, ở khía cạnh nào đó, có lẽ nó cũng đúng trong thực tế.”

“Cảm ơn lời khen của ông.”

“Tuy nhiên, tôi còn hơi lẩn tránh ở điểm nhân vật có thể đeo mặt nạ vào những thời điểm quan trọng. Đối với những ai không giỏi giao thiệp, đây sẽ là một trang bị đầy hữu ích, song phạm là con người, ai cũng cần những lúc vấp ngã, thất bại. Có thể nói đó là điều cần thiết.”

“Nhưng đây là trò chơi.”

“Dù là trò chơi đi chăng nữa, học cách thừa nhận bản thân mình chưa đủ năng lực là điều rất quan trọng.” Nói đoạn, Katsuragi Katsutoshi ngã người ra ghế. Ông ta đan tay vào nhau, đặt trên đùi, rồi ngược nhìn tôi. “Tôi có điều này muốn hỏi cậu.”

“Ông cứ hỏi.”

“Cậu có đang chịu trách nhiệm với gương mặt của mình không?”

Tôi ngắc ngứ trong một khắc, bởi tôi không nắm được ý đồ câu hỏi.

“Tôi luôn cố gắng làm vậy.”

“Tức là đối với cậu, chiếc mặt nạ để đạt được hạnh phúc chính là khuôn mặt cậu lúc này chẳng?”

“Chà, tôi cũng không biết nữa.” Tôi nở nụ cười giả tạo.

Sau một hồi nhìn tôi chăm chăm, Katsuragi Katsutoshi lia mắt sang Kozuka.

“Cảm ơn cậu. Mời người kế tiếp giúp tôi.”

7

Lúc tôi trở về chung cư, Juri đang ở trong bếp nấu nướng gì đó. Tôi thử đoán dựa trên mùi thơm.

“Hình như có nguyên liệu của món xúp kem phải không?” Đứng trước cửa bếp, tôi cất tiếng.

Mặc trên người áo thun và quần nỉ của tôi, quần áo sơ mi quanh eo thay cho tạp dề, Juri đứng khuấy món ăn trong nồi.

“Tôi lục tủ lạnh ra đấy. Rau sắp hỏng rồi nhưng nhìn chung vẫn dùng được.”

Tôi nhớ ra hôm nọ định làm món bở lò nên đã mua để dành.

“Chắc cô không gặp ai hay nhận cuộc gọi nào chứ.”

“Không có. Thậm chí tôi sợ xung quanh phát hiện trong nhà có người nên chỉnh âm lượng tivi xuống mức cực nhỏ nữa kìa. Ngay cả khi bước đi tôi cũng hết sức để ý không gây tiếng động. Có cuộc gọi đến lúc sáng nhưng tôi không nhắc máy.”

Đó là cú điện thoại của tôi. Nhìn chung Juri có vẻ luôn giữ tinh thần cảnh giác.

Cô cẩn thận giảm lửa bếp ga. Chiếc nồi cỡ lớn đang hầm món ăn trước giờ mới chỉ được tôi đem ra dùng đúng hai lần.

“Tôi không hề biết cô giỏi nấu ăn đấy.”

“Giỏi gì đâu. Vì tôi chán quá thôi. Anh đói bụng chưa?”

“Tôi ăn rồi mới về. Mua cả phần cho cô đây này.” Tôi đưa túi giấy lên.

“Bên trong là gì vậy?”

“Cơm hộp.”

Cô nhìn vào trong bọc giấy và tròn tròn mắt.

“Cơm hộp của Yasuman đây mà! Đỉnh quá! Bếp trưởng chỗ ấy thỉnh thoảng hay xuất hiện trên tivi đấy. Vậy thì tôi sẽ ăn phần cơm này.”

“Còn món hầm thì sao?”

“Ôi dào, món đó sao mà chẳng được.” Juri quay ra tắt bếp.

Tôi vào phòng ngủ thay quần áo, lúc trở ra phòng khách thì cô đã nhanh lẹ bắt đầu ăn hộp cơm. Cô thưởng thức từng món một rồi trình bày cảm nhận về chúng, rồi vừa nhấm nháp bia lon vừa lắng nghe.

“Nhân tiện, hôm nay tôi đã gặp bố cô đấy.”

Cô dừng đĩa. “Ở đâu?”

“Ông ấy đến công ty chúng tôi. Chẳng biết ông ta nghĩ gì trong đầu, con gái đang bị bắt cóc kia mà. Tôi đoán có thể phía cảnh sát yêu cầu ông ta giữ vẻ bình thản, nhưng nếu thế, ông ta chỉ cần ở lì trong công ty mình là được còn gì.”

“Vì ông ấy không đoái hoài đến tôi.”

Cô tiếp tục dùng bữa.

“Thực tâm thế nào không rõ, song tôi dám chắc ông ấy cảm nhận được tầm nghiêm trọng của vấn đề. Vì ông ấy đã đọc thư tổng tiền. Thư trả lời đăng rồi đấy.”

“Thật ư? Đã có bài đăng lên mạng à?”

Tôi khởi động máy vi tính, kết nối Internet và vào trang web kia.

“Ồ, số bài tăng lên rồi này.”

Ngoài bài đăng tôi thấy ban sáng, có thêm hai bài mới như sau:

“Xác nhận tình trạng sản phẩm (Juri).”

Tôi là Juri, thành viên mới tham gia. Có người định nhượng lại xe CPT cho tôi, nhưng đúng là phải xem tận mắt mọi người nhỉ. Tôi muốn kiểm tra xe có hư hỏng ở đâu không cũng như nghe thử tiếng động cơ. Xong bước ấy mới nên thanh toán tiền nong. Mọi người thấy sao?”

Juri ngừng ăn, chăm chú nhìn màn hình. Quay sang khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, tôi nói. “Nào, cô thấy sao, Juri?”

“Rốt cuộc là...”

“Ông ấy muốn xác nhận cô bình an vô sự, sau đó mới tính đến chuyện giao dịch. Ngoài hàm ý ấy ra, chắc chẳng còn ý gì khác.”

“Anh tính thế nào?”

“Chà chà, tính thế nào đây.” Tôi ngồi xuống ghế sofa, chân dang rộng. Tôi ừng ực nốc bia xuống họng. Juri dán mắt nhìn tôi.

Đối thủ nói những lời này có hai lý do chính. Một là nhằm kiểm tra con tin có thực sự được bình an hay không. Hai là nhằm làm kẻ bắt cóc lòi đuôi. Ất hẳn phe bên kia, hay nói cách khác là cảnh sát, không mong gì hơn nhận được cuộc gọi từ kẻ bắt cóc. Trong lúc Juri nói chuyện điện thoại, họ sẽ truy ngược số, đồng thời tìm cách thu thập manh mối nào đó. Chắc lúc này, dinh thự nhà Katsuragi đã trang bị đủ thứ máy móc thu âm, còn các điều tra viên đang chực chờ với tai nghe thủ sẵn trên tay.

Trong các tiểu thuyết và phim ảnh về đề tài bắt cóc, đó là khung cảnh thế nào cũng sẽ xuất hiện. Phía người bị tống tiền sẽ yêu cầu xác nhận sự an toàn của con tin, còn bọn bắt cóc vất óc tìm cách đi ngược lại dự đoán của đội điều tra. Có thể nói đây là trận so kiếm đầu tiên giữa cảnh sát và tội phạm. Thậm chí tôi từng đọc một tác phẩm trinh thám trong đó bọn bắt cóc to gan lớn mật đến độ cho hình ảnh con tin xen ngang chương trình tivi.

Nghĩ kỹ, ta sẽ thấy bất hợp lý. Kẻ bắt cóc không có lý do gì phải đáp ứng yêu cầu của phía người bị tống tiền. Chúng chỉ việc đưa ra yêu sách. Nếu giao dịch bị hủy bỏ, kẻ méo mặt sẽ là nạn nhân. Trường hợp này cũng thế, tôi thừa sức làm ngơ yêu cầu kia. Muốn xác nhận con tin được an toàn chứ gì, giao tiền đầy đủ thì tôi sẽ trả người về, lành lặn không sút mẻ. Tôi hoàn toàn có thể nói kiểu này. Ban đầu tôi dự tính sẽ gửi một email với nội dung như thế cho ông ta biết mặt. Tài khoản “Juri” đã đăng bài lên bảng tin kèm địa chỉ email. Tất nhiên là vì để chúng tôi gửi email vào đấy.

“Chúng ta đâu thể gọi điện thoại phải không?” Juri nói.

“Như thế chẳng khác nào vuốt râu hùm.”

“Đúng vậy.”

“Cô muốn gọi à?”

Cô lắc đầu. “Chẳng phải chuyện đó bất khả thi sao?”

“Thời nay, tội phạm ngu ngốc cỡ nào cũng không làm thế. Nhưng tôi chợt nảy ra ý tưởng khác. Tôi nghĩ nếu mình làm trò ngu ngốc ấy, chắc sẽ thú vị lắm.”

“Thú vị...”

“Đây là một trò chơi. Tôi sẽ không bao giờ bắt đầu một trò chơi nhạt nhẽo. Tuy nhiên, nếu cứ ngây ngô không chuẩn bị gì mà gọi điện thoại thì xôi hỏng bống không hết.”

Chỉ gọi điện thoại thì chưa đủ, tôi muốn thu được nhiều cái lợi hơn thế. Điều tôi nhắm tới là làm rối loạn cuộc điều tra. Tôi bèn suy tính cách để đạt được mục đích ấy.

Trong lúc tôi đang vò đầu bứt tóc, Juri khẽ mấp máy môi. “Anh này.”

“Sao đấy?”

“Nhắc tới điện thoại mới nhớ, tôi trót gây ra một chuyện tai hại thì

phải.”

Ngữ điệu yếu ớt và vòng vo một cách hiếm hoi phát ra từ miệng Juri. Tôi có dự cảm không lành. Đến bản thân tôi còn ý thức được ánh nhìn của mình đã trở nên sắc lẹm khi chĩa thẳng vào cô.

“Hôm qua, anh đã hỏi sau khi bỏ nhà đi, tôi có nói chuyện điện thoại với ai không, anh nhớ chứ?”

“À phải. Này, đừng nói với tôi cô đã nói chuyện với ai đấy nhé?!” Tôi bất giác bật dậy khỏi ghế sofa.

“Tôi không nói chuyện, nhưng có gọi điện thoại.”

“Là sao?”

“Tôi có một cô bạn tên là Yuki. Lúc đó tôi cũng định ghé qua phòng cô ấy nên đã gọi điện. Anh đừng lừa tôi với bộ mặt ấy. Khi đó, có cho vàng tôi cũng chẳng ngờ mọi chuyện sẽ đi theo hướng này.”

“Rồi, sao cũng được. Kể tiếp đi.” Tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu. Đám con gái trẻ lúc nào cũng thế.

“Nhưng cậu ấy đi vắng. Thế là tôi nhớ ra chuyện tháng này Yuki đi Mỹ. Vậy nên không ai bắt máy cả, chỉ có lời nhắn báo vắng nhà vang lên thôi.”

“Cô không để lại lời nhắn vào hộp thư thoại chứ?”

Juri bí xị gục mặt trước câu hỏi. Tôi vò đầu.

“Cô đã nói gì?”

“Tôi nhắn là: ‘Juri đây, tớ quên mất cậu đang đi Mỹ nên lỡ gọi.’”

“Rồi sao nữa?”

“Chỉ vậy thôi. Rồi tôi cúp máy luôn.”

Ngồi lại ngay ngắn trên ghế sofa, tôi nhắm mắt và đột nhiên nhào người tới.

“Sao đến giờ cô mới kể việc này...”

“Vì tôi có nói chuyện đâu. Tôi quên băng mắt, tới hôm nay mới

nhớ ra.”

“Nghe này, những cuộc gọi thu vào hộp thư thoại đều lưu ngày tháng rất rõ ràng. Sau khi từ Mỹ trở về, chuyện cô gái tên Yuki biết được vụ bắt cóc chỉ là vấn đề thời gian. Nhờ may cô ấy tìm hiểu vụ việc này thì sao, vì dù gì nạn nhân bị bắt cóc cũng là bạn mình mà. Cô xem, sẽ thế nào nếu cô ta nghe đoạn tin nhắn? Đang bị bắt cóc mà bạn mình lại thông thả gọi điện thoại, thế nào cô ta cũng nghi ngờ.”

“Tôi nghĩ sẽ ổn thôi. Cậu ấy không nhanh nhạy lắm nên sẽ không phát hiện mâu thuẫn về thời gian đâu.”

Cô nói được nửa câu thì đầu tôi bắt đầu xoay vòng vòng.

“Tôi muốn trò chơi này phải thật hoàn hảo. Cô nghĩ tôi sẽ dựa vào câu nói mập mờ ‘tôi nghĩ sẽ ổn thôi’ ấy mà tiếp tục chơi chắc?”

“Vậy phải làm sao anh mới vừa lòng?” Cô bực bội bật lại.

Tôi dùng ngón cái và ngón trỏ day hai mắt, bắt đầu từ phần mí mắt. Càng lúc tôi càng thấy nhộn nhạo trong người.

“Chỉ có một con đường. Dừng kế hoạch này lại. Trò chơi đến đây thôi.”

“Sao lại...”

“Chẳng còn cách nào khác cả. Lỡ như cái cô Yuki đấy phát hiện mâu thuẫn về thời gian và kể với ai đó thì cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra? Không khéo cái người được kể lại bao đồng đem chuyện này ton hót với cảnh sát. Sau đó, cảnh sát nghi ngờ vụ bắt cóc này chỉ là dàn dựng và chất vấn cô. Lúc ấy xem như tiêu đời.”

“Nhất định tôi sẽ không khai. Có chết cũng không.” Juri nói cứng. Như để thể hiện lòng quyết tâm ấy, sau khi dứt lời, cô mím chặt môi thành một đường thẳng.

“Đừng đánh giá thấp cảnh sát hải quân. Chắc, thật ra tôi cũng chẳng biết tường tận thế nào, nhưng đối với họ, một cô tiểu thư cứng

đầu cứng cổ chẳng nhằm nhò gì đâu.”

Hình như bị gọi là tiểu thư đã đụng trúng tự ái, Juri đánh mặt tức tối. Đáng tiếc, lúc này tôi không rảnh rồi nói lời ngon ngọt. Tôi uống hết bia rồi bóp bẹp lon rỗng.

Nếu đã hủy bỏ kế hoạch, tôi phải để Juri quay về càng sớm càng tốt, đó cũng là vì bản thân mình. Nhưng để cô trở về như thế thì không xong. Thư tổng tiền đã gửi, ắt hẳn cảnh sát đã vào cuộc. Tôi phải dựng lên câu chuyện trong đó bản thân tôi là kẻ bị Juri dụ dỗ tham gia vào trò đùa tai quái này. Vấn đề nằm ở chỗ phải làm cách nào để thuyết phục cô.

“Tôi có đề xuất này.”

“Trước khi nghe cô nói, tôi cũng muốn trình bày đề xuất của mình.”

“Nếu đó là đề nghị dừng trò chơi này thì tôi không nghe đâu.”

Tôi đưa mắt nhìn trần nhà, làm động tác giơ tay đầu hàng như các diễn viên phim nước ngoài hay thực hiện.

“Tôi đang tính đến việc đi xóa nó.” Cô lờ hành động vừa rồi của tôi đi và nói.

“Xóa? Xóa cái gì?”

“Đoạn tin thu âm trong điện thoại. Xóa được nó thì không còn vấn đề gì.”

“Xóa bằng cách nào? Đó là điện thoại người khác đấy.”

“Cậu ấy bảo tôi có thể sử dụng phòng bất cứ khi nào tôi thích trong khoảng thời gian cậu ấy đi Mỹ. Tôi được chỉ chỗ cất chìa khóa rồi.”

“Phòng Yuki ở đâu thế?”

“Ở Yokosuka.”

“Yokosuka? Ở đâu không ở, sao lại chọn cái nơi xa tít như vậy.”

“Đi bằng xe ô tô chỉ mất chừng một tiếng thôi. Mình đi nhanh về nhanh là được mà.”

“Cô nói dễ như ăn kẹo ấy nhỉ. Nếu quản lý và hàng xóm bắt gặp một cặp nam nữ trông đầy ám muội bước vào phòng trong khi chủ nhà đang đi vắng, họ không sinh nghi mới lạ.”

“Ai lại lạy ông tôi ở bụi này như thế. Nhưng tôi nghĩ anh không đến phòng Yuki thì hơn, vì đó là chung cư chuyên dành cho phái nữ. Trong lúc chờ đợi, anh đứng ngắm thuyền bè ở cảng Yokosuka đi.”

“Rõ nhảm nhí.” Tôi hừ mũi cười, nhưng chưa gì đã kịp mừng rỡ tượng lại con phố ở Yokosuka ngày trước từng đến.

Bất chợt, một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi.

8

Sống trong nội đô nên chẳng mấy khi tôi có dịp dùng đến xe ô tô. Kể cả những lúc hẹn hò với phái đẹp tôi cũng không lái. Bởi tôi thấy chẳng việc gì phải từ chối thức uống có cồn trong bữa ăn chỉ để lái xe lòng vòng giữa đường phố đông như mắc cửi. Chưa kể, xe của tôi là dòng MR-S, chỉ thể hiện hết phong cách khi gập mui thành một chiếc mui trần.

Tuy nhiên, nếu muốn thăm lặn đến Yokosuka, đi taxi là phương án không khả thi. Tôi dành cho Juri ngồi lên ghế lái phụ rồi đánh xe ra khỏi bãi đậu của chung cư. Tất nhiên tôi để mui đóng. Chỉ cần rời khỏi Tokyo, không khí phần nào sẽ trở nên trong lành hơn, nhưng đêm nay tôi chẳng có ý định mở mui xe làm gì.

“Anh thích xe ô tô kiểu này à?” Juri thắc mắc khi xe lăn bánh chưa được bao lâu.

“Xe ô tô kiểu này là sao?”

“Xe thể thao cho hai người ngồi.”

“Không được à?”

“Cũng chẳng có gì không được.”

“Vì xe bốn chỗ không cần thiết. Tôi không có hứng thú lái xe đi dạo với đàn ông, chở phụ nữ thì một người là đủ.”

“Còn đồ đạc thì anh để đâu?”

“Đằng sau ghế ngồi của cô đủ chỗ trống để cất túi xách.”

“Nhưng cũng có những lúc muốn chất nhiều đồ lên chứ?”

“Tôi muốn có phương tiện để di chuyển nên mới mua nó. Chứ tôi không cần một chiếc xe tải.”

Juri không bình luận gì thêm. Dường như cô có nhún vai, nhưng cử động ấy không được thu vào tầm mắt tôi.

“Tôi nghe CD được không?”

“Tùy cô, xin mời.”

Không ngoài dự đoán, cô hất thẳng gáo nước lạnh vào bài nhạc vừa được phát. “Nhạc nhẽo gì thế này, tôi chưa nghe bao giờ.”

“Nghệ sĩ dương cầm dòng Jazz đang chơi bản phối lại từ nhạc của Bach.”

“Hừm.” Cô bất mãn ra mặt, nhưng không tắt dàn loa di.

MR-S là dòng xe không côn. Tôi nắm cần số, sang số rồi tăng tốc.

Juri nói không sai, từ Hakozaki chạy bằng đường cao tốc thủ đô, tầm một tiếng sau, chúng tôi đã sắp sửa vào đường Yokohama - Yokosuka. Tôi rời giao lộ Yokosuka và tiếp tục chạy vào đường Honcho Yamanaka. Tầm mấy phút sau, xe đã tới trước nhà ga Shioiri.

“Anh chạy vào bãi đỗ xe chỗ nhà hàng gia đình đằng kia đi.”

Tôi làm theo hướng dẫn của Juri, lái MR-S vào bãi.

“Anh đợi ở đây nhé. Tôi sẽ đi một mình.”

“Nó gần đây không?”

“Đi bộ chắc cũng mất tầm một đoạn. Nhưng đi đến gần chung cư trong chiếc xe nổi bật thế này thì nguy hiểm lắm.”

Cô nói đúng. Tôi cho cô số điện thoại di động, dặn dò phải liên lạc nếu có biến và tiễn cô lên đường. Cô băng qua là con đường quốc lộ thênh thang rồi khuất dạng trong đường phụ nhỏ hẹp.

Tôi uống thứ cà phê dở tệ trong nhà hàng và ngẫm nghĩ chuyện từ nay về sau. Việc Juri để lại tin nhắn trong điện thoại người bạn chính là tính toán sai lầm. Tuy nhiên, nếu xóa nó thành công, không có vấn đề gì khi tiếp tục kế hoạch này.

Vấn đề nan giải nhất chính là cách thức trao nhận tiền chuộc. Số tiền lên đến ba trăm triệu yên nghĩa là cả khối lẫn lượng đều thuộc hàng khổng lồ. Muốn vận chuyển đương nhiên sẽ cần đến xe ô tô. Nhưng ô tô lại dễ bị bám đuôi. Chưa kể ngay từ đầu, tôi chẳng muốn sử dụng phương pháp thô sơ là cầm một đồng tiền rồi tẩu tán.

Liệu chuyển số tiền này thành vật trị giá ba trăm triệu yên, sau khi nhận xong đem đổi lại thì có khả thi không? Ví dụ như yêu cầu họ chuẩn bị số kim cương tương đương ba trăm triệu chẳng hạn. Nếu thế, vận chuyển sẽ đơn giản hơn. Lúc đổi thành tiền mà bị nghi ngờ thì hỏng, do đó có lẽ phải quy định giá trị một viên dưới một triệu yên. Kim cương một triệu yên, vị chỉ là ba trăm viên...

Tôi lắc đầu. Đổi một, hai viên thành tiền mặt thì không nói làm gì, nhưng đổi những ba trăm viên thì chẳng khác nào lấy thúng úp voi. Giả như ở mỗi tiệm tôi đổi hai viên, vị chi phải lội tới lội lui những một trăm năm mươi tiệm. Mà thường thì những tiệm như vậy có mối liên kết rất chặt chẽ, vì vậy trong chớp mắt, tin đồn về một gã đàn ông đáng ngờ đem bán kim cương không rõ nguồn gốc sẽ lan rộng. Tôi có thể tưởng tượng ra ngay trước mắt khung cảnh mình bị cảnh sát mai phục sau khi đi được chừng năm cửa tiệm.

Hay sử dụng chuyển khoản ngân hàng? Dĩ nhiên sẽ cần một tài khoản mang danh nghĩa giả, nhưng thu vén việc đó không khó. Những kẻ chuyên làm loại tài khoản danh nghĩa giả này nhiều như rươi trên mạng. Tuy vậy, rắc rối là ở chỗ làm cách nào để rút tiền. Tôi không thể đến tận quầy giao dịch nên sẽ phải rút ở ATM. Số tiền rút được trong một ngày có hạn mức, do đó dù sử dụng nhiều tài

khoản cũng phải mất vài hôm để rút hết số tiền ba trăm triệu yên. Đương nhiên cảnh sát sẽ yêu cầu phía ngân hàng hợp tác điều tra, họ sẽ kiểm tra giao dịch của tài khoản tôi đưa ra. Đi đêm lắm có ngày gặp ma, trong mấy chục lần sử dụng thẻ ngân hàng, không khéo chúng tôi sẽ mắc vào tấm lưới họ giăng sẵn. Chưa kể, sẽ để ra lắm phiền phức nếu để lại chứng cứ trên camera an ninh.

Tôi đang tập trung suy nghĩ thì điện thoại đặt ở quầy tính tiền đổ chuông. Một nam nhân viên trẻ tuổi trong bộ đồng phục nhắc máy.

Chẳng biết lý do gì mà khuôn mặt cậu nhân viên rất kinh ngạc, cậu ta cầm điện thoại không dây đi thẳng ra ngoài. Hồi sau cậu quay lại và vội vàng biến mất sau quầy.

Chốc lát, một người đàn ông mập mạp có vẻ là cửa hàng trưởng cùng nam nhân viên ban nãy xuất hiện, cả hai lại hộc tốc chạy ra ngoài. Lúc trở lại, nét bối rối hiện rõ trên mặt họ.

Sau khi bàn bạc, hai người bọn họ chia nhau tiến lại từng bàn và trao đổi với khách ở mỗi bàn. Cậu nhân viên trẻ tuổi đi tới chỗ ngồi của tôi.

“Xin lỗi anh.” Cậu mở miệng với vẻ nom nớp lo sợ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay anh có dùng xe ô tô không?”

“Tôi có dùng, sao thế?”

“Xe anh là xe gì ạ?”

“Xe MR-S.”

“MR...”

Có vẻ cậu ta không biết dòng xe này.

“Là chiếc xe thể thao màu lam đậm có mui.”

Mặt cậu nhân viên biến sắc. “Cho hỏi... Xe anh mang biển số Shinagawa phải không?”

“Đúng rồi.” Dự cảm không lành chợt xuất hiện, tôi nhóm người khỏi ghế. “Có chuyện gì sao?”

“Thật ra... Có kẻ phá hoại xịt sơn lên xe...”

Chưa nghe cậu nhân viên nói hết câu, tôi đã vội lao đi.

Khi ra bên ngoài, nhìn chiếc xế hộp của mình mà tôi thất kinh. Một bên đèn pha đã trở thành con mồi của trò xịt sơn đỏ. Tôi tắc lưỡi. “Tên khốn nào...”

Tôi còn đang sững sờ nhìn xuống chiếc đèn pha giờ trông chẳng khác nào con mắt chẳng chịt tia máu thì cậu nhân viên cầm theo gì đó chạy lại. “Tôi có thứ này, nếu được anh dùng xem sao.”

Là benzene và khăn. Chẳng còn lòng dạ nào lịch sự cảm ơn, tôi nhận lấy, đổ benzene ra khăn rồi thử lau lên đèn pha. Có vẻ đèn bị xịt cách đây không lâu, phần sơn trên kính được tẩy đi dễ dàng. Tuy nhiên, tôi không dám dùng dung dịch chùi mạnh phần có lớp phủ. Trong cái rủi có cái may, ít ra thân xe chỉ bị thiệt hại chút đỉnh.

“À ừm, thua quý khách.” Người đàn ông mập mạp ra dáng cửa hàng trưởng đã tiến lại đằng sau tôi tự lúc nào.

“Cửa tiệm chúng tôi không có trách nhiệm đối với vấn đề xảy ra trong bãi đậu xe này.”

“Tôi hiểu mà. Tôi cũng chẳng định yêu cầu các anh bồi thường.” Tôi gửi lại khăn lau và benzene cho cậu nhân viên. “Cảm ơn cậu.”

“Anh sẽ báo cảnh sát ạ?” Cậu ta hỏi.

“Không, tôi không muốn làm to chuyện.” Cảnh sát mà đến thì phiền nhiễu lắm. “Thôi được rồi. Các anh cứ vào trong đi.” Tôi bất giác đưa mắt nhìn quanh, dù không lý nào thủ phạm còn loang quanh gần đây.

“Từ trước tới giờ, việc như thế này chưa hề có tiền lệ.” Người đàn ông mập lên tiếng như phân trần. Tôi chỉ lặng thinh.

Quay lại cửa tiệm nhưng không có tâm trạng nào thông thả nhâm nhi cà phê, tôi trả tiền rồi đi ra ngoài. Tôi định bụng ngồi trong xe đợi Juri về, nhưng cứ nhìn vết sơn còn sót lại là máu nóng lại trào lên trong họng. Phút chốc, sự nâng niu tôi dành cho con xế hộp MR-S mới cóng của mình đã nhạt đi.

Chỉ mười phút sau, Juri quay lại. Cô toan bước vào tiệm thì tôi đã bấm còi ra hiệu.

Đợi cô lên xe, tôi kể lại chuyện phun sơn, nghe xong, cô tỏ ra đầy kinh ngạc, thậm chí tự mình bước xuống kiểm tra tình trạng hư hại.

“Kinh khủng quá. Trò của đám đua xe du thủ du thực hay sao nhỉ.” Cô nhận xét khi quay lại ghế lái phụ.

“Bằng đẳng thời nay không làm những màn hạ cấp thế này đâu. Chắc là do bọn nhóc cấp một, cấp hai nghịch ngợm.”

“Có khi thế.”

“Mà việc của cô sao rồi? Thuận buồm xuôi gió cả chứ?”

“Thành công rực rỡ luôn.” Juri đưa tay ra dấu thắng lợi.

“Chỗ giấu chìa khóa không thay đổi nên tôi vào phòng dễ dàng. Xóa đoạn thu âm trong điện thoại không có gì khó khăn.”

“Cô không bị ai trông thấy chứ?”

“Anh nghĩ người như tôi mà phạm những lỗi ấy sao?”

“Biết đâu được. Đến chuyện tin nhắn điện thoại mà cô cũng quên, tôi thấy lỗi này trầm trọng đấy chứ.”

“Dù sao tôi cũng nhớ ra và xử lý ổn thỏa rồi còn gì.”

“Cất công đến tận Yokosuka kia mà.” Tôi khởi động xe.

Rời khỏi bãi đỗ, tôi không quay về ngay mà cho xe chạy về hướng ngược lại.

“Anh định đi đâu vậy?”

“Chà, cô cứ giao cho tôi.”

Trước đây tôi từng đến Yokosuka. Rồi đánh lái dựa trên những ký ức sót lại từ dạo ấy. Tôi có khả năng chỉ cần đi qua một lần đã nhớ đường đến tám mươi phần trăm, đó là một trong những điều tôi tự hào về bản thân mình.

Rời khỏi đường quốc lộ đông xe ô tô, tôi chạy vào một con đường nhỏ hướng về dãy núi. Nhà dân thưa thớt dần, khu rừng càng lúc càng gần lại. Một lát sau, chênh chếch trước mặt chúng tôi hiện ra tòa nhà lấp lánh ánh lục nhật. Thấy biển chỉ bãi đậu xe, tôi giảm tốc.

“Này, anh định làm gì vậy?” Giọng cô the thé.

“Cô cứ im lặng đi.”

“Sao tôi im được. Anh không hề bảo mình sẽ vào những nơi thế này.”

Mặc kệ Juri, tôi dừng xe bên góc đường. Tôi kéo thẳng tay rồi tắt máy.

“Nào, mình đi chứ?”

“Đi đâu?”

“VẬY mà cũng hỏi. Vào tòa nhà lờ lợet kia chứ đi đâu.”

Tuy nhiên, Juri sầm mặt không chịu tháo dây an toàn. Mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, cô gồng người lên, mặt mũi cũng đanh lại. Tôi cười khục khục.

“Cô không thấy kỳ cục à? Mấy hôm nay cô ở chung với tôi suốt còn gì, vậy mà giờ cô lại chống đối việc vào khách sạn tình yêu cùng tôi sao?”

“Những nơi này...”

“Nếu nơi này là điểm đến thì khác chứ gì?”

Juri không trả lời. Tôi lại được dịp phá lên cười.

“Đừng hiểu lầm. Tôi có việc quan trọng phải làm. Thế nên, tôi cần thuê một căn phòng biệt lập.”

“Việc gì?”

“Tất nhiên là một phần trong cuộc chơi kia rồi. Cô nghĩ tôi sẽ lặn lội đến tận nơi này chỉ để xóa nội dung lưu trong hộp thư thoại chắc?”

Vẻ an tâm và nhẹ nhõm hiện rõ trên khuôn mặt Juri. Dẫu vậy, cô vẫn rụt cằm với vẻ bán tín bán nghi.

“Vậy tại sao anh không cho xe vào bãi đỗ?”

“Khách sạn kiểu này đều lắp camera an ninh, nhiều khi còn thu được biển số xe nữa kìa. Xét tới những việc chúng ta sắp sửa nhúng tay vào, tôi không muốn hình ảnh xe mình bị lưu lại chút nào.”

“Hừm.” Cô gật đầu băng quơ rồi nhìn tôi. “Anh rành gớm nhỉ.”

“Vì trước kia tôi từng có dịp tư vấn cho khách sạn tương tự rồi.”

Không quên để ý camera, chúng tôi cùng bước vào khách sạn. Căn phòng chúng tôi thuê bày biện nội thất tông đen trắng lạnh lẽo. Điều đầu tiên tôi làm là mở cửa sổ ra kiểm tra. Tôi cứ đinh ninh mình đã tiến sâu vào núi, nhưng không ngờ vẫn có thể trông thấy biển gần đến như vậy. Thi thoảng, tiếng còi hơi từ những chiếc tàu biển lại văng vẳng.

“Anh định làm gì ở đây?”

“Cô sẽ hiểu ngay thôi. Chà, nhưng trước hết, cô cứ ngồi đợi trên chiếc ghế sofa màu mè kia đi.”

Tuy nhiên, Juri không qua chỗ cái ghế mà ngồi ghé lên giường. Cô nhìn quanh căn phòng với vẻ đầy hứng thú, song tôi chẳng đoán được lý do là bởi đây là lần đầu tiên cô đến những nơi như vậy, hay cô đang so sánh nó với những căn phòng trước đây mình từng đặt chân vào.

Tôi ngồi lên ghế sofa và lấy sổ tay ra. Đoạn tôi bắt đầu viết bằng cây bút bi để sẵn ở đó.

“Anh viết gì vậy?”

“Cô cứ đợi một chút.”

Nhún nhảy người như thể kiểm tra độ êm ái của chiếc giường đã đời, cô dùng điều khiển để trên bàn mở ti vi. Cô bấm chuyển kênh lung tung, chợt cảnh trong video phim người lớn hiện lên trên màn hình, ngay lúc một cô gái trẻ khỏa thân đang dang rộng chân, còn gã đàn ông đang nghịch ngợm gì đấy. Tất nhiên các bộ phận trọng yếu đều được làm mờ nên không thể nhìn thấy.

Juri vội vàng tắt ti vi. Thấy thế, tôi cố lắm mới nén được cười.

“Trông thế mà ngây thơ ghê.”

“Tôi thấy chẳng hay ho gì nên tắt thôi. Anh muốn xem thì tôi bật lên.”

“Thôi khỏi. Giờ tôi đang bắt tay vào việc quan trọng.”

“Hừm.” Juri hết khoanh tay vào lại thả tay ra. “Đàn ông rõ là kỳ cục, chẳng hiểu nhìn mấy thứ ấy có gì vui.”

“Phụ nữ cũng có người thích xem mà.”

“Nhưng không nhiều bằng đàn ông. Nhất là mấy ông chú già lại càng ngu ngốc. Quý riêng chẳng nhiều nhận gì, vậy mà vung cả mấy chục nghìn yên bao gái, đúng là đầu óc có vấn đề. Chẳng lẽ họ không biết mình chỉ là con rối cho những đứa con gái kia giật dây thôi sao?”

“Con rối cho người khác giật dây, cô cũng biết dùng từ khó ra phết nhỉ.” Tôi dừng tay và ngẩng đầu lên. “Cô thật sự nghĩ rằng mấy lão già ấy ngu đến mức để cho đám thiếu nữ lợi dụng à?”

“Có gì sai sao?”

“Nghe này. Đa số các ông chú già trên đời này đều đang sống trong một xã hội nơi kinh tế làm chủ. Họ là những kẻ thấm thía sức nặng của tờ tiền mười nghìn yên hơn bất cứ ai. Họ chấp nhận trả số tiền ấy là bởi họ cho rằng việc đó xứng đáng với cái giá như vậy.”

“Vậy nên tôi mới nói...”

“Tôi đoán ý cô muốn nói thật ngu ngốc khi sẵn sàng trả chùng ấy tiền, chỉ để quan hệ xác thịt, nhưng cô nhầm rồi. Mới chục năm trước thôi, quan hệ tình dục với nữ sinh không phải gái gọi chuyên nghiệp là một giấc mơ xa vời, đâu có trả mấy trăm nghìn yên cũng không mua nổi. Nhưng bây giờ, chỉ với vốn vụn mấy chục nghìn yên, giấc mơ đã trở thành sự thật. Đó là một sự bán phá giá khủng khiếp. Kẻ chơi nào không nhào vào, kẻ đó mới bất bình thường. Các ông chú già nghĩ vậy đấy. Đối với họ, những thiếu nữ non trẻ đem bán thứ có giá trị thật sự lên đến mấy trăm nghìn yên, à không, có khi phải đến mấy triệu yên, chỉ với vài đồng bạc còm kia mới là ngu ngốc. Những đứa con gái ấy không chỉ bán thân, mà còn làm tâm hồn mình rớt giá đến rẻ mạt.”

“Những cô gái ấy nói họ không bán trái tim mà chỉ bán thân xác, tiền trao cháo múc.”

“Họ chỉ muốn tự trấn an bản thân mà thôi. Họ không hề mở lòng với những ông chú kia, nhưng như vậy thì được gì? Cô nghĩ bọn họ có thể khiến những ông chú ấy thay đổi suy nghĩ sao? Vừa ôm đấm con gái ấy trong tay, những ông chú kia vừa nhủ thầm trong bụng rằng, ‘Thật ra con bé ghét bị mình ôm đến độ thà chết quách còn hơn. Nhưng cũng chẳng quan trọng, mình đã trả tiền cho thứ mình cần rồi mà.’ Nói tóm lại, các ông chú cho rằng đã vung tiền, tức là họ nghiễm nhiên có quyền bỏ mặc tâm hồn của các cô thiếu nữ kia. Cô nói xem, chẳng phải hành động ấy đã làm giảm giá trị tâm hồn xuống còn gì?”

Chẳng rõ là tại tôi thao thao bất tuyệt như súng bắn liên thanh, hay vì bản thân cô không hiểu chút xíu nào những điều tôi vừa nói, Juri chỉ cúi đầu trầm tư.

Tôi thở dài. “Trên đời này tồn tại những thứ có giá trị lớn hơn tiền bạc rất nhiều. Trong suy nghĩ của tôi, đó chính là nhân tâm và thời

gian. Ta không thể chạm đến trái tim con người chỉ bằng tiền, và dù có trả cái giá cao đến đâu cũng chẳng mua lại được khoảng thời gian đã mất. Vậy nên giả như đồng tiền có khả năng tác động đến hai thứ ấy, dù chỉ một chút, thì bao nhiêu tôi cũng chẳng tiếc.” Tôi xé rời một tờ giấy trong sổ rồi chìa về phía cô. “Thôi, không tán dóc nữa, tiếp tục tác chiến nào. Như tôi vừa nói rồi đấy, thời gian quý giá hơn tiền bạc gấp vạn lần.”

“Thứ gì đây?”

“Đọc đi rồi sẽ hiểu.”

Sau khi đọc xong nội dung ghi trên tờ giấy, Juri chậm rãi ngẩng đầu lên. Mặt cô đanh lại.

“Giờ tôi phải tự gọi điện thoại sao?”

“Chính xác. Bọn họ muốn xác nhận cô vẫn bình an vô sự, nên nếu nhận được điện thoại của cô, họ nhất định sẽ mãn nguyện.”

“Tại sao lại phải cất công gọi từ nơi này?”

“Có hai lý do. Một là xét tới trường hợp bị truy ngược số điện thoại. Lý do còn lại là tiếng còi hơi kia. Tôi không biết họ trang bị máy thu âm ở mức độ nào, nhưng nếu họ thu được âm thanh ấy thì nghiễm nhiên ta đắc lợi. Cảnh sát hẳn sẽ phân tích tiếng động ấy là gì. Nếu biết đây là tiếng còi hơi, chắc chắn họ sẽ suy luận bọn bắt cóc đang ẩn náu ở một nơi gần biển. Có khi dựa trên phân loại tiếng còi tàu, họ còn đoán được đây là quân cảng ở Yokosuka không chừng.”

“Nói tóm lại, mục đích là để tung hỏa mù trong công cuộc điều tra.”

“Đúng rồi đấy.”

Tôi bấm vài con số trên chiếc điện thoại đặt cạnh giường. Vài giây sau, chuông di động reo lên. Nhìn màn hình tinh thể để kiểm tra xong, tôi gác điện thoại của khách sạn.

“Anh làm gì thế?”

“Tôi xác nhận xem số điện thoại hiện lên có ẩn hay không. Ổn rồi, cô gọi đi.” Tôi dúm điện thoại về phía Juri.

Cô khoanh tay, nhìn điện thoại chăm chăm, sau một hồi mới chịu ngẩng mặt lên, tặc lưỡi.

“Chưa chắc bố tôi sẽ là người nghe điện thoại.”

“Tôi dám cá rằng bố cô sẽ bắt máy, nhưng nếu gặp người khác, cô phải ngay lập tức yêu cầu chuyển máy cho Katsuragi. Trong trường hợp đó, cô hãy nhấn với người nhận cuộc gọi rằng chỉ đợi mười giây thôi. Nếu vượt quá mười giây thì lập tức cúp máy.”

“Hắn bố sẽ hỏi tôi rất nhiều thứ.”

“Tôi cũng cho là thế. Nhưng không có thời gian nói những điều thừa thãi. Hãy bảo với ông ấy rằng cô không thể trả lời câu hỏi mà chỉ đọc những điều được ghi ra ở đây mà thôi.”

“Hiểu rồi.” Cô từ từ khép mi mắt. “Tôi sẽ làm.” Và rồi lại mở mắt ra.

Tôi chỉ tay vào điện thoại, thừa biết Juri vừa nuốt nước bọt: Sau khi hít một hơi thật sâu, cô vươn tay về phía ống nghe.

Đầu ngón tay cô run rẩy nhấn số. Tim tôi cũng bắt đầu đập rộn. Tôi phải tự thân kiểm tra xem cô có phạm phải bất cẩn ở đâu không.

Tiếng chuông văng ra từ khoảng cách giữa tai Juri và ống nghe. Điện thoại đổ ba tiếng chuông. Sau đó, hình như đã có người bắt máy. Giọng nói vang lên. Song tôi không nghe ra người đó có phải Katsuragi Katsutoshi hay không.

“A, bố ạ? Con đây. A lô? Con Juri đây.” Vừa nhìn những ghi chép tôi viết, cô vừa nói.

Đối phương ào ào nói đầy kích động, đến độ tôi còn nghe thấy, sắc mặt Juri hiện lên nét bối rối, cô hít vào.

“Xin lỗi bố. Con không có thời gian thông thả trò chuyện lâu. Chắc bố cũng biết, con không chỉ có một mình... Con không trả lời chuyện ấy được. Tóm lại là bố cứ nghe con nói đi. Vì mình không có nhiều thời gian.”

Tôi chú mục vào kim đồng hồ. Mười lăm giây đã trôi qua.

“Con không bị sao nên bố cứ an tâm. Họ bảo chỉ cần nhận được tiền sẽ cho con trở về... A, xin lỗi bố. Hình như hết giờ mất rồi.”

Tôi đề ngón tay lên nút trò chuyện. Hai giây trước khoảnh khắc tôi định cúp máy thì tiếng còi tàu từ xa vọng lại. Tôi ngắt điện thoại ngay sau đó.

“Làm tốt lắm.” Tôi vung nắm tay rồi đứng dậy. Đoạn tôi đóng cửa sổ và quay lại phía Juri. “Vận may đang mỉm cười với chúng ta. Tiếng còi tàu vang lên rất đúng lúc.”

Tuy nhiên thái độ của Juri rất kỳ lạ. Cô khom người lại như thể bị lạnh.

“Cô sao vậy?” Tôi ngồi xuống bên cạnh. Người cô khẽ run lên từng hồi.

Tôi toan hỏi có vấn đề gì thì bỗng cô bấu víu vào tôi.

“Lỡ đâm lao rơi. Không thể quay đầu được nữa.” Áp má vào ngực tôi, Juri thì thầm.

“Cô sợ à?”

Tôi hỏi song Juri không đáp. Chúng tôi giữ nguyên tư thế ấy, cơn run rẩy của cơ thể cô cứ thế truyền qua cánh tay tôi.

“Cô sợ cũng là điều đương nhiên.” Tôi tiếp tục. “Chúng ta đang làm một việc không hề bình thường, một việc mà chẳng người bình thường nào làm được. Nhưng thay vào đó, thứ chúng ta gặt hái sẽ không hề nhỏ.”

Juri gật nhẹ đầu rồi ngẩng lên nhìn tôi. Đôi mắt cô ầng ậng nước.

Bất chợt, một cảm xúc nằm ngoài mong đợi trào dâng trong tôi. Có thể nói đó là một cơn thôi thúc. Thứ cảm xúc ngay cả bản thân tôi cũng không phát hiện ra, hay nói chính xác hơn, dấu phát hiện nhưng tôi đã làm mọi cách để lờ nó đi, nay nhận nhận khuấy đảo lòng tôi.

Tôi siết chặt cánh tay đang ôm lấy Juri. Cô mở to mắt ra chiều ngạc nhiên.

Bao suy nghĩ lẫn lộn trong đầu, không chỉ là những điều tôi dùng để biện hộ với bản thân. Thậm chí, tôi còn nghĩ, dấu mình ôm cô gái này ở đây đi chẳng nữa cũng chẳng có ảnh hưởng lớn lao gì, ngược lại, thắt chặt mối quan hệ của hai chúng tôi còn góp phần làm kế hoạch xuôi chèo mát mái hơn.

Nhưng rồi tôi nới lỏng vòng tay và buông cô ra. Đây không phải điều tôi muốn. Lúc này, tôi đang đối đầu với trò chơi có quy mô lớn nhất trong đời mình.

“Chúng ta ra khỏi đây thôi. Tôi không nghĩ ta sẽ bị lờ ngược số điện thoại, nhưng nấn ná lâu cũng không tốt.”

Juri im lặng gật đầu.

Quay lại xe, tôi khởi động máy. Tôi dớm cho xe lao đi một cách trơn tru thì cô lên tiếng, “Chờ đã.” Tôi đạp thắng.

“Tôi muốn nhờ anh một việc.”

“Gì thế?”

“Anh đưa tôi đến một nơi gần đây được không?”

“Cô còn việc gì à?”

“Không phải, đó là chốn ưa thích của tôi. Ngày xưa, lúc sinh thời, mẹ từng đưa tôi đến đó. Tôi muốn bình tâm lại... nên mong anh đồng ý.”

Thấy Juri chấp hai tay vào nhau, tôi thoáng lúng túng. Không ngờ cô gái này lại có tâm hồn làm những chuyện như thế.

“Có xa không?”

“Tôi nghĩ nó không xa lắm.”

“Thật ra tôi muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.”

“Nếu vậy thì không sao. À ý tôi là nó không gần đến mức đi dặm ba bước là tới, nhưng đi bằng ô tô thì không xa lắm.”

“Hừm.” Tôi buông chân khỏi bàn đạp thắng. Xe từ từ lăn bánh. “Cô biết đường không?”

“Ừm, chắc có.”

Tôi thở hắt ra một hơi. “Vậy nhờ cô chỉ đường cho tôi.”

“Được rồi. Trước tiên, anh vòng lại đường cũ đi.”

“OK.” Tôi nhấn ga rồi đánh lái thật rộng.

Theo chỉ dẫn của Juri, tôi tiếp tục cho xe chạy trên đường quốc lộ. Lát sau, chúng tôi ra con đường dọc bờ biển. Bên trái là biển cả, bên phải là ngọn đồi cao chạy dài. Chạy được một hồi, Juri yêu cầu tôi rẽ phải. Tôi đánh lái, tiếp tục tiến lên thì đường ngày càng dốc.

“Mình đang lên dốc khá là đứng đấy. Cô không nhầm chứ?”

“Không đâu.” Juri trả lời với giọng nói đầy tự tin.

Càng chạy, nhà dân càng thưa thớt. Bốn bề không còn gì cản trở tầm mắt, tưởng chừng đường chân trời như hiện ra trước mặt. Có vẻ chúng tôi đã leo lên hết dốc, vì con đường giờ đã bằng phẳng.

“Dừng lại ở khúc này đi.”

Nghe Juri nói, tôi đạp phanh. Xung quanh tối như hũ nút. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy những xe ô tô khác sẽ lao tới từ đằng trước lẫn đằng sau. Tuy nhiên, cẩn thận không thừa, tôi vẫn bẻ lái, đánh xe vào ven đường rồi mới đỗ lại.

“Anh này.” Juri nhìn tôi. “Anh mở nó ra được không?” Cô chỉ tay lên nóc xe.

“Ở nơi này sao?”

“Vì ở nơi này nên tôi mới muốn mở đây.”

Tôi thấy hơi khó hiểu nhưng rốt cuộc vẫn nhấn nút mở mui xe. Phần mui ngả ra sau một cách nhẹ nhàng. Ngọn gió mát lành vờn qua má tôi, vương mùi cỏ dại và đất.

“Anh nhìn kia, tuyệt chưa.” Juri ngẩng đầu và giơ ngón trỏ lên chỉ.

“Ồ.” Tôi chỉ nói được thế rồi ngẩn ngơ. Bầu trời đêm đẹp đến vô ngần. Trên màn đêm mênh mông ngút ngàn, gần như đen tuyền một khối kia điểm xuyết hàng hà sa số chấm sáng lung linh. Một sự sắp xếp vô cùng hoàn mỹ. Chỉ ngắm nhìn thôi đã đủ khiến tôi cảm thấy trái tim mình như bị hút vào thứ gì đó.

“Tôi biết nói ra nghe hơi bình dân, nhưng mà...”

Juri đã kịp chặn họng khi tôi mới nói đến giữa câu.

“Cấm anh không được nhận xét nó trông giống cung thiên văn.”

Vẫn ngẩng đầu lên nhìn trời, tôi nở nụ cười méo xệch. Quả thật, miêu tả như thế là không nên.

“Tôi chẳng biết gì về các chòm sao cả. Giờ thấy có chút hối hận rồi đây.”

“Tôi cũng chỉ biết sơ sơ chòm Orion thôi. Nhưng chuyện đó thế nào mà chẳng được.” Cô dang rộng hai tay và hít thật sâu. “Sảng khoái quá. Cứ như không phải Nhật Bản vậy.”

Tôi lại đảo mắt nhìn quanh một lần nữa. Núi đồi và thung lũng đang chìm trong bóng tối mờ. Trải dài trước mắt tôi có vẻ là ruộng đồng.

“Biển ở phía nào nhỉ?” Không hẳn tôi muốn biết điều này, chỉ là vô tình thốt ra cửa miệng như thế.

“Phía kia, phía kia, cả phía kia đều là biển đấy.” Juri chỉ tay về ba hướng. “Vì đây là mũi đất của bán đảo Miura mà.”

Tôi gật đầu. Từ đoạn đường đã chạy mà suy ra, tôi cũng có cảm

giác lời Juri nói là đúng.

“Vậy cô đã bình tĩnh lại chút nào chưa?”

“Ừm, cảm ơn anh.” Juri cười tí mắt rồi nhìn tôi. Cô chớp mắt hai lần rồi lên tiếng, “Tôi hỏi anh câu này được không?”

“Lần này là gì nữa đây?”

“Lúc này anh định ôm tôi phải không?”

Trong một khắc, tôi nín thở. Rồi mắt khỏi cô, tôi thở ra chậm rãi.

“Cô mới là người nhào tới ôm tôi trước.”

“Ý tôi không phải thế...” Cô ngập ngừng một chút rồi nói tiếp, “Anh biết ý tôi muốn nói không phải thế mà.”

Thay vì đáp trả lại, tôi im lặng, đặt tay lên phải lên vô lăng, đầu ngón tay khẽ động.

“Sao anh lại dừng lại? Vì ở lâu tại đó thì nguy hiểm ư? Nếu có đủ thời gian, anh sẽ ôm tôi chứ?” Juri khẽ thắc mắc, tựa như thì thầm. Có nằm mơ tôi cũng không lường tới câu hỏi ấy.

“Vậy tôi hỏi cô,” tôi quay sang nhìn thẳng vào cô, nhếch mép khẽ cười, “tại sao cô lại ôm tôi? Có lẽ cô sợ hãi khi phải gọi về nhà, nhưng đáng lý ra, đối với cô, tôi chỉ là một tên đồng phạm, không hơn không kém.”

Trong thoáng chốc, Juri cup mắt xuống, rồi lại ngược lên nhìn tôi.

“Vì tôi đã định đặt niềm tin nơi anh. Vì tôi cho rằng chuyện đã đến nước này, anh là người duy nhất tôi còn có thể trông cậy.”

Ánh sáng nhiệt thành đang đầy nơi đồng tử của cô khiến tôi bối rối. Thứ tình cảm rối như tơ vò không dừng dậm chồi lúc ở khách sạn tình yêu ban nãy giờ lại bắt đầu lan rộng trong lồng ngực của tôi.

“Đó là hội chứng Stockholm mà thôi.” Tôi nói.

Đôi môi cô hé mở như thắc mắc “Hả?” Nét biểu cảm ấy chân chất, trước nay tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Khi kẻ bắt cóc và con tin ở cùng nhau trong một khoảng thời gian dài, giữa hai bên sẽ nảy sinh một cảm xúc tương tự tình đoàn kết. Vì điểm chung ở hai phía là ai cũng muốn vụ việc kết thúc càng sớm càng tốt. Người ta đặt tên cho tâm lý này bằng cái tên ấy. Trong phim 007 nói thế.”

“Tôi không phải con tin, còn anh cũng chẳng phải kẻ bắt cóc.”

“Như nhau cả thôi. Chúng ta đang bị cách ly dưới một tình huống dị thường. Tuy bắt cóc là giả, nhưng ta đều mong muốn việc trao đổi con tin và tiền chuộc thành công trót lọt, điểm này giống với quan hệ giữa kẻ bắt cóc và con tin rồi.”

Juri lắc đầu. “Vẫn có điểm hoàn toàn khác biệt.”

“Là gì?”

“Mối đoàn kết nảy nở giữa con tin và kẻ bắt cóc vốn dĩ là thứ không cần thiết, đúng chứ? Thậm chí có thể nói đó là điều bất thường. Nhưng trường hợp của chúng ta lại không phải thế.”

Tôi liếm môi rồi khẽ gật đầu đồng tình. “Đúng thật, chúng ta cần có sự đoàn kết.”

“Thấy chưa? Tôi muốn xác nhận mối đoàn kết với anh là vì vậy.”

Anh mắt của Juri xoáy chặt lấy tôi không rời. Càng lúc tôi càng thấy thật phiền phức khi cứ phải liên tục tìm hãm bản thân mình lại. Giờ phút này, tôi chẳng tìm được ý nghĩa của việc tìm hãm ấy nữa.

Tôi dùng tay trái kéo mặt cô lại gần và đặt nụ hôn lên môi cô. Tôi còn kịp xác nhận ngay trước khoảnh khắc ấy, cô đã khép mắt lại.

Dòng chảy tự nhiên là thế. Hôn thôi chưa đủ, ta sẽ muốn đưa lưỡi vào trong. Nếu cô gái không phản kháng, ta sẽ muốn chạm vào ngực, và nếu tình hình cho phép, bước kế đến, ta sẽ nảy sinh ý định đưa tay vào trong đồ lót của đối phương.

Tôi muốn chuyển sang một chỗ khác, nhưng lại không tranh thủ

được cơ hội nào nói ra điều đó. Một phần, tôi cũng sợ nếu mình nhắc tới điều này, cảm xúc nơi cô sẽ nguội lạnh. Đắm chìm trong đôi môi của cô, tôi thầm nghĩ, rốt cuộc hội chứng Stockholm là thế này đây. Hành động gọi điện thoại về nhà nói chuyện với ông bố đã tạo nên tác động phá hủy thứ gì đó bên trong con người Juri. Kết quả là cô bị bủa vây bởi nỗi bất an không tài nào xua tan được. Nó lớn đến nỗi nếu không tự huỷ hoại hoặc sự hiện diện của gã đàn ông trước mặt mình lúc này là cần thiết, cô sẽ không thể trụ vững.

Vậy tôi thì sao? Tôi có yêu cô gái này không? Vớ vẩn, không đời nào điều ngớ ngẩn ấy xảy ra. Nguyên nhân tôi quan tâm đến Juri không xuất phát từ thứ tình cảm đó, lý do chúng tôi ở bên nhau cũng khác một trời một vực. Chỉ đơn giản vì đối phương là một thiếu nữ trẻ trung, nên tôi nảy sinh ham muốn tình dục như lẽ tự nhiên mà thôi. Tuy nhiên, bản thân tôi hiểu rõ đó là một điều ấu trĩ nên đến tận thời điểm này, tôi tuyệt đối không tỏ thái độ ra mặt, và đã định kìm nén đến phút cuối cùng.

Song, xuôi theo diễn biến tự nhiên, mọi chuyện thành ra thế này đây, nhưng việc này không phải không đáng mừng. Bởi bản thân tôi cũng mong cầu cảm giác an tâm giống cô. Để hoàn thành trò chơi đầy quy mô này, lòng tin tuyệt đối là điều tối cần thiết. Mà đàn ông và phụ nữ nếu muốn xác lập điều đó, có lẽ không thể thiếu mối liên kết về thể xác. Nói một cách cực đoan, dù mối dây này là ảo giác cũng chẳng sao. Tôi không màng nếu đó chỉ là cơn bốc đồng nhất thời và dối lừa cảm xúc. Suy cho cùng, bản chất của hội chứng Stockholm là thế.

Lúc thấy Juri lòi từ đâu đó chiếc bao cao su, tôi vô cùng ngạc nhiên. Có vẻ cô lấy nó từ khách sạn tình yêu ban nãy, song như thế nghĩa là cô đã trù liệu mọi việc sẽ chuyển biến theo chiều hướng này. Phải chăng đối với cô, quan hệ xác thịt nhằm củng cố tinh thần đoàn

kết chỉ là một điều hết sức căn bản? Suy nghĩ ấy gợn lên trong tôi.

Trong chiếc xe chật như nêm, cơ thể chúng tôi hòa vào nhau, kích thích niêm mạc của đối phương. Dưới con mắt tôi, có vẻ Juri không có gì lạ lẫm với tình dục. Thậm chí, dường như cô còn biết cách thức để đạt cực khoái trong vòng mười phút.

Sau màn mây mưa, Juri nói đi vứt rác và xuống xe.

Nhưng không thấy cô quay lại ngay lập tức nên tôi cũng mặc quần vào rồi mở cửa xe.

Cô đang tần ngần đứng cách đó một đoạn. Tôi cất tiếng từ phía sau lưng cô. “Em đang làm gì thế?”

“À, không có gì đâu. Em ngắm cảnh chút thôi.”

Tôi nhìn theo hướng cô đang quay mặt. Mặt biển mờ ảo hiện ra đằng xa.

Lúc chuyển ánh nhìn về phía trước, có gì đó lọt vào tầm mắt. Tôi phì cười.

“Anh sao thế?”

“Nhìn kia. Ở nơi thế này mà cũng có Địa Tạng Bồ Tát.”

Cô xoay người lại như muốn kiểm chứng lời tôi nói.

“Đúng thật. Em không hề để ý.”

“Thế mà mới này em còn bảo nơi này như không phải Nhật Bản.”

“Ừ, công nhận.” Đuôi mắt Juri dụi xuống. Cô cầm lấy cánh tay tôi, chùng như muốn ôm nó thật chặt. “Trời trở lạnh rồi. Mình về thôi.”

“Em nói phải.” Tôi gật đầu và trao cho cô thêm một nụ hôn.

9

Gần 3 giờ sáng, chúng tôi về đến chung cư. Trong vồn vện một đêm, tôi đã đến Yokosuka rồi vòng về, bắt Juri gọi cú điện thoại, chưa kể còn làm một màn ân ái trong xe ô tô. Bảo sao cơ thể tôi không mệt rồi, nhưng lạ lùng thay, tôi không hề thấy buồn ngủ. May sao ngày mai là thứ Bảy. Dạo còn tập trung vào kế hoạch Automobile Park, ngày nghỉ chỉ là thứ xa vời, chẳng bù với bây giờ, dẫu tôi lên công ty thì cũng chẳng có việc gì để làm.

Tôi bật máy tính và vào xem trang web của CPT. Đúng như tôi dự đoán, đã có bài đăng mới trên bảng thông tin.

“Kiểm tra xong chất lượng (Juri)”

Chào mọi người, xin lỗi vì hỏi nhiều quá. Tôi là Juri, thành viên mới của diễn đàn.

Cảm ơn thành viên Maniac đã cho tôi nhiều lời khuyên bổ ích.

Tôi mới kiểm tra chất lượng xe CPT xong. Nhìn chung không có vấn đề gì cả.

Tiếp đến sẽ là bước hợp đồng. Khổ nỗi tôi chưa chuẩn bị tiền kíp nên đang gặp khó khăn. Ngày mai ngân hàng đóng cửa, có thể sẽ tốn nhiều thời gian hơn một chút. Với lại tôi vẫn chưa biết phương thức trao nhận thực hiện thế nào.”

Maniac là tên đăng nhập của một thành viên nhiệt tình đưa ra lời

khuyên cho nhân vật mang tên Juri mà không hay biết ý nghĩa thực sự ẩn sau bài đăng. Tuy không rõ danh tính, nhưng tôi dám chắc khi đọc bài đăng, người này hẳn đã ngoạ đầu tự hỏi làm thế nào thành viên Juri lại kiểm tra chất lượng xe giữa đêm hôm khuya khoắt.

“Cứ tưởng tượng đến khuôn mặt của Katsuragi Katsutoshi khi viết bài đăng trên bảng thông tin này, anh lại thấy thật kỳ cục.” Nói dứt lời tôi mới nghĩ tới khả năng trong thực tế, phía cảnh sát mới là người đăng.

“Bài đăng này muốn nói đã xác định em vẫn an toàn nên đồng ý giao dịch phải không?” Juri nhìn màn hình từ sau lưng tôi và lên tiếng.

“Chà, điều này anh chưa dám chắc.”

“Hả, nhưng mà...”

“Ở đây họ cho biết sẽ tốn một ít thời gian để chuẩn bị tiền. Họ vẫn câu giờ như trước. Song phía sau lại yêu cầu mình cho biết cách thức trao nhận. Bọn họ đang cố gắng dẫn dụ để phe ta có động thái gì đó. Nhờ vậy, họ sẽ nắm được đuôi chúng ta.”

“Đương nhiên ta chỉ nói cách thức trao nhận sau khi họ chuẩn bị xong số tiền nhĩ.”

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy.” Tôi rời khỏi máy tính và ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Juri cũng đi theo.

Tôi vắt óc suy nghĩ về những gì đối phương đang bày mưu tính kế. Chắc hẳn họ không chỉ thăm dò động thái của chúng tôi nữa vởi như thế.

“Anh này.” Juri ngồi xuống cạnh tôi. “Chúng ta sẽ nhận tiền bằng cách nào? Anh đã nghĩ ra phương thức gì thuận lợi chưa?”

“Chuyện đó... cũng hòm hòm.” Tôi lập lờ nước đôi. Tôi tự hỏi liệu nét biểu cảm trên mặt cô sẽ thế nào nếu tôi trả lời ‘Anh chưa nghĩ gì cả’. Nhưng lúc này, tôi không thể khiến cô mất lòng tin vào mình.

Thành thật mà nói, tôi cho rằng mọi sự đâu sẽ vào đấy cả thôi. Lừa cảnh sát một vốn vốn không khó. Người ta hay bảo trước giờ không có vụ bắt cóc nào thuận buồm xuôi gió, nhưng bản thân tôi thấy sự thật không phải thế. Đơn giản là những vụ bắt cóc thành công không được đăng tin. Cảnh sát muốn giữ thể diện nên mới ếm nhem. Chỉ những vụ nào bắt được thủ phạm mới được rầm rộ bố cáo với thiên hạ, chính vì thế nên trong mắt đám người tay mơ, tội phạm bắt cóc luôn luôn hiện lên với hình ảnh của những kẻ chỉ biết đi các nước cờ ngu ngốc. Song trên thế gian này chắc chắn vẫn có những tên bắt cóc đa mưu túc trí. Suy cho cùng, phía gia đình con tin chỉ cần người thân của mình trở về chứ cũng chẳng muốn làm to chuyện. Phanh phui với giới truyền thông để rồi gây thù chuốc oán với lũ tội phạm chỉ tổ thiệt thân.

“Anh không định cho em biết cách trao nhận à?”

“Từ từ anh chỉ cho.”

“Anh sợ em sẽ bị kích động sao? Kiểu như em sẽ co vùi rứt cổ? Anh à, em không nhát gan thế đâu.”

“Anh đâu có nghĩ thế.” Tôi cười khở. Phút giây ấy, tôi chợt nảy ra sáng kiến. Kích động sao? Ý tưởng này không tồi.

Tôi gạt gù đứng dậy đi vào bếp, lấy hai lon bia trong tủ lạnh rồi quay lại sofa. Tôi đặt một lon trước mặt Juri.

“Gì thế, sao tự nhiên anh cười nhả nhở vậy? Thấy mà ghê.”

“Anh nghĩ ra ý này rất hay. Anh đang định kích động bọn họ.”

“Kích động?”

“Anh sẽ báo cho họ phương thức trao nhận.”

Toan mở nắp lon bia, Juri chợt dừng tay lại khi nghe thấy lời tôi.

“Làm thế có sao không vậy?”

“Chắc, em cứ xem thì biết. Lật bài ngay thì còn gì là vui.”

Tôi quay lại trước máy tính và kết nối vào Internet. Đoạn, tôi thực hiện vài thao tác để truy cập vào trang web chuyên cung cấp dịch vụ thư điện tử miễn phí. Ban sáng, tôi đã lấy một địa chỉ mail trên này. Dĩ nhiên tên họ, địa chỉ đều là thông tin ma.

Tôi mở cửa sổ soạn thư mới. Tiếp đến, tôi lấy sổ tay ra, đánh địa chỉ mail ghi chú trong sổ vào cột người nhận. Đây là địa chỉ của “Juri”, thành viên đang đăng bài lên bảng thông tin kia.

“Làm thôi.” Tôi làm động tác đặt ngón tay lên bàn phím và hít một hơi thật sâu.

“Chúng tôi xin xác nhận tin nhắn phía ông. Chúng tôi rất hài lòng khi ông đã biết Katsuragi Juri bình an vô sự. Giờ chúng ta sẽ tiếp tục tiến trình thương thảo một cách thuận lợi. Nếu chậm trễ chỉ vì những việc không đáng có, lưỡng bại câu thương là điều không thể tránh. Chúng tôi muốn nhanh chóng tiến hành tất cả.

Đầu tiên, như đã trình bày từ trước, chúng tôi muốn ông chuẩn bị ba trăm triệu yên tiền mặt, cụ thể là các tờ tiền mệnh giá mười nghìn yên đã cũ. Sau đó hãy chia đôi, cho vào một túi đựng đồ golf và một túi xách.

Tiếp đến là điện thoại di động. Chúng tôi không phiền nếu ông sử dụng chiếc ông dùng hằng ngày.

Khi chuẩn bị xong, hãy báo với chúng tôi qua cách thức cũ. Ông có thể trực tiếp đăng số điện thoại di động của mình, hoặc tìm cách nguy trang nếu muốn.

Mong ông nhanh chóng hoàn thành công tác chuẩn bị. Có vậy, Katsuragi Juri mới sớm được trả tự do.

Cũng xin làm rõ một điều: Hồi âm vào địa chỉ mail này là vô nghĩa. Chúng tôi không có ý định sử dụng địa chỉ này nữa. Mail chỉ được dùng cho lần này.”

Sau khi đọc lại lá thư ba lần, tôi vươn vai rồi cẩn trọng gửi thư đi. Vài giây trôi qua, trên màn hình hiện ra thông báo cho biết thư đã gửi thành công. Tôi thoát ra ngay lập tức.

“Túi đồ golf và túi xách sao? Hay đấy.” Đứng nhìn sau lưng tôi, Juri thốt lên bằng giọng đầy cảm thán. “Như vậy dấu cầm đi cũng chẳng có gì bất thường.”

“Hẳn đối phương cũng nghĩ thế.”

“Hả?” Juri nghiêng đầu thắc mắc, tôi uống bia với hình ảnh ấy nơi khóe mắt.

Tôi tự hỏi bọn họ sẽ thấy bức thư này khi nào. Chắc hẳn sẽ không mất quá nhiều thời gian bởi họ sẽ kiểm tra hộp thư thường xuyên. Có khi hiện giờ, dinh thự nhà Katsuragi đang rộ lên như chợ vỡ rồi cũng nên.

Cơn thôi thúc muốn kiểm tra trang web Hội những người sở hữu CPT dồn dập kéo tới. Nhưng đêm nay, tôi quyết định kiềm chế. Dù ngồi đây sốt ruột thì cũng chẳng có tác dụng gì. Đằng nào phía đối phương cũng phải họp bàn phương án tác chiến. Tôi ngắt đường truyền Internet và nhân tiện tắt luôn máy tính. Tiếng quạt máy tính dừng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh đến giạt mình. Chỉ còn tiếng thở của Juri đều đều vang lên.

“Trò chơi đêm nay đến đây thôi. Cực cho em rồi.”

“Cuối cùng cũng đến lúc đòi tiền chuộc.” Ngực cô phập phồng. “Anh chưa chịu tiết lộ với em cách thức sao?”

“Rồi em sẽ biết.” Tôi nở nụ cười. Tôi cũng muốn bật mí mục tiêu lần này, song tốt nhất không nên nói những điều thừa thãi. “Mình đi ngủ nào.”

Tôi để Juri ngủ trên giường, còn mình thì ngả lưng ở sofa. Thấy thế, cô tỏ ra hơi ngờ vực nhưng cũng chẳng hỏi han gì.

Thành thật mà nói, tôi đang hối hận về chuyện đã lỡ quan hệ với

cô, song tôi lại chẳng tìm được lý do cụ thể cho tâm trạng ấy. Phải chăng tôi đã phạm phải điều cấm kỵ trong cuộc chơi này? Hay tôi cảm thấy tội lỗi vì đã chạm vào ‘món hàng’ quan trọng?

Tất cả đều không phải.

Hồi chuông báo động không ngừng réo lên trong tâm trí, trực giác tựa hồ đang nói với tôi rằng: “Mày đã trót làm một điều không thể cứu vãn.”

Chẳng rõ do vướng bận chuyện này trong đầu hay vì nguyên nhân gì khác mà tôi thao thức không tài nào ngủ được. Tôi chỉ chấp chờn và rớt cuộc tỉnh dậy vào thời điểm không khác mọi hôm là bao. Rửa mặt xong, tôi bật máy tính lên theo thói quen cố hữu.

Tôi kiểm tra thư điện tử và nhân tiện vào xem trang web Hội những người sở hữu CPT. Khi nhìn vào bảng thông tin, tôi nín thở.

“Hoàn thành chuẩn bị (Juri)

Chào mọi người buổi sáng. Tôi, Juri đây. Cuối cùng tôi đã chuẩn bị tiền đâu vào đấy. Như thế này, hẳn tôi sẽ có trong tay chiếc xe mình mong muốn. Giờ chỉ còn đợi bên kia liên lạc.

Với lại, hiện giờ chúng ta có thể gắn biển số xe mình yêu thích chưa mọi người nhỉ?

Tôi thích hai con số sau mà chẳng biết có được không.

3XXX hoặc 8XXX.

Gần đây tôi còn tập tành chơi golf, mong rằng một ngày không xa, tôi sẽ có thể bỏ túi đồ đựng golf vào cốp xe và băng băng trên đường.”

10

Tôi gọi điện thoại đến khách sạn Hotel Gardens và yêu cầu đặt phòng vào đêm hôm ấy. Tôi được nối máy với bộ phận lễ tân, một nhân viên nam tiếp nhận cuộc gọi. Anh ta hỏi số người đặt phòng, tôi bèn đáp chỉ có một mình tôi.

“Vâng, chúng tôi sẽ chuẩn bị một phòng đơn vào đêm nay.”

“Nếu được, tôi muốn phòng nhìn thẳng ra đường lớn.”

“Tức là phòng hướng ra mặt tiền phải không ạ?”

“Đúng rồi. Anh xếp sao cho phòng đừng nằm ở tầng cao quá nhé.”

“Quý khách vui lòng đợi ít phút ạ.”

Tôi đợi chừng hai mươi giây thì giọng người nhân viên khách sạn vang lên.

“A lô, vậy phòng ở tầng mười lăm có được không ạ?”

“Tầng mười lăm à? Được đấy. Cho tôi đặt phòng ấy.”

“Tôi hiểu rồi. Xin quý khách cho biết họ tên và số điện thoại.”

Tôi nói bừa một cái tên và bịa đại số điện thoại rồi cúp máy.

“Anh đặt phòng ở khách sạn nào vậy?” Juri ngồi trên ghế sofa hỏi.

“Hotel Gardens. Khách sạn ấy nằm gần đây. Ổn ra phết. Món xúp vi cá mập kèm trứng cua ở nhà hàng Trung Hoa trong khách sạn là hàng tuyệt phẩm. Còn ông đầu bếp trưởng món Pháp nghe đâu là người Nhật nhận được nhiều giải thưởng nhất...”

Tôi nói được nửa chừng thì Juri lắc đầu nguây nguậy.

“Em hỏi anh đặt phòng khách sạn làm gì cơ. Mục đích của anh không phải chỉ là dùng bữa ở nhà hàng đúng không? Hay anh định lập căn cứ bí mật mới ở đó?”

“Cần gì căn cứ bí mật mới kia chứ. Chúng ta chỉ dùng khách sạn ấy ngày hôm nay thôi.”

“Dùng vào việc trao nhận tiền chuộc sao?”

Vai rung lên, tôi cười khúc khích. “Anh không làm thế đâu.”

“Vậy anh đang mưu tính chuyện gì? Anh định dùng nó vào việc gì? Mà rốt cuộc, anh sẽ trao nhận tiền bằng cách nào thế?” Juri kích động tuôn ra một tràng.

“Đừng ném câu hỏi tới tấp thế chứ.”

“Ai bảo anh không chịu bật mí cho em. Bọn mình không phải cùng hội cùng thuyền sao?”

“Tới lúc đó anh sẽ nói.”

“Giờ vẫn chưa phải lúc à? Câu trả lời của bố em được đăng trên mạng rồi còn gì. Ông ấy chẳng bảo đã chuẩn bị xong tiền nong đấy thôi. Cả số điện thoại di động cũng đã cung cấp, chỉ còn việc trao nhận tiền thôi.”

Tôi thở dài và chậm rãi chớp mắt.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Đây là trò chơi cả đời chỉ có một lần. Mình không thể đi nước cờ đơn giản như vậy được. Nếu không tuân thủ từng bước một, ta sẽ không thể đi tới cái đích cuối cùng. Sự việc lần này cũng chỉ là một trong số các bước mà thôi.”

“Nhưng chính anh yêu cầu ông ấy chuẩn bị tiền... và tống vào túi đựng đồ golf...”

“Đó là một công cụ cần thiết để tiến đến bước kế tiếp, tương tự như chơi trò chơi điện tử ấy, em hiểu chứ?”

“Em chưa chơi trò chơi điện tử bao giờ.”

“Thôi tóm lại, tạm thời em cứ im lặng nhìn anh làm là được.”

Hẳn nhiên cô không tâm phục khẩu phục, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu.

Sau bữa phụ đơn giản với món xúp kem hầm Juri nấu đêm qua, tôi sửa soạn ra ngoài. Tôi lấy túi thể thao ra khỏi tủ, sau đó cho máy quay, băng, chân máy và cả ống nhòm vào trong. Tôi được một người bạn đam mê ngắm chim chóc tặng cho cặp ống nhòm này.

“Đặt phòng đơn tức là anh dự định chỉ ở khách sạn một mình à?”

“Hôm nay là thứ Bảy đấy nhé. Em nghĩ còn phòng đôi trống chắc? Mà dù trống đi chẳng nữa, còn lâu mình mới có thể yêu cầu vị trí phòng và tầng như mong muốn.”

“Nói vậy nghĩa là em được đi theo anh?”

“Có điều phải chú ý không để khách sạn phát hiện. Ngoài ra, chúng ta cần cải trang ở mức độ không quá mất tự nhiên.”

Đến đây, Juri đứng trước mặt tôi, hai tay chống nạnh nhìn xuống.

“Sao đấy?”

“Sao đấy cái gì. Anh bảo em cải trang kiểu nào bây giờ? Quần áo không, dụng cụ trang điểm cũng không. Giờ em mà hóa trang, cũng chỉ đóng giả được thanh niên vô gia cư là cùng.”

Tôi phá lên cười ha ha. Cô phát ngôn câu này hay quá.

“Vậy chắc em phải đợi anh trong phòng. Có thể phía cảnh sát đã nắm được trang phục em mặc lúc mất tích. Không loại trừ trường hợp họ suy xét khả năng tên bắt cóc sử dụng khách sạn và đang loan tin tức này.”

“Em nhất định phải đi cùng anh. Tuy không biết anh tính làm gì,

nhưng em nghĩ sự hiện diện của em sẽ có lợi cho anh trong nhiều mặt.”

Tôi nhìn vào mắt cô. Đôi mắt ấy nói với tôi lần này cô kiên quyết không nhún nhường, tôi lặp đi lặp lại trong đầu những nước đi mình dự tính sau này. Quả đúng là có những lúc sự góp mặt của cô sẽ đem lại lợi thế.

Tôi buông tay khỏi chiếc túi thể thao. “Bỏ tay với em. Vậy mình cùng đi.”

“Vậy là em được cùng anh đến khách sạn đúng không?”

“Trước đó, ta sẽ đi mua sắm.”

Tôi thầm nhủ trong lòng, chắc chẳng đào đâu ra kẻ bắt cóc nào lại cùng con tin của mình đến trung tâm thương mại ở Ginza mua sắm. Chính vì thế, nhìn theo cách nào đó, qua hành động này tôi đã chơi cảnh sát một vở không ngờ, chỉ có điều tôi không tài nào điềm nhiên nổi.

Juri dường như không hay biết tới cảm xúc trong lòng tôi mà mãi mê lục tìm đủ loại Âu phục. Bộ dạng ấy so với các thiếu nữ khác chẳng có gì dị biệt, khiến cô hòa vào đám đông xung quanh một cách hoàn hảo. Tuy không có điểm nào để căn nhắc, nhưng thật lòng tôi chỉ muốn nhắc cô nhớ mục tiêu đi sắm đồ của cả hai là gì.

Được cái cô nàng không phải dạng đầu óc bả đậu, nên chưa làm trò hớ hênh nào khiến nhân viên nhớ mặt. Dù lục tìm quần áo, cô vẫn đi lại hết sức nhã nhặn. Ngược lại, không chừng tôi mới là kẻ để lại ấn tượng nơi họ. Suốt từ nãy đến giờ, tôi đứng trước cửa kính dán mắt nhìn Juri với khuôn mặt khó đăm dăm. Tuy nhiên, nếu nhìn tôi dưới vai diễn một anh chàng bị cô người yêu bắt phải hộ tống khi đi mua sắm, hẳn chẳng tay đạo diễn nào có thể phán tôi diễn không trọn

vai.

Một lát sau, Juri ra khỏi cửa hàng với túi giấy xách trên tay.

“Em mua được thứ mình muốn rồi à? Anh cứ tưởng sẽ tốn thêm thời gian nữa cơ.” Giọng điệu tôi mang theo chút mỉa mai.

“Lần đầu tiên em mua đồ mà phải vất chân lên cổ như vậy đấy. Nhưng dùng dằng lâu trong tiệm, khéo lại lưu ấn tượng với nhân viên nên em chọn đại cho xong.”

“Đáng khen quá đi thôi.”

“Rồi, tiếp đến là mỹ phẩm. Mình xuống tầng một nào.” Juri lãnh lót, giọng nghe rất hào hứng.

Tôi vừa nhăm nháp ly cà phê trong phòng trà đợi cô chọn mỹ phẩm. Để cô một mình cũng bất an đấy, nhưng tôi đi chung cũng chẳng làm được trò trống gì. Cô bảo Shibuya thì còn có thể chứ ở Ginza này, xác suất chạm mặt người quen gần như bằng không. Tôi quyết định tin tưởng lời nói ấy.

Chừng ba mươi phút sau, cô quay lại. Tôi trợn mắt khi nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Em trang điểm đấy à?”

“Chuẩn luôn. Nhất cử lưỡng tiện ấy mà.” Dứt lời, Juri ngồi xuống phía đối diện. Cô gọi trà sữa khi phục vụ bước đến.

“Chắc em không để nhân viên trong tiệm trang điểm cho mình đấy chứ?”

“Em đâu có điên mà làm vậy. Em chỉ mượn gương rồi tự làm hết. Anh cứ yên tâm. Ở những nơi như thế, chẳng ai rảnh hơi nhìn ngó người khác đâu. Mọi người chỉ quan tâm đến khuôn mặt đang phản chiếu trong tấm gương trước mắt mình thôi.”

“Có chừng mực thôi nhé. Riêng chuyện em bị thấy mặt trong cửa hàng tiện lợi với nhà hàng gia đình đã khiến anh ăn không ngon, ngủ

không yên rồi.”

“Đã bảo anh cứ yên tâm rồi mà.” Cô lấy thuốc lá từ trong túi, nhưng rồi phát hiện vị trí bàn mà mình đang ngồi nằm trong khu vực cấm hút thuốc, cô bèn khó chịu cất vào chỗ cũ.

Trà sữa được đem ra. Tôi lén ngẩng nhìn khuôn mặt cô khi đưa ly lên miệng. Lớp trang điểm không quá đậm, khéo léo tôn lên làn da không tì vết. Đôi mắt và sống mũi dọc dừa được nhấn nhá tài tình, khiến khuôn mặt cô sắc sảo hơn bình thường.

“Làm gì mà nhìn em chăm chăm vậy? Vẫn còn lo lắng sao?”

“À, không có.” Tôi rời mắt đi. “Mình còn phải mua một thứ nữa.”

“Lần này là gì?”

“Thứ cần cho trò chơi.”

Chúng tôi bắt taxi đi thẳng đến Akihabara. Ngồi trong xe, tôi đưa năm tờ mười nghìn yên cho Juri.

“Gì thế?”

“Tiền mua đồ. Em hãy đi mua giúp anh.”

“Anh bảo em thế nhưng em có biết phải mua gì đâu.”

“Đến lúc đó anh sẽ chỉ. Cứ làm theo lời anh.”

Juri lại được dịp nhìn mặt nhíu mày, nhưng tôi không muốn tài xế taxi nghe thấy cả hai trao đổi.

Sau khi đến đường Showa, chúng tôi lên tiếng bảo người tài xế cho xuống ở bên lề đường. Con phố bán đồ điện tử ngày thứ Bảy tấp nập người qua lại. Đối với những kẻ không muốn lọt vào mắt người khác như chúng tôi thì điều đó chẳng còn gì bằng. Thế nhưng Juri vẫn kéo sụp mũ che đến tận mắt.

Chúng tôi rẽ vào một con hẻm trên con đường san sát những cửa

hàng đồ điện nổi tiếng, ở đây cũng đông người, song bầu không khí lại mang hơi hướm khác biệt. Mỗi ngày, những cửa tiệm này tiếp không ít những vị khách cuồng nhiệt thái quá.

Ngay lập tức, tôi để ý đến một gã đàn ông người Iran nước da đen, tóc tai rậm rì.

“Em đến chỗ gã kia hỏi giúp anh xem hắn có sim giả không.” Tôi thì thầm vào tai Juri.

“Sim giả?”

“Là điện thoại di động có sim lấy danh nghĩa giả.”

“À à.” Cô gật đầu. “Em từng nghe nói về nó.”

“Nhà mạng nào cũng được. Chừng năm mười nghìn yên chắc đủ. Thanh toán trả trước. Hắn sẽ bảo em đi theo, lúc đó cứ im lặng theo hắn. Anh sẽ đợi quanh đây.”

“Anh không đi cùng à?”

“Hắn lại tưởng nhằm cảnh sát giảng bầy thì mệt. Anh nhờ em mua cũng là để tránh điều đó. Có lẽ sẽ hơi đáng sợ, nhưng cố gắng giúp anh nhé.”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt của Juri lộ vẻ bất an, song ngay lập tức, cô gật đầu đầy dứt khoát.

“Hiểu rồi. Vậy em đi đây.” Cô bước về phía gã đàn ông.

Đứng từ xa, tôi nhìn Juri bắt chuyện với tay người Iran. Mặc dù đối phương là một cô gái trẻ, gã cũng chẳng mấy may bất ngờ. Bởi dạo gần đây, một bộ phận thiếu nữ đang rầm rộ kháo nhau về việc mua sim giả ở khu này. Thật ra tôi biết điều này cũng từ một trong số họ.

Đúng như tôi dự tính, họ bắt đầu di chuyển. Hai người chuẩn bị rẽ ở góc đường. Juri không hề ngoảnh đầu về phía tôi. Cô quả là đáng gờm.

Đồng bọn của gã hắn đang cầm sẵn hàng chờ trong xe ô tô. Trường hợp đánh hơi thấy mùi bị sờ gáy, chúng có thể tẩu thoát trong vòng một nốt nhạc.

Chỉ mười lăm phút sau, Juri quay trở lại. Tôi nhẹ cả người.

“Hoàn thành nhiệm vụ.” Cô nói và giơ chiếc túi giấy con con lên. “Được khuyến mãi thêm quà mới ghê chứ.”

“Quà?”

“Thẻ gọi điện thoại công cộng. Họ bảo mình gọi bao nhiêu cũng được. Sử dụng được khoảng năm mươi lần, nhưng nếu dùng hết số lần đó, nó sẽ lại quay về ban đầu thì phải.”

Tôi cười khỏ. “Có dịp nào em sẽ dùng điện thoại công cộng à?”

“Thì hiện tại, em không có điện thoại mà.” Juri phe phẩy tấm thẻ.

Có lẽ mới cách đây không lâu, thẻ gọi điện thoại làm giả thông tin này vẫn là sản phẩm chủ lực của những người Iran kia. Tuy nhiên, sự phổ cập của điện thoại di động đã khiến món hàng này ế chổng chơ. Đó là lý do họ chuyển sang buôn bán sim giả.

“Họ nói tiếng Nhật sõi thật. Không biết họ học cách nào mà hay thế.”

“Con người sẽ bất chấp để mưu sinh. Mấy người chế tạo thẻ gọi điện thoại giả cũng thế thôi. Họ đã cố gắng bằng mọi cách. Từ lúc nào, cái phần NTT không cố gắng đã có họ nhảy vào khai thác.”

“Nếu muốn bắt giữ những người này, phía cảnh sát cũng phải cố mà học thứ tiếng của họ nhỉ?”

“Em nói phải.”

Ngay lúc ấy, tôi chợt dừng chân. Đang vòng lấy tay tôi nên Juri suýt chút nữa nhào đầu tới trước.

“Gì thế, anh đừng đột ngột đứng khựng lại chứ.”

“Anh vừa nghĩ ra nước đi này hay lắm.” Tôi hào hứng. “Bắt đầu trò

chơi thôi.”

Sau khi về thẳng chung cư bằng taxi, tôi lại xắn tay vào công việc chuẩn bị. Cuối cùng, tôi cất máy tính xách tay vào túi rồi sửa soạn.

“Anh sẽ liên lạc sau. Anh biết anh nói dai, nhưng em tuyệt đối không được vào khách sạn theo lối tiền sảnh nhé.”

“Hiểu rồi, khổ lắm nói mãi. Công nhận anh dai thật.”

Chính vì không chắc em đã hiểu hay chưa nên anh mới phải dai như đũa đấy, tuy muốn nói vậy nhưng tôi đã kiềm chế lại rồi ra khỏi phòng. Kim đồng hồ đeo tay chỉ 3 giờ chiều.

Đi đến Hotel Gardens bằng taxi chỉ tốn chừng vài phút. Tôi xuống xe ngay tiền sảnh rồi bước vào quầy lễ tân. Trang phục tôi khoác trên mình là sơ mi, cà vạt cùng bộ vest màu xám đậm. Tôi lấy hình tượng là một doanh nhân đến Tokyo công tác vào ngày nghỉ. Dù gì thì mã vùng của số điện thoại tôi bịa lúc đặt phòng cũng là của Nagoya.

Tôi viết tên, địa chỉ và số điện thoại giả vào thẻ lưu trú, trả năm mươi nghìn yên và hoàn thành thủ tục nhận phòng. Nhân viên tiếp tân chỉ cúi mũi nhìn sổ sách, nhưng cẩn thận không thừa, tôi cố gắng hết sức để không ngẩng đầu lên.

Tôi được giao cho thẻ chìa khóa của phòng 1526. Nhân viên trực đề nghị dẫn đường nhưng tôi từ chối và một mình bước vào thang máy.

Điều đầu tiên tôi làm ngay khi vào phòng là mở rèm cửa. Có thể trông thấy nút giao Hakozaki trên đường cao tốc Thủ đô phía dưới, chệch về bên trái. Tôi lấy ống nhòm trong túi ra rồi nhanh chóng điều chỉnh tiêu cự. Những chiếc xe ô tô nội địa màu lam đậm chạy từ

hướng Ginza bằng ngang qua tầm mắt.

Giai đoạn một: Thành công trót lọt. Tôi thở hắt ra nhẹ nhõm. Lần trước, lúc nghỉ lại khách sạn này, tôi đã biết có thể nhìn thấy nút giao từ đây. Tất nhiên, khi ấy, tôi không may mắn ngẫm nghĩ sẽ lợi dụng nó vào việc gì.

Tôi rút điện thoại ra gọi về nhà. Chuông đổ ba hồi, máy trả lời tự động bật lên. Tôi bắt đầu nói sau khi nghe thấy tiếng bíp.

“Phòng 1526. Đến nơi thì gõ cửa.” Tôi chỉ nhắm có vậy rồi gác máy. Chắc hẳn sau khi nghe thấy tin nhắn này, Juri đã ra khỏi nhà ngay lập tức. Tôi bảo cô di chuyển bằng taxi rồi xuống xe ở nhà ga Suitengumae của tuyến Hanzomon.

Bởi hầm tầng hai của khách sạn này nối liền với ga tàu, nên sau khi xuống xe, cô sẽ phải bắt một chuyến tàu điện ngầm để di chuyển đến khách sạn. Kể đến, cô sẽ đi thẳng từ tầng hầm lên phòng tôi đang ở bằng thang máy. Tóm lại, cô phải tìm cách tránh những nơi thường xuyên đông người tụ tập như quầy lễ tân hoặc sảnh lớn.

Tôi cởi áo khoác, tháo cà vạt rồi bắt tay vào thực hiện bước kế tiếp. Tôi gắn máy quay vào chân máy và lắp đặt cạnh cửa sổ. Vừa chăm chú nhìn màn hình tình thế lỏng, tôi vừa điều chỉnh góc độ máy và tiêu cự. Với thứ này, tôi có thể thu hình tất cả các xe ô tô chạy về đây từ khu Ginza.

Tiếp đến, tôi lấy máy tính xách tay ra, nối dây cáp điện thoại mang theo vào ổ cắm phía bên cạnh bàn làm việc. Để đáp ứng nhu cầu của các khách hàng là doanh nhân, ngoài dây đường dây nội bộ dùng cho điện thoại, khách sạn còn lắp đặt dây cáp kết nối Internet. Tôi biết được điều này cũng từ lần đến đây dạo trước.

Tôi bật máy tính rồi thử vào mạng. Ngay lập tức mạng đã được kết nối. Để chắc ăn, tôi vào trang web Hội những người sở hữu CPT xem thử. Đã có tin nhắn mới đăng của thành viên tên “Juri”.

“Đợi chờ mòn mỏi (Juri)

Tôi đã đặt hàng cũng như chuẩn bị tiền xong xuôi, song phía bên kia vẫn chưa liên lạc.

Tôi chỉ muốn sớm có được thứ mình mong mỏi, chẳng biết họ làm gì mà lề mề thế không biết.

Ngoài tiền sảnh, chiếc túi đựng đồ golf của tôi đang đòi đi chơi càng sớm càng tốt kia kìa.”

Lần nào tôi cũng đều không khỏi kinh ngạc trước những thông điệp ngụy trang vô cùng tài tình. Ai đọc được hẳn cũng chỉ xem chúng như những lời léo nhéo của một cô gái đang mong có xe.

Tôi dám chắc lúc này đối phương đã bắt đầu sốt ruột, họ nóng lòng muốn biết động thái của bọn bắt cóc.

Lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh, tôi trực tiếp tu. Tôi điểm lại các bước trong kế hoạch thêm lần nữa. Không có kẽ hở, cũng không phải lo có chỗ nào sơ suất.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn ba mươi phút kể từ lúc gọi điện thoại. Juri đang làm gì vậy không biết?

Thêm ba mươi phút nữa trôi qua, tiếng gõ cửa cuối cùng cũng vang lên.

“Ai vậy?” Tôi hỏi cho chắc.

“Em đây.” Câu trả lời vọng lại. Tôi bèn mở cửa.

“Em làm gì mà chậm chạp thế? Thay mỗi bộ quần áo...” Nói tới đây, tôi á khẩu. Mái tóc của Juri đã biến thành màu nâu, hay chính xác hơn, màu nâu gần sắc bạc. Đã vậy, hiện giờ nó ngắn ngủn.

Cô nhe răng cười he he, đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn.

“Gì thế này?”

“Em mới nhuộm tóc. Nhìn không tồi chứ.” Cô đưa mắt nhìn quanh phòng như đánh giá, đoạn tiến về phía cửa sổ. Cô chăm chú nhìn ngó

máy quay. “Anh quay gì thế?”

Giờ chưa phải lúc để trả lời cho câu hỏi ấy.

“Em định làm gì vậy?”

“Sao cơ?”

“Quả đầu đó. Em không thấy khoác trên mình bộ dạng nổi bật ấy là rất khinh suất à?”

“Thế này mà nổi bật ư?”

“Nhìn vào gương mà xem.”

“Anh bảo em cải trang nên em mới cắt công làm đủ trò như thế. Em tự mình cắt tóc, rồi lại tự mình nhuộm. Đến cả quần áo cũng thay rồi, anh xem, nhìn em như một người khác hẳn ban nãy còn gì.” Bên trên cô mặc một chiếc áo sát nách màu đỏ, bên dưới là một chiếc váy đen. Cả phụ kiện lẫn giày đều thay đổi, khiến tôi rất bất ngờ. Chẳng biết cô mua chúng từ lúc nào.

“Anh đã nhắc em cải trang sao cho không quá nổi bật cơ mà.”

Lời tôi nói như đàn gảy tai trâu, bởi vừa ngồi xuống giường, cô đã nhún nhảy lên xuống như con nít chơi đùa với tấm bạt lò xo. Khuôn mặt thì tươi như hoa.

“Này, anh có thật là người lên kế hoạch cho dự án quảng cáo không vậy? Chỉ chừng này mà đã làm ầm lên mới là kỳ quặc đấy. Thời nay, chẳng còn mấy cô gái trẻ để tóc đen đâu.”

“Vậy tại sao bọn họ lại nhuộm tóc? Vì không muốn nổi bật à? Ngược lại, đúng không? Muốn nổi bật chứ gì nữa?”

“Ban đầu có thể là vậy, nhưng giờ thì khác. Vì mọi người đều nghĩ tóc đen quê kệch. Các cô gái không muốn bị đánh giá như vậy nên mới nhuộm.”

Tôi lắc đầu. Giờ không phải lúc tranh luận về những chuyện trời ơi đất hỡi thế này.

“Tóm lại, khi nào về nhà, em phải làm nó lại như cũ. Hình như em đang quên điều này, nhưng em là con tin đấy. Mái tóc chuyển màu trong thời gian bị bắt cóc thì có quái gở không cơ chứ.”

“Ừ thì, tên bắt cóc là một kẻ điên khùng. Hẳn nhuộm tóc con tin cho vui chẳng hạn.”

“Bớt giỡn đi.” Tôi lấy chiếc điện thoại di động kiểm được ở Akihabara chìa trước mặt cô. “Nào, bắt đầu trò chơi. Em gọi vào số di động của bố em đi.”

“Em gọi?” Biểu cảm Juri lập tức trùng xuống.

“Lúc trước anh định gọi, nhưng giờ có em, mọi chuyện lại khác. Anh muốn tránh việc ông Katsuragi nghe thấy giọng nói mình hết sức có thể. Dù khả năng bố em nhớ giọng anh là khá thấp.”

“Em biết phải nói gì?”

“Anh đã suy tính rồi. Đến đây nào.” Tôi ra hiệu cho cô ngồi trước máy tính. Sau vài thao tác với bàn phím, một văn bản hiện lên trên màn hình. Tôi đã soạn ra trong lúc chờ cô đến. Văn bản được chia thành vài mục nhỏ.

Tôi chỉ vào đoạn đầu tiên. “Đây, em chỉ cần truyền đạt nội dung này rồi cúp máy ngay lập tức là được.”

Juri chăm chú nhìn đoạn văn trên màn hình với ánh mắt hết sức nghiêm túc. Nhìn khuôn mặt ấy, bất chợt tôi vỡ lẽ, cô chỉ đang trưng ra vẻ thản nhiên mà thôi. Cả hành động liêu lĩnh một cách lạ thường lúc đi mua sắm, hoặc việc nhuộm tóc, tất cả đều như góc khuất của nỗi bất an trong lòng cô.

“Gọi bằng điện thoại này sẽ không sao à?”

“Em cố gắng gọi trong khoảng thời gian càng ngắn càng tốt. Nếu quá lâu, họ sẽ xác định được khu vực.”

Cô hít sâu một hơi, mắt dán chặt vào phím số trên chiếc di động.

“Gọi ngay hả?”

“Đúng vậy. Số đây.” Tôi đặt tờ giấy có ghi số điện thoại di động của Katsuragi Katsutoshi trước mặt cô. “Nếu không nhanh, hoàng hôn buông xuống mất.”

“Hoàng hôn thì không được sao?”

“Vì máy quay này không phải máy quay hồng ngoại, ống nhòm không nhìn xuyên đêm được.”

Đường như đã hiểu phần nào lời tôi nói, cô lặng thinh gật nhẹ đầu. Cô lại hít thêm một hơi thật sâu, chuyển điện thoại qua tay trái, ngón trỏ bàn tay phải về phím số. Vừa nhìn mảnh giấy, cô vừa thận trọng ấn từng số một. Ấn xong, cô áp điện thoại lên tai, khép hờ mắt.

Tôi có thể nghe thấy tiếng chuông đổ. Sau hai hồi chuông, điện thoại được nối máy.

“A lô, là con, Juri đây. Bố cứ im lặng nghe con nói.” Cô liếc mắt về màn hình máy tính. “Mười phút nữa bố hãy ra khỏi nhà. Sau đó chất túi đựng đồ golf và túi xách vào cốp xe. Bố chỉ được lái xe một mình. Bố chạy vào đường cao tốc thủ đô, đi về hướng giao lộ Mukojima... Mukojima ạ, Mu-ko-ji-ma. Nếu được, bố hãy chạy với tốc độ tối đa cho phép. Vậy nhé, con sẽ liên lạc sau... Con xin lỗi. Hết thời gian nói chuyện rồi.”

Juri cúp máy, ngược nhìn tôi với ánh mắt kiếm tìm sự giúp đỡ. Gò má cô ửng hồng. Tôi khẽ hôn lên đôi môi đang hé mở.

“Em làm tốt lắm.”

“Lần tới cũng là em liên lạc à?”

“Cơ bản là thế. Em sẽ phụ trách liên lạc.”

“Cơ bản là sao?”

“Rồi em sẽ hiểu.”

Tôi làm vài thao tác trên máy và vào mạng Internet. Công ty Quốc

doanh Đường Cao Tốc Nhật Bản có một trang web đăng thông tin giao thông trực tuyến. Tôi truy cập vào trang đó. Trên màn hình tinh thể lỏng hiện lên bản đồ cao tốc thủ đô. Các tuyến đường được hiển thị bằng những dòng kẻ màu trắng, song sẽ chuyển thành màu đỏ và màu vàng tương ứng với tình trạng tắc nghẽn. Hôm nay đường có vẻ vắng hơn ngày thường, dù nhiều chỗ vẫn có màu.

Tôi dò bằng mắt những cung đường mà theo tôi Katsuragi Katsutoshi sẽ lựa chọn. Hiện tại không có đoạn nào ách tắc nghiêm trọng. Tuy nhiên, trước và sau nút giao Hakozaki hơi ngã đỏ.

Hết đảo mắt nhìn đồng hồ lại chuyển sang nhìn bản đồ cao tốc thủ đô, tôi uống nốt phần nước khoáng còn lại. Cổ họng khát khô. Juri cũng uống coca. Chúng tôi không trao đổi câu nào. Thỉnh thoảng, tôi lại cập nhật dữ liệu giao thông, song tình hình không có biến đổi gì lớn. Nếu có thay đổi nghĩa là có tai nạn. Tôi cầu mong từ tận đáy lòng tình huống ấy không xảy ra.

Tôi nhìn đồng hồ rồi búng tay. “Juri, điện thoại.”

Khuôn mặt đầy căng thẳng, cô cầm di động lên tay.

“Tiếp đến em phải nói gì?”

“Hỏi xem ông ấy hiện đang ở đâu. Vậy là được rồi.”

Cô gật đầu và gọi điện thoại.

“A lô, con đây. Bố đang ở đâu? ... là, Takebashi? Bố vừa chạy qua Takebashi à?”

Tôi đưa tay ra hiệu OK. Cô vội vàng cúp điện thoại.

“Bố em bảo Takebashi.”

“Anh biết rồi.”

Tôi hướng mắt về bản đồ đường cao tốc thủ đô. Từ giao lộ Takebashi đến Edobashi vắng xe. Có thể chạy với tốc độ sáu mươi ki-lô-mét một giờ. Từ Edobashi đến Hakozaki lại khá đông. Vấn đề nằm

ở đây. Thời điểm. Thời điểm là tất cả. Chỉ còn cách tin tưởng linh cảm của bản thân mà thôi.

Tôi lại búng tay. “Em gọi lại đi. Xác định vị trí.”

Juri nhấn nút gọi một lần nữa. Điện thoại lập tức được kết nối.

“Bố đang ở đâu? ... sắp đến Edobashi à?”

Tôi đứng dậy, ra hiệu OK. Juri vội vàng tắt máy.

Bước tới gần cửa sổ, tôi kiểm tra lại vị trí đặt máy quay. Đoạn, tôi vẫy tay gọi Juri.

“Một phút nữa em hãy gọi yêu cầu ông ấy ra Hakozaki. Sau đó đưa điện thoại cho anh.”

“Cho anh? Anh sẽ nói chuyện à?”

“Phải. Từ lúc đó là anh nói.” Tôi gật đầu đáp.

Tầm một phút sau, Juri gọi điện thoại. Ở bên cạnh, tôi lấy một bình ga từ trong túi ra.

“A lô, con đây. Bố ra nút giao Hakozaki đi. Á, bố khoan cúp máy đã.” Vội vàng nói xong, cô đưa cho tôi chiếc điện thoại di động.

Tôi hít một hơi rồi nhận lấy. Chiếc di động đáng lý nhẹ như không, song tôi lại cảm thấy nặng như chì. Trái tim tôi bắt đầu đập thành thịch.

Đứng ngay cửa sổ, một tay tôi áp điện thoại lên tai, tay còn lại sửa soạn ống nhòm. Máy đã bắt đầu quay.

Một chiếc xe Mercedes-Benz màu xám bạc đang chạy xuống dốc rất mượt lọt vào tầm mắt tôi. Không nhìn được người lái xe. Juri nhìn vào màn hình máy quay, bốn mắt chúng tôi gặp nhau. Cô im lặng gật đầu. Đó chính là xe của Katsuragi Katsutoshi.

Tôi đưa bình ga lên miệng, hớp lấy khí ga bên trong và nói một mạch.

“Không được rời đường cao tốc, lái vào vòng xuyên đi.”

Đang lắng nghe bên cạnh, Juri nhìn tôi với vẻ mặt chưng hửng. Cũng chẳng có gì khó hiểu. Bởi đột nhiên, giọng nói tôi phát ra nghe chẳng khác nào giọng vịt Donald. Lúc mua món đồ chơi biến giọng bằng khí Heli này vào dịp tiệc tùng nào đó, tôi không ngờ nó lại có tác dụng về sau.

Có vẻ Katsuragi Katsutoshi cũng tỏ ra kinh ngạc không kém.

“Sao cơ? Không phải đi Mukojima sao?”

Tiếp tục hít khí ga, tôi trả lời “Chạy vào vòng xuyên đi.”

“Phía bên phải có một lối đi về hướng Ginza. Tôi không rẽ vào đó là được đúng không?”

“Chạy vào vòng xuyên đi.”

Nói đến đây, tôi ngắt điện thoại, đưa cho Juri. Tôi dùng ống nhòm quan sát nút giao Hakozaki. Chiếc Mercedes-Benz màu xám bạc chạy ngang, sau đó thêm mấy chiếc nữa vụt qua. Có cả xe tải và taxi bon bon trên đường.

Chiếc Mercedes-Benz lại lần nữa ló dạng. Nút giao Hakozaki có hình tròn nhỏ. Nếu không rẽ sang đường khác, cũng không chạy về hướng nào, xe có thể vòng tới vòng lui đến khi hết xăng thì thôi.

Lúc chiếc xe hiện ra lần thứ ba, tôi đưa ra chỉ thị tiếp theo cho Juri. Khuôn mặt đầy kinh ngạc, cô ấn nút điện thoại.

“A lô, con đây. Giao dịch bị hủy. Bố về và đợi liên lạc tiếp theo... Xin lỗi bố. Con cũng chẳng hiểu thế nào.”

Cúp máy xong, Juri nhìn về phía tôi mà thiếu điều lườm nguýt. Tôi đang ngồi trên giường.

“Vậy là sao? Sao bỗng dừng anh lại hủy giao dịch?”

“Không phải bỗng dừng đâu. Ngay từ đầu anh đã quyết định vậy rồi.”

“Đã quyết định? Anh dự tính hủy bỏ từ trước sao?”

Juri đến gần, cụp mắt xuống nhìn tôi.

“Anh làm vậy nhằm mục đích gì?”

“Để đọc vị cảnh sát.”

Tôi đứng dậy, dùng chiếc máy quay đang quay đi quay lại một cảnh duy nhất.

11

Nút giao Hakozaki hiện lên trên màn hình máy tính. Chiếc Mercedes-Benz chạy qua nút giao hết lần này đến lần khác. Ngoài ra, còn rất nhiều xe ô tô khác ngược xuôi. Tuy nhiên, chỉ có xe ô tô của Katsuragi Katsutoshi xuất hiện hơn hai lần.

“Lạ thật. Đúng là chỉ có chiếc Mercedes-Benz.”

Chúng tôi quay lại chung cư. Phòng khách sạn cứ để đó. Tôi định trả phòng vào sáng ngày mai, bởi trả phòng trong tối nay, khéo lại bị khách sạn ngờ vực.

“Cái gì lạ mới được? Đừng dây dưa nữa, nói em biết đi.” Juri nổi đóa.

“Anh bảo việc chỉ có chiếc Mercedes-Benz chạy qua vòng xuyên chính là điều kỳ lạ. Đáng lý phải có những xe khác nữa chứ, khả nghi quá.”

“Đây xe xuất hiện mà? Xe tải, xe taxi, thiếu gì.”

“Nhưng chúng chỉ chạy qua một lần. Ngoài chiếc Mercedes-Benz, không có bất cứ xe nào chạy tới chạy lui ở vòng xuyên lúc đó.”

“Đó là điều đương nhiên. Vì bố em chỉ lái mỗi chiếc Mercedes-Benz này thôi.”

“Đáng lý phải có xe bám đuôi chiếc Mercedes-Benz mới đúng. Ý anh là xe của cảnh sát ấy.”

Miệng Juri há hốc. Cuối cùng cô cũng nắm bắt được ý đồ của tôi.

“Không nhất thiết phải bám sát chiếc Mercedes-Benz, nhưng ít ra phía sau cũng phải có tầm hai, ba xe cảnh sát, là không thì lạ quá. Lúc có biến sẽ không kịp trở tay. Tuy nhiên từ hình ảnh thu được lại không thấy chiếc xe nào như thế. Chuyện này rốt cuộc là sao đây?”

Juri không đáp, nghiêng đầu thắc mắc trong khi mắt vẫn dán vào màn hình máy tính. Mà thú thật, tôi cũng chẳng trông mong một câu trả lời đàng hoàng từ cô.

“Chỉ có thể nghĩ tới vài khả năng. Một, vì lý do gì đó, cảnh sát không đi theo. Vậy tức là họ đã sử dụng một phương pháp truy dấu hữu hiệu hơn bám đuôi. Ví dụ như cho điều tra viên trốn trong xe Mercedes-Benz chẳng hạn.”

“Có ai trốn bên trong không nhỉ?” Juri đưa mặt lại gần màn hình máy tính.

“Để xem nào.”

Tôi trích xuất từ đoạn clip hình ảnh rõ nét nhất bên trong xe Mercedes-Benz rồi phóng to lên. Khá mờ nhưng vẫn nhìn ra đường viên.

“Băng ghế sau không có ai ngồi cả.”

“Hay người đó trốn trong cốp?”

“Khả năng ấy thấp lắm. Túi xách và túi đồ golf đựng ba trăm triệu yên đã được nhét trong đấy. Dù chui vào được mà không thể cử động thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đó là lý do anh yêu cầu ông ấy chất hai chiếc túi vào cốp.”

Juri gật đầu, vẻ mặt hoàn toàn bị thuyết phục trước lời tôi nói. Có vẻ cô đã nhìn tôi với ánh mắt khác đi chút đỉnh.

“Trong tiểu thuyết hay phim ảnh thường có chi tiết cảnh sát gắn máy phát tín hiệu vào tiền chuộc. Biết đâu lần này họ cũng sử dụng cách ấy?”

“Đó cũng là một khả năng.” Tôi tán đồng với ý kiến của cô. “Tuy nhiên, anh không cho rằng cảnh sát chỉ dựa vào cách ấy. Bình thường, họ sẽ bám đuôi, nếu không thì phải theo dõi từ đầu đó.”

“Vậy họ theo dõi từ xa ư?”

“Không thể. Ban đầu chúng ta ra lệnh cho ông ấy chạy về hướng giao lộ Mukojima. Không lý nào cảnh sát lại nảy ra ý tưởng theo dõi tại nút giao Hakozaki ở giữa quãng đường ấy.”

“Em cũng thắc mắc như thế... Vậy theo anh, chuyện này là thế nào?”

“Chưa hiểu được điểm này nên anh đang rối như tơ vò đây. Rốt cuộc cảnh sát đang ẩn nấp ở đâu không biết?” Tôi nằm ườn ra sofa.

Thật ra tôi còn nghĩ đến một phương án nữa. Tuy nhiên, suy tưởng này nhìn chung khá khó tin, thành thử tôi không nói ra. Đó là, cảnh sát không ra tay. Hay nói cách khác, Katsuragi Katsutoshi không trình báo vụ việc này cho cảnh sát. Nếu thế, chẳng có gì lạ khi chỉ mình chiếc xe Mercedes-Benz xuất hiện.

Song điều đó liệu có khả dĩ không? Tất nhiên không có gì là không thể. Katsuragi Katsutoshi suy cho cùng cũng là một người cha. Biết đâu ông ấy đặt tính mạng con gái mình lên hàng đầu, nên đã làm theo những gì mà chúng tôi ra lệnh là không được báo cảnh sát.

Tuy nhiên, tôi chỉ muốn lắc đầu trước suy nghĩ này. Người đàn ông này không phải loại người đó. Còn khuya ông ta mới khuất phục trước một lời đe dọa đơn thuần.

Chắc chắn ông ta sẽ đi nước cờ khiến kẻ bắt cóc ngã ngựa rồi cứu thoát con gái. Và để làm được như thế, sự trợ lực của phía cảnh sát là không thể thiếu. Nhất định cảnh sát đang bày mưu tính kế ở đâu đó. Nhất định trong khoảng thời gian Katsuragi Katsutoshi bị tôi xoay như con ngựa gỗ trong vòng quay, họ đã nín thở nằm vùng đợi kẻ bắt cóc xuất đầu lộ diện.

“Anh này, thế khi nào mới làm thật?” Juri hỏi.

“Khi nào làm gì?”

“Trao nhận tiền chuộc chứ còn gì nữa. Chẳng lẽ anh lại định lập thêm kế hoạch tổng duyệt nữa à?” Cô đứng bên cạnh, hai tay vung rộng. Giọng điệu móc mĩa rõ ràng. Có vẻ cô không ưng ý với cách làm của tôi.

“Anh chỉ muốn làm mọi thứ thật hoàn hảo. Một phần là vì em. Em cũng muốn có tiền, đúng chứ? Em cũng muốn ăn miếng trả miếng nhà Katsuragi phải không?”

“Đúng vậy. Nhưng em không muốn dây dưa thế này.”

“Đây không phải dây dưa mà là thận trọng. Dù gì đi chăng nữa, đối thủ của chúng ta là Katsuragi Katsutoshi.”

“Rốt cuộc bao giờ anh mới tiến hành?”

“Sao em cứ xoắn xuýt lên thế nhỉ. Dục tốc bất đạt. Con Át Bích đang nằm trong tay ta kia mà. Ta sẽ chọn một thời điểm tối ưu, dùng một phương pháp tối ưu để chiếm lấy số tiền ấy.

Juri lắc đầu nguây nguây. Mái tóc cắt ngắn xù tung lên.

“Có lẽ anh đang tận hưởng cảm giác khi chơi trò chơi, nhưng thử đặt mình vào vị trí của em mà xem. Cứ phải lo ngay ngáy thế này, em chán lắm rồi. Em chỉ muốn yên ổn thôi.”

Sau một hồi ca thán, Juri rúc vào phòng ngủ. Phản ứng của cô khiến tôi khá bất ngờ. Tôi hiểu cảm giác hiện tại trong lòng cô, nhưng không giải thích được tại sao ngọn sóng cảm xúc lại đột ngột ập đến như thế.

Vào phòng, Juri phủ phục trên giường. Tôi ngồi xuống bên cạnh, vuốt mái tóc mới nhuộm của cô. Lúc khoe với tôi kiểu tóc này, trông cô nàng ngang tàng là thế, vậy mà chưa gì tâm tính đã thay đổi đến chóng mặt.

Juri vòng tay qua hông tôi. Tôi lặng thinh nằm xuống, rồi chậm rãi áp người về phía cô.

“Ôm em thật chặt vào.” Cô thì thầm, “Vì ta chỉ có thể ở bên nhau lúc này thôi.”

Đắm chìm trong tình dục quả thật rất ngu xuẩn. Trong thâm tâm, tôi biết rõ điều đó, nhưng rốt cuộc tôi không cách nào gạt bỏ tình cảm dành cho Juri, cô gái giờ đang say ngủ trong ngực mình.

Cô nói đúng, chúng tôi chỉ có thể ở bên nhau lúc này mà thôi. Nếu trò chơi kết thúc êm đẹp, chúng tôi chắc chắn sẽ không gặp lại nhau nữa. Bởi hành động ấy quá liều lĩnh. Ngay từ ban đầu, tôi đã xác định rõ như thế.

Tuy vậy, đến giờ phút này, chuyện đó lại khiến tôi bận lòng. Thú thật, suy nghĩ muốn ở bên Juri lâu hơn đang dần nhen nhóm trong tôi. Nhưng không chỉ vậy. Sau khi thuận lợi chiếm được số tiền chuộc kia, liệu có con đường nào khác để tôi không cần chia tay Juri không, tôi thầm nghĩ.

Đầu óc mày bị sao vậy, Sakuma Shunsuke? Trước đây mày đâu phải loại đàn ông thế này.

Sáng hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy, Juri đã không còn bên cạnh. Thay vào đó là hương cà phê phảng phất trong không gian.

Tôi đứng ở cửa phòng ngủ ngó ra thì trông thấy cô đang đi đi lại lại giữa bàn ăn và gian bếp. Đã có vài món được bày biện trên bàn.

Cầm chiếc máy ảnh kỹ thuật số để ở đầu tủ trên tay, tôi nhắm tới dáng hình cô qua khe cửa. Vừa đúng lúc cô đang bưng khay thức ăn, tôi cẩn thận tắt đèn flash rồi nhấn nút chụp. Juri không phát hiện. Tôi kiểm tra màn hình máy ảnh thì thấy hình ảnh cô được chụp lại rõ ràng, tuy có hơi tối một chút. Sau đó tôi tháo nắp máy, gỡ luôn chiếc

thẻ nhớ compact Flash ra.

“Anh dậy rồi à?”

Thấy có tiếng động, Juri tiến lại. Tôi vội vàng để máy ảnh lên đầu tủ, thẻ nhớ vẫn nằm trong tay phải.

Cô mở cửa, bước vào trong. Tôi đứng ngay đó nên cô khá bất ngờ.

“Gì vậy, anh dậy rồi hả?”

“Anh mới dậy thôi. Em chuẩn bị bữa sáng giúp anh rồi à?”

“Thì em đang ăn nhờ ở đậu nhà anh, ít ra phải trả ơn chút đỉnh chứ. Ăn mãi món xúp kem hầm cũng chán phải không?”

Tranh thủ lúc Juri quay lưng về phía mình, tôi bỏ thẻ nhớ vào túi trong áo khoác đang treo cạnh đó của mình.

Bữa sáng bao gồm món thịt nguội chiên kèm trứng ốp la, xúp rau củ, bánh mì nướng cùng cà phê. Tuy không phải cao lương mỹ vị gì, nhưng xét đến những thứ sót lại trong tủ lạnh, có lẽ có đã phải thi triển hết công lực mới được một bàn ăn thế này.

“Cứ như đã yên bề gia thất ấy.” Cắn một miếng bánh mì nướng, tôi cảm thán.

“Thế sao anh không kết hôn?”

“Chà. Nói thật, anh hay tự hỏi tại sao mọi người lại muốn kết hôn. Đã biết trước sẽ có ngày ngán nhau tới tận cổ, vậy mà vẫn thề non hẹn biển bên nhau trọn đời, anh không làm được chuyện đó.”

“Nhưng người ấy sẽ luôn là bạn đồng hành của anh. Dù anh có trở thành một ông lão già nua góm ghẹo đi chăng nữa, anh vẫn có người ở bên bầu bạn.”

“Đổi lại, ngay cả khi đối phương trở thành một bà lão già nua góm ghẹo, anh cũng phải cấn răng kè kè bên cạnh. Hơn nữa, phàm là con người, rồi sẽ đến lúc chỉ còn lại một mình. Kết hôn hay không cũng giống nhau cả thôi.”

“Đó là lý do chúng ta sinh con để cái. Dẫu cha mẹ mất đi, gia đình vẫn sẽ còn mãi.”

“Vậy ư? Nhìn anh mà xem.” Tôi hướng cái nĩa về ngực mình. “Anh vẫn còn mẹ. Nhưng như em thấy, anh hiện sống một mình. Cả mấy năm nay anh chẳng liên lạc về nhà. Với họ, thằng con như vậy là gia đình sao? Có cũng như không.”

“Dù anh không ở nhà, gia đình vẫn biết anh đang ở một nơi nào đó. Em nghĩ chỉ riêng điều này đã đủ khiến họ hạnh phúc. Có lẽ việc mừng tượng cuộc sống hiện tại của anh đã là niềm vui với họ rồi.”

Tôi ngậm cà phê trong miệng, nở nụ cười méo xẹo. Cô làm bộ mặt như muốn nói “Có gì kỳ cục à?”.

“Anh không nghĩ sẽ được nghe giảng về tầm quan trọng của gia đình từ miệng em.”

Juri gục mặt xuống như thể vừa bị chọc phải yếu huyệt.

Tôi xấn lòng đổ trứng ốp la, bọc nó trong miếng thịt nguội rồi cho vào miệng.

“Sao anh không liên lạc với gia đình?” Vẫn cúi đầu, cô hỏi.

“Vì không có việc gì, chắc đây là lý do chính xác nhất.

“Đối với anh, sự tồn tại của đấng sinh thành mờ nhạt lắm. Thỉnh thoảng có vài dịp phải gọi điện vì mấy việc giấy tờ tẻ ngắt, xử lý xong là chẳng còn gì để nói với nhau.”

“Nhà anh ở đâu?”

“Yokohama, quanh khu Motomachi.”

“Đặc địa thế.”

“Đúng là con gái, cô nào cô nấy nói y như nhau. Nhưng sinh ra lớn lên ở đó là một chuyện, nắm tay bạn trai đi dạo ở đó lại là chuyện khác.”

“Nhà anh có buôn bán gì không?”

“Cha anh làm công ăn lương bình thường. Không liên quan gì đến khu phố mua sắm Motomachi cả.”

“Hiện giờ bác còn làm việc không?”

Tôi lắc đầu. “Cha anh mất rồi. Từ ngày anh còn học tiểu học.”

“À... Hóa ra là vậy.”

“Cha mẹ anh ly hôn. Anh được cha đem về nuôi. Nhưng rồi ông qua đời vì bệnh tật, nên anh được gia đình họ ngoại đưa về. Lúc đó, mẹ anh đã về lại nhà ông bà, nên anh sống ở đó cùng mọi người.”

Nhà ngoại mở cửa hàng bán đồ nội thất, vốn cũng khá có tiếng trong vùng. Khi ấy, ông bà còn khỏe mạnh, sống với gia đình người con cả. Hai mẹ con tôi chuyển vào ở cùng. Mẹ tôi phụ giúp buôn bán trong cửa hàng, đã vậy còn bị phó thác toàn bộ việc nhà. Tuy vậy, tôi hiếm khi cảm thấy thiệt thòi. Đó vốn là căn nhà mẹ tôi sinh ra và lớn lên. Không chỉ ông bà ngoại mà vợ chồng bác trưởng cũng tỏ ra thương yêu tôi. Họ có cô con gái và cậu con trai, song không ai đối xử với mẹ con tôi như những kẻ ăn bám.

“Nhưng sau đó, anh nhận ra sự bình yên ấy chỉ là vỏ bọc.”

“Anh nói thế là ý gì?”

“Rốt cuộc, một sự thật không bao giờ đổi thay là đối với căn nhà ấy, mẹ con anh mãi chỉ là cái gai trong mắt. Nhưng cũng đúng thôi. Loại phụ nữ ly dị chồng rồi dắt díu con về ăn dầm nằm dề ở nhà bố mẹ đẻ, gia đình nào mà chẳng thấy phiền. Nhất là vợ bác trưởng, suy cho cùng thì chẳng chung dòng máu, bác ấy coi như cục nợ là lẽ đương nhiên. Họ không thể hiện lộ liễu ra mặt, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy. Tuy thế, sau một hồi quan sát kỹ càng, anh ngộ ra bác gái không chỉ tỏ ra hai mặt với mẹ con anh mà bác ấy còn là người cứng như thép, buôn bán rất mát tay nên thực chất, người nắm giữ cửa hàng này không phải bác trai mà là bác gái. Đến cả những người làm công trong tiệm cũng tin tưởng bác gái hơn. Được nước lấn tới, bác

ấy càng ngày càng tích cực xông pha ra trước, lại được đăng chân lân đăng đầu với chồng và bố mẹ chồng. Dĩ nhiên, ông bà ngoại anh chẳng vui về gì trước tình cảnh ấy. Họ tìm cách giành lại thực quyền vào tay ông con trai bất tài vô dụng nhà mình. Tuy thế, bác trai thật sự là một kẻ hết thuốc chữa. Chỉ cần chuyện hơi rắc rối là bác ấy lại núp bóng vợ. Có lẽ ông bà ngoại tức anh ách nhưng đã không còn quản lý cửa hàng nữa nên đành chịu. Người đang gánh vác cửa hàng là con dâu mình, dầu trong bụng tức lộn ruột song chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Chậc, chính vì thế nên trong căn nhà rộng thênh thang ấy, đủ loại suy nghĩ dậy sóng.”

Kể một hồi, tôi để thêm, “Chuyện này tệ nhạt quá nhỉ.”

“Có gì tệ nhạt đâu. Vậy anh thế nào? Sống giữa những người lớn như vậy, chắc ngày bé anh phải cẩn thận lời ăn tiếng nói lắm.”

“Cũng chẳng cực nhọc gì. Khi ấy anh hơi bối rối, nhưng chỉ cần hiểu cơ chế thì mọi chuyện đều hóa đơn giản. Anh phát hiện ra cái gì cũng có quy luật cả. Nếu tuân theo quy luật ấy thì sẽ chẳng khó khăn chút nào.”

“Quy luật?”

“Tùy theo tình cảnh, mọi người đều mang những chiếc mặt nạ tương ứng. Tuyệt đối không được làm chuyện gì khiến mặt nạ của họ có nguy cơ bị tháo xuống. Vui buồn trước hành động của người khác là một điều vô nghĩa. Bởi suy cho cùng, tất cả chỉ là mặt nạ, không hơn. Vì thế, anh cũng quyết định đeo mặt nạ cho mình.”

“Mặt nạ thế nào?”

“Nói ngắn gọn thì là chiếc mặt nạ phù hợp nhất với hoàn cảnh đó. Thuở bé là chiếc mặt nạ người lớn kỳ vọng. Nhưng không có nghĩa anh chỉ sắm vai một thằng học sinh ưu tú. Hồi nhỏ, anh đeo mặt nạ của một cậu nhóc nghịch ngợm, lớn lên một chút, anh mang mặt nạ của thời kỳ phản nghịch. Sau đó là mặt nạ thời dậy thì, mặt nạ của

một thanh niên bắn khoản về tương lai. Nói tóm lại, quan trọng là người lớn phải thấy thân thuộc.”

“Thật khó tin...”

“Cũng chẳng có gì to tát. Nhiều lúc mang mặt nạ còn thoải mái hơn. Ai nói gì với anh cũng chỉ là đang trò chuyện với mặt nạ mà thôi. Về phần mình, trước mặt anh cứ việc hiền hòa thuận theo, còn sau lưng muốn làm gì thì làm. Vừa thỏa thích tung hoành, anh vừa mưu tính xem tiếp đến phải mang chiếc mặt nạ nào mới làm hài lòng đối phương. Quan hệ giữa người với người rất phức tạp, nhưng nếu sử dụng phương thức này, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.”

“Bấy lâu nay anh luôn làm vậy sao?”

“Đúng thế.”

Juri buông nĩa, hai tay giấu dưới gầm bàn. “Nghe cứ buồn buồn thế nào ấy.”

“Vậy sao? Anh lại không nghĩ thế. Đa số mọi người đều mang mặt nạ để sống, khác nhau ở mức độ thôi. Đến cả em cũng vậy kia mà?”

“Em chẳng biết nữa...”

“Không làm vậy, ta chẳng thể sống sót trên đời đâu. Nếu cứ hồn nhiên phơi bày con người thật, ta không biết lúc nào, giờ nào, mình bị đâm cho thừa sống thiếu chết. Thế giới này là một trò chơi, trong đó chúng ta thi xem chiếc mặt nạ mình mang phù hợp với hoàn cảnh đến mức độ nào.”

“*Mặt nạ thanh xuân...* phải không?”

“Hả?” Tôi buông ngón tay đang đặt lên cốc cà phê. “Em vừa nói gì vậy?”

“Em không nói gì cả.”

“Không, anh không nghe nhầm đâu. Mặt nạ thanh xuân... Tại sao em biết tên của game đó? Nó chưa được tung ra thị trường kia mà.”

Tôi nhìn cô chòng chọc. Cô ngoảnh mặt đi trong giây lát, rồi lại ngược mắt nhìn tôi, dường như có đôi chút sợ sệt. Cô lè chiếc lưỡi màu hồng từ giữa đôi môi.

“Xin lỗi anh. Em tự tiện đọc.”

“Đọc gì?”

“Đọc những thứ anh để đằng kia, với tài liệu trong máy tính.”

Tôi thở dài, nhắc cốc nhấp một ngụm cà phê.

“Anh chưa dặn em không được tự tiện đụng vào à?”

“Vậy nên em mới xin lỗi mà. Nhưng anh cũng phải hiểu cho cảm xúc của em chứ. Em muốn hiểu thêm nhiều điều về anh, chẳng hạn như anh là người thế nào, sinh ra lớn lên ở đâu.”

“Lúc này, anh đã nói tất cả mọi chuyện về anh cho em rồi đấy. Anh không hạnh phúc ngập tràn, cũng chẳng bất hạnh cùng cực.”

“Vậy mẹ anh bây giờ...”

“Bà ấy đi bước nữa khi anh học cấp ba. Đối tượng là một nhân viên trong công ty chuyên bán vật liệu xây dựng. Ông ấy điềm đạm và cũng rất dịu dàng với anh.” Tôi lắc đầu rồi đính chính lại. “Hay nói đúng hơn là ông ta mang mặt nạ của một người đàn ông hiền lành. Và đến tận giờ, ông ta vẫn tiếp tục đeo nó. Chuyện về anh đến đây thôi.” Nói đoạn, tôi chốt hạ vấn đề. Juri cũng không hỏi gì thêm.

Thực ra, tôi thấy hơi hối hận vì đã lỡ miệng kể quá nhiều về quá khứ của mình với cô.

Ăn sáng xong, tôi kiểm tra web Hội những người sở hữu CPT. Đã có bài đăng mới.

“Hai mươi tư tiếng (Juri)”

Xin chào mọi người. Các bạn biết gì không, tôi đã chuẩn bị tiền xong

hết rồi, vậy mà đột nhiên chuyện giao dịch lại bị trì hoãn. Lộn cả ruột, tôi bực quá nên đã quyết định đưa ra giới hạn là hai mươi tư giờ. Trong khoảng thời gian này mà không có liên lạc gì, tôi sẽ làm lớn chuyện cho xem.

Mới sáng sớm mà tôi đã cấm cửa, xin lỗi mọi người nhiều.”

12

Sau khi Juri ra khỏi nhà tắm, màu tóc của cô đã biến thành màu hạt dẻ đậm. Trông nó vẫn sáng màu hơn mái tóc cũ một chút, nhưng cũng đỡ hơn nhiều so với quả đầu vàng chói vừa nãy.

“Thế này hợp với em hơn.” Tôi nhận xét. “Người Nhật không hợp tóc vàng đâu.”

“Đúng là người lớn, ai cũng nói vậy.”

“Chứ em thì không phải người lớn à?”

“Ý em nói anh là ông chú già đấy.”

“Khuôn mặt bệch đặc trưng của người Nhật đi chung với mái tóc vàng, chỉ nhìn thôi mà anh đã muốn ngượng giùm. Chẳng khác nào đang hô hào cho thiên hạ biết mình sinh Âu Mỹ.” Thấy cô xụ mặt, tôi bèn nói thêm. “Anh đang nói chung chung các cô gái trẻ bây giờ, chứ anh không bảo mặt em như cái thớt. Nhưng tất nhiên, đường nét của em cũng không thể góc cạnh như người phương tây được.”

Hình như câu cuối cùng hơi thừa thãi, bởi tâm trạng của Juri chẳng sáng sủa lên chút nào, cô ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Thế anh đã nghĩ ra cách gì hay ho chưa?”

“Anh đang nghĩ.”

“Vẫn đang nghĩ à? Chỉ có hai mươi tư tiếng thôi đấy.”

Cô nhìn đồng hồ rồi lắc đầu. “Bài viết đăng lúc 6 giờ sáng, nên tính đến 6 giờ sáng hôm sau thì ta chỉ còn mười bảy tiếng đồng hồ thôi.”

“Em không cần phải rối trí vì việc ấy.”

“Nhưng trong bài đăng bố em dọa sẽ phanh phui mọi chuyện nếu không có liên lạc trong khoảng thời gian đó...”

Tôi đưa một lay lên như muốn ngăn lời cô lại, đoạn cầm lấy điều khiển của dàn loa. Tôi bật đầu CD, vở nhạc kịch *Bóng ma trong nhà hát* tiếp tục từ khúc hôm trước phát dở. Tôi rất thích vở kịch này và đã xem đi xem lại rất nhiều lần. Đó là câu chuyện về gã đàn ông u buồn che giấu hình hài dị dạng của mình sau tấm mặt nạ với ước vọng trở thành thứ gì đó lớn lao hơn một con người.

Song hẳn ta không phải kẻ duy nhất đeo mặt nạ trên thế gian này. Mỗi lần xem vở nhạc kịch này, tôi đều mang trong mình cảm tưởng ấy.

Làm lớn chuyện nghĩa là thế nào đây? Ông ta ngầm bảo sẽ báo cảnh sát? Tẻ ngắt. Hay ý Katsuragi Katsutoshi là đến tận lúc này, ông ta vẫn chưa báo cảnh sát? Nếu ông ta cho rằng tôi sẽ tin sái cổ lời đe dọa đó thì chỉ có thể kết luận là ông ta đã quá xem thường tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn hơi lẩn cẩn. Khi tôi tung chiêu bài sử dụng nút giao Hakozaki, cảnh sát không hề xuất đầu lộ diện. Lẽ nào Katsuragi Katsutoshi thật sự chưa trình báo với cảnh sát?

Tôi lắc đầu. Không thể nào. Đây chỉ là cái bẫy. Họ tạo cho chúng tôi ảo giác cảnh sát không nhúng tay vào, rồi âm thầm chờ đến khi chúng tôi có một nước đi sai lầm.

“Hôm qua cứ thế lấy tiền luôn có phải hơn không.” Juri càu nhàu.

“Cứ thế là sao?”

“Lúc anh ra lệnh cho bố em lái xe lòng vòng ở Hakozaki ấy. Anh biết cảnh sát không bám đuôi mà. Giá như khi ấy anh ra lệnh cho bố em bỏ xe lại, có phải đã xong chuyện rồi không? Khi bố em không còn ở đó, chúng ta có thể lấy tiền, hoặc lái hẳn chiếc xe đi.”

“Ngốc quá. Ta sẽ bị cảnh sát truy đuổi ngay.”

“Cảnh sát ở đâu ra? Làm gì có cơ chứ.”

“Không lý nào lại không có. Chắc chắn họ ẩn nấp đâu đó theo dõi chiếc Mercedes-Benz.”

Tôi thậm chí đã lường tới trường hợp, ở mỗi nút giao thông của đường cao tốc thủ đô đều có cảnh sát mai phục. Thêm nữa, tôi còn thận trọng suy tính tới khả năng cuộc điện thoại chúng tôi trao đổi với Katsuragi Katsutoshi đã bị nghe lén.

“Giả sử tiền chuộc đã được chuyển đến địa điểm ta chỉ định, ta có thể ra lệnh cho người vận chuyển rời khỏi đó ngay lập tức. Tuy nhiên, nếu sau đó ta ngây ngô đến lấy số tiền ấy, chắc chắn sẽ bị cảnh sát tóm cổ. Em nghĩ lý do là gì?” Tôi đặt câu hỏi với Juri sau khi quay lại phòng.

“Vì cảnh sát theo dõi?”

“Đúng vậy. Đám điều tra viên mắt như cú vọ, chỉ chờ chực thời điểm tội phạm xuất đầu lộ diện mà thôi. Thường thì thời điểm đó chính là lúc chắc ăn nhất để cảnh sát bắt giữ bọn bắt cóc. Vậy anh hỏi em câu này, tại sao cảnh sát biết địa điểm trao nhận?”

“Cảnh sát biết là điều đương nhiên. Vì họ đã trao đổi với người thân của con tin, đúng không?”

“Chính xác. Nói cách khác, không tiết lộ địa điểm trao nhận tiền chuộc đến phút cuối mới là lựa chọn thông minh nhất. Song nếu hoàn toàn không cung cấp thông tin, người đóng vai trò vận chuyển sẽ không biết phải đi đâu. Dung hòa được hai điều này không hề dễ dàng.”

“Trước hết, ta chỉ nêu đại khái vị trí. Sau đó, khi họ đã đến gần, ta cho biết địa điểm chính xác là được.”

“Nói thì nghe đơn giản, nhưng khi bắt tay vào làm mới thấy không dễ gì trót lọt. Em cứ hình dung rằng chiếc lưới cảnh sát giăng ra có độ nhạy khủng khiếp. Nếu chỉ tính toán trên đơn vị phút là cầm chắc

thất bại. Phải xoay xở trên đơn vị giây mới được.”

“Vậy là anh đang suy tính một cách thức như thế.”

“Chà, đúng vậy. Đại khái ý tưởng đã thành hình trong đầu rồi. Tìm tòi mãi mới ra.”

“Tìm tòi?”

“Rồi em sẽ hiểu.”

Tôi bật máy tính, xoa bóp mười ngón tay rồi soạn ra văn bản như sau:

“Kính gửi ông Katsuragi Katsutoshi,

Hôm qua, do một sự cố bất ngờ, chúng tôi đã buộc lòng phải tạm dừng kế hoạch. Sự kiện nằm ngoài dự đoán ấy chính là việc cảnh sát nhúng tay. Nên tôi đã theo dõi và phát hiện ra dấu hiệu khả nghi. Thực hư thế nào chưa rõ, song giả như ông đã báo cảnh sát, khiến kế hoạch điều tra được tổ chức thì vô cùng đáng tiếc. Chúng tôi sẽ buộc phải ngừng giao dịch ngay lập tức. Katsuragi Juri vĩnh viễn sẽ không có ngày trở về bên cạnh ông.

Chúng tôi cảnh báo lại lần nữa. Ông không được phép để cảnh sát nhúng mũi vào. Trong lần giao dịch kế tiếp, nếu đánh hơi thấy sự hiện diện của họ, chúng tôi sẽ rút lui không do dự. Bên tôi sẽ dừng toàn bộ liên lạc cũng như hủy bỏ giao dịch ngay lập tức.

Nói cách khác, đây là cơ hội cuối cùng cho cả hai phía. Bởi vậy, để không tổn công vô ích thêm lần nữa, chúng tôi xin đưa ra một vài chỉ thị.

- Nhét số tiền chuộc ba trăm triệu yên vào một chiếc túi nhỏ nhất có thể. Tôi cho rằng vali là lựa chọn thích hợp nhất. Không cần ổ khóa, nhưng ông phải tìm cách bọc các xấp tiền bằng nylon đen, sao cho đầu mở nắp vali cũng không xác định được bên trong chứa thứ gì. Tuyệt đối không được gắn thiết bị phát tín hiệu. Hãy nhớ rằng, chúng tôi có

thủ thuật để kiểm tra xem có thiết bị truyền tin hay không.

- Chuẩn bị giấy nhớ, bút viết và băng dính.
- Người đảm nhiệm vai trò vận chuyển tiền là phu nhân Katsuragi. Phương tiện sẽ là xe BMW của bà ấy. Nghiêm cấm việc gắn máy phát tín hiệu vào tiền chuộc, phu nhân hay xe ô tô. Trong trường hợp phát giác, giao dịch sẽ lập tức bị hủy bỏ.
- Chuẩn bị điện thoại di động cho phu nhân. Đăng số điện thoại lên trang web trước nay vẫn dùng.

Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, chúng tôi sẽ tiếp tục liên lạc. Mong ông kiên nhẫn chờ đợi.”

Đọc đi đọc lại đến lần thứ tư, tôi mới sử dụng địa chỉ mail giả để gửi cho Katsuragi Katsutoshi. Với bước đi này, tôi hoàn toàn không thể quay đầu nữa.

“Anh có thủ thuật để phát hiện máy phát tín hiệu sao?” Juri thắc mắc.

“Phương pháp thì không thiếu. Dùng máy dò tìm kim loại, hoặc máy dò sóng điện cũng được.”

“Nhưng những cách này chỉ thực hiện được khi ta đã có tiền chuộc trong tay, đúng chứ?”

“Đúng thế.” Tôi cười nói.

“Nếu vậy, yêu sách anh đưa ra thật sự chẳng có ý nghĩa lắm?”

“Song ít nhiều nó vẫn có tác dụng làm họ chùn chân. Nói cách khác, đây là lời đe dọa. Đối phương không biết chúng là ta sẽ sử dụng thủ đoạn gì nên đành phải ngoan ngoãn làm theo yêu cầu.”

“Vậy có ổn không?” Juri nghiêng đầu tư lự.

“Theo suy nghĩ của anh, số tiền chuộc sẽ không bị gắn máy phát tín hiệu. Hẳn họ lường tới khả năng sau khi trao nhận tiền thành công, nếu bọn bắt cóc phát hiện và nổi cơn tam bành thì xôi hỏng bỏng

không cả. Anh nghĩ cùng lắm chỉ gắn máy phát tín hiệu lên người đóng vai trò vận chuyển hoặc trên xe ô tô mà thôi.”

“Mẹ em sẽ lái chiếc BMW sao...”

“Vậy nên, việc chúng ta phải làm là chuẩn bị đối sách cho việc đó. Tất nhiên anh đã dự liệu cả rồi.”

“Kể em nghe đi.”

“Từ từ mới hay.”

“Lại bài ca này à?” Juri nhăn mặt ngán ngẩm. “Thái độ trịch thượng ấy của anh thật là chướng tai gai mắt. Anh không xem em là đồng đội chứ gì?”

“Em là đồng đội duy nhất và lớn nhất của anh. Nếu không có em, kế hoạch lần này tuyệt đối không thể thành công. Hay nói đúng hơn, nó còn chẳng thành hình. Hiểu theo một nghĩa nào đó, vai trò mà em phải gánh vác còn ghê gớm hơn anh nữa.”

Có lẽ tâm trạng cô đã dịu lại phần nào trước lời tôi nói. Đôi mắt to của Juri lấp lánh sáng ngời, song đồng thời cũng nhuốm vẻ căng thẳng không thể che giấu.

“Vậy em phải làm gì mới được?”

“Em phải diễn kịch.” Tôi nhìn vào mắt cô. “Vai diễn rất lớn. Một vai diễn tầm cỡ đến không tưởng.”

Hôm sau, qua ngày thứ Hai, tôi thức dậy như mọi khi.

Song điều này không có nghĩa tôi ngủ được đầy giấc. Cứ nghĩ tới việc cuối cùng đã đến lúc ra tay thật sự, cảm xúc trong tôi lại nhộn nhạo, vừa thiu thiu được một chút đã tỉnh táo trở lại, quá trình ấy lặp đi lặp lại đến hết đêm. Đầu tôi cứ ong ong, vô cùng nặng nề.

Rửa mặt xong, khi đang tập các động tác quen thuộc thì tôi nghe

thấy tiếng Juri vọng ra từ giường ngủ.

“Anh dậy rồi à?”

Có vẻ giống như tôi, cô cũng ngủ không ngon giấc, bởi mắt cô đỏ quạch.

“Vì anh phải đến công ty nữa.”

“Đến công ty? Vào một ngày quan trọng như thế này sao?”

“Chính bởi hôm nay là ngày quan trọng nên anh không được phép có hành vi khác với ngày thường. Sau này nhờ chẳng may lọt vào diện khả nghi, hôm nay mà anh nghỉ làm ở công ty thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.”

“Anh nghĩ mình sẽ bị tình nghi sao?”

“Chuyện này...” Tôi lắc đầu, cơ thể vẫn đang trong tư thế hít đất.
“Chắc, hẳn là không.”

“Nếu thế...”

“Thôi được rồi.” Tôi nói. “Hôm nay cũng chỉ là một ngày thứ Hai như bao ngày khác. Vậy nên anh vẫn sẽ đi làm, đi họp, lập kế hoạch như bình thường. Anh không muốn phá vỡ nhịp điệu ấy vì trò chơi này.”

Không rõ Juri có hiểu ý tôi nói hay không, song cô chỉ im lặng.

Vừa ăn sáng, chúng tôi vừa bàn lại lần cuối. Vì phải đi làm nên kế hoạch sẽ được tiến hành sau khi tôi về nhà. Hôm nay tôi không định làm thêm giờ.

Dẫu sao, đến công ty cũng chỉ có những công việc nhặt thếch đang đợi. Tôi lại chết gí với kế hoạch lãng xê thần tượng tiềm năng. Chúng tôi lên ý tưởng xây dựng hình tượng cô này giống với nhân vật trong game, nhưng những công ty khác cũng làm vậy, chung quy là chẳng

có gì đặc sắc. Khi được trưng cầu ý kiến, tôi thẳng thắn huých toẹt quan điểm như thế, tức khắc cả phòng họp lặng như tờ.

“Vậy anh có ý tưởng gì khác không?” Người phụ trách hỏi.

“Mọi người thấy sao nếu chúng ta tập hợp vài cô gái trông giống cô thần tượng này lại?” Tôi trình bày suy nghĩ. “Ta tìm những người có vóc dáng và vẻ ngoài hao hao cô ấy về, trang điểm vào là sẽ y như đúc. Tầm mười người với cùng diện mạo, nhưng trong số đó chỉ có một người là thật. Vậy rốt cuộc ai mới là thật? Ta không tiết lộ câu trả lời ngay mà để một thời gian, thế nào chuyện này cũng trở thành đề tài nóng hổi.”

Đúng là có thể tạo tiếng vang trong dư luận, nhưng mục đích chính là lăng xê cho cô thần tượng kia lại không đạt được, một đồng nghiệp bày tỏ ý kiến. Người này lý luận rằng rất nhiều trường hợp bị đánh giá là thứ nổi lên theo phong trào và chìm ngấm luôn từ đó. Tôi cũng chẳng buồn phản biện. Lý lẽ anh ta đưa ra rất đúng. Có điều anh ta thật sai lầm khi cho rằng thần tượng không phải thứ nổi theo phong trào. Tuy vậy, tôi vẫn làm thính, bởi trong dự án này, ý kiến của tôi được thông qua hay không cũng chẳng quan trọng.

Buổi chiều, tôi lén vào mạng. Trên bảng thông tin của Hội những người sở hữu CPT có bài đăng mới từ thành viên “Juri”. Chắc hẳn không sớm thì muộn, những ai hay xem trang web này sẽ này sinh nghi ngờ bởi tự dưng dạo gần đây, người này lại siêng đăng bài quá thế.

“Vào trận (Juri)

Chào mọi người. Phía bán xe đã liên lạc với tôi. Lần này tôi sẽ ký hợp đồng thực sự. Họ tăng thêm nhiều điều kiện, nhưng tôi không dễ buông xuôi, để có được trong tay chiếc xe mong muốn, tôi đều chấp nhận hết. Phải chờ dài cả cổ, thành thử biển số xe tôi thích cũng thay đổi rồi.

Giờ tôi ưng ý số 4XXX và 7XXX hơn.

Trời ơi, tôi chỉ muốn ký sớm cho tôi nhé.”

Tôi ghi lại dãy số trong bài đăng, tức số điện thoại di động của vợ Katsuragi. Vậy là đạo cụ gần như đã chuẩn bị xong.

Lúc ngắt kết nối mạng, trông thấy Kozuka đang tiến lại từ phía trước, tôi liền chuyển màn hình máy tính sang bàn kế hoạch.

“Tình hình sao rồi?” Kozuka cười giả lả. Dấu hiệu cho thấy nội dung cuộc nói chuyện tiếp theo sau đây chẳng phải là điều gì tốt đẹp hết.

“Cũng tạm anh ạ. Em đang bùng cháy với công việc mới đây.” Nếu giọng điệu của tôi nghe mỉa mai thì càng tốt, bởi hàm ý câu nói chính là vậy.

Kozuka gãi đầu. “Tôi thấy cậu không hào hứng lắm với kế hoạch lãng xê Kurihara Masami thì phải.”

Chắc anh ta nghe đám người tham gia cuộc họp ban nãy đưa chuyện. Tôi thừa sức tưởng tượng được họ gièm pha những gì.

“Đâu có, em chỉ nêu lên ý kiến cá nhân thôi.”

“Cả mười người bọn họ đều cùng quan điểm, tôi thấy ý tưởng đó cũng không đến nỗi tệ.”

Tôi chỉ nhếch mép cười. Khi nghe người khác chỉ vì thương hại mà nói với mình những lời chót lưỡi đầu môi, tôi chỉ cảm thấy nhục nhã trước khi kịp tức giận. Tôi tự hỏi không biết mình đã trở thành người như vậy từ khi nào.

“3 giờ chiều cậu sắp xếp đi với tôi. Tôi muốn chúng ta cùng đến một nơi.”

“Nơi nào vậy?”

“Trụ sở hãng ô tô Nissei.”

Tôi quay lại nhìn thẳng vào Kozuka. Anh bèn đánh mắt đi.

“Rõ lạ lùng. Gạt em khỏi dàn nhân viên phụ trách dự án xong lại

năm lần bảy lượt triệu tập. Rốt cuộc vậy là sao?”

“Thành thật mà nói, tôi cũng chẳng rõ. Trong danh sách họ yêu cầu tham gia họp có tên cậu, tôi chỉ thông báo lại thôi.”

“Ai lại nổi hứng lên nữa đây. Chắc không phải ông Katsuragi đấy chứ?”

“Tôi chịu. Nghe đâu ông Katsuragi cũng xuất hiện, muốn biết thì cậu hỏi xem.”

“Ông Katsuragi ư? Anh cứ đùa.”

“Bây nào, tôi dám chắc đấy. Danh sách mới được fax qua ban nãy.”

Nghe Kozuka nói thế, tôi không khỏi nửa tin nửa ngờ. Katsuragi Katsutoshi đang nghĩ gì trong đầu vậy? Con gái bị bắt cóc, ngày trao nhận tiền chuộc gần kề trước mắt, song đương sự vẫn vô tư tham gia họp hành, rốt cuộc thần kinh của ông ta có bình thường không? Hay ông ta cho rằng đằng nào cuộc giao dịch cũng sẽ xảy ra trong ngày hôm nay? Tôi vẫn thấy không thuyết phục lắm.

“Cậu tính sao? Nếu cậu không thích, tôi cũng không làm khó. Tôi sẽ lấy cớ cậu có công việc quan trọng để từ chối, không vấn đề gì. Vì dù sao đi nữa, ban đầu phía bọn họ đã loại cậu ra khỏi dự án.”

“Không, em sẽ đi.” Tôi chốt hạ. “Lên nhìn mặt ông Katsuragi cũng không tệ.”

Tôi không rõ Kozuka hiểu câu nói của tôi theo nghĩa nào, song anh nhún miêng cười rồi vỗ vai tôi đánh bộp.

Hơn 3 giờ chiều, tôi cùng một số thành viên tham gia dự án quảng cáo dòng xe mới, bao gồm cả Kozuka, đi tới trụ sở của hãng ô tô Nissei ở Tokyo. Sugimoto hoàn toàn xem tôi như kẻ vô hình. Có lẽ cậu ta đang tự hỏi thế quái nào tên này lại hiện diện ở đây.

Đường phố thông thoáng nên chúng tôi đến nơi sớm hơn dự định.

Nhóm Sugimoto bắt đầu bàn bạc trong phòng họp, còn tôi chẳng có việc gì làm. Tôi bèn rời khỏi phòng, mua cà phê lon ở máy bán hàng tự động rồi tới khu hút thuốc, nơi đặt một hàng cây trưng bày trông khá vui mắt. Kozuka đang hút thuốc tại đó.

“Bọn Sugimoto kháo nhau tình hình Nissei có vấn đề thì phải.”

“Ý anh là sao?”

“Dùng từ sáng nắng chiều mưa để mô tả chắc là phù hợp nhất. Phương châm đưa ra cứ thay đổi xoành xoạch, chẳng biết đường nào mà lẫn. Có lẽ trong bối cảnh suy thoái kéo dài này, ngay cả Nissei không sợ trời, không sợ đất cũng trở nên rồi ren.”

Tôi không nói gì, chỉ lặng thinh gật đầu, lòng thầm nghĩ có khi nguyên nhân không chỉ do kinh tế suy thoái. Thứ thay đổi xoành xoạch còn phải nhắc đến trạng thái tinh thần của Katsuragi Katsutoshi.

Toan hỏi xem sự tình cụ thể thế nào, song chưa kịp làm gì thì tôi thấy mặt Kozuka đánh lại, mắt hướng về phía sau tôi. Chùng đó đã đủ để tôi hiểu ai vừa xuất hiện sau lưng mình. Tôi quay người lại. Quả nhiên Katsuragi Katsutoshi đang lừng lững đứng ngay đó, một tay đút túi quần.

13

“Xin lỗi đã làm phiền giữa lúc mọi người bận rộn.” Katsuragi Katsutoshi tiến về phía chúng tôi. Ông ta khoác bộ vest hai hàng khuy màu lam đậm vô cùng vừa vặn, lại còn hào phóng tặng kèm một nụ cười mỉm cho chúng tôi.

“Không đâu, không có gì to tát cả.” Kozuka nói trong khi vẫn đứng như trời trồng.

“Tôi có vài điều muốn xác nhận về bản kế hoạch các anh đề xuất hôm trước. Đó là lý do chúng tôi buộc phải yêu cầu các anh đến đây gấp như vậy.”

“Vậy cuộc họp hôm nay được tổ chức dưới sự điều hành của Phó Giám đốc?”

“Đúng vậy. Tôi là loại người một khi đã để tâm điều gì thì cứ đứng ngồi không yên.” Katsuragi nhìn đồng hồ đeo tay. “Sắp đến giờ rồi. Chúng ta đến phòng họp thôi.”

“À, hôm nay tôi đưa cả cậu này đi cùng.” Kozuka nhìn tôi.

Katsuragi quay ra nhìn nên tôi gật đầu chào. Tuy nhiên, ông ta đánh mắt đi ngay.

“Cậu này làm sao?” Ông ta hỏi Kozuka.

“Chuyện là trong văn bản chúng tôi nhận được từ quý công ty, có yêu cầu Sakuma tham gia.”

“Hừm.” Katsuragi nghiêng đầu thắc mắc. “Sao lại thế nhỉ? Tôi cũng

không rõ. Chắc người phụ trách dùng danh sách cũ rồi cứ thế gửi đi. Chắc, mà chuyện đó có gì to tát? Ta vào công việc thôi.” Dứt lời, ông ta bỏ đi.

Kozuka nói nhỏ bên tai tôi. “Cậu tính sao?”

“Ý anh là gì?”

“Với tình hình này, xem chừng Katsuragi chẳng có việc gì cần ở cậu. Tôi chỉ e tham gia cuộc họp cậu lại rước bực vào người. Không thì cậu cứ về trước đi.”

Thật ra trong đầu, tôi chỉ muốn về ngay lập tức, nhưng tôi không nói ra miệng.

“Đằng nào cũng tốn công đến tận đây rồi, thôi thì em ngồi nghe cho vui. Dù sao ở công ty cũng chẳng có việc gì quan trọng đang đợi.”

Cảm nhận được sự độc địa trong lời tôi nói, Kozuka hơi sầm mặt nhưng vẫn gật đầu.

Tôi giả vờ lấy cớ vào nhà vệ sinh để tách khỏi anh. Tìm một chỗ không có tai mắt của người khác, tôi điện về cho Juri.

“A lô, có chuyện gì vậy anh?” Dường như không ngờ tôi lại liên lạc sớm như vậy nên cô bắt máy với giọng điệu thẳng thốt.

“Thay đổi thời gian. Ta sẽ thực hiện kế hoạch sau ba mươi phút nữa.”

“Ba mươi phút nữa? Từ từ đã, chuyện này sao anh có thể quyết định đột ngột như thế?!”

“Ba mươi phút hay năm mươi phút sau cũng vậy cả, điều ta sẽ làm vẫn không thay đổi mà.”

“Ý em là cần có sự chuẩn bị về mặt tinh thần.”

“Vậy nên anh mới bảo là ba mươi phút sau. Trong khoảng thời gian ấy, em lo chuẩn bị tinh thần đi.”

“Khoan đã. Còn phần cuối cùng thì sao? Làm theo nội dung ta đã

thảo luận là được đúng không? Nếu đối phương không tin em thì biết làm thế nào?”

“Họ sẽ tin. Không lý nào họ lại không tin cả.”

Tôi phán chắc nịch, có lẽ vì thế mà Juri lặng thinh. Cô thở hắt ra.

“Mọi chuyện chắc chắn sẽ xuôi chèo mát mái chứ?”

“Em cứ yên tâm. Anh chưa bao giờ sẩy chân trong trò chơi kiểu này.”

“Được rồi. Anh đã nói vậy thì em cũng quyết chí theo đến cùng. Ba mươi phút nữa đúng không?”

“Phải.”

“Còn anh thế nào? Vẫn đang ở công ty à?”

“Anh đang ở công ty bố em. Lát nữa sẽ họp với ông ấy.”

“Hả?”

“Nhờ em cả đấy. Tất cả đánh cược vào tài diễn xuất của em.”

Hây dà, một tiếng thở hắt thật to vang lên.

“Biết rồi. Em sẽ cố. Nhưng nếu thấy mọi chuyện không thuận lợi, em sẽ dừng ngay lập tức đấy nhé.”

“Đừng lo. Tất cả sẽ trôi chảy thôi.”

Tôi ngắt máy, bước về phía phòng họp của Katsuragi Katsutoshi - kẻ sẽ có màn quyết đấu với tôi trong một trò chơi diễn ra vào ba mươi phút nữa.

Nội dung cuộc họp bàn về kế hoạch đưa camera kết nối Internet vào sử dụng. Hãng ô tô Nissei sẽ lắp camera vào dòng xe sắp sửa được công bố và cho xe chạy trên đường. Những khách hàng suy tính mua xe này có thể dùng Internet để xem video trực tuyến. Đoạn phim không đơn thuần quay cảnh bên ngoài kính trước, mà quay tất cả

những gì người lái xe trông thấy, tiêu biểu như nội thất của xe, bảng đồng hồ, gương chiếu hậu. Người dùng chỉ cần click chuột là thoải mái chuyển camera. Nói cách khác, khách hàng sẽ được trải nghiệm cảm giác cầm lái ngay cả khi đang ở nhà. Ý tưởng này không tồi, nhưng về bản chất, nó không khác biệt mấy so với những gì các chương trình truyền hình hay đưa tin về ô tô mới đang làm. Được cái nó tiết kiệm chi phí hơn so với kế hoạch Automobile Park tôi đề ra.

“Tốc độ đường truyền có giới hạn, do đó vấn đề nằm ở chỗ làm cách nào để truyền tải cảm giác chạy xe và đem lại trải nghiệm như thật cho khách hàng. Ngoài ra, còn một câu hỏi lớn phải suy xét: Xe sẽ chạy trên con đường nào? Bản thân tôi cho rằng sử dụng bối cảnh nước ngoài sẽ có tác động mạnh mẽ hơn.” Dân nhân viên công ty tôi là những kẻ duy nhất gật đầu lia lịa trước màn trình bày của Sugimoto. Tất nhiên, tôi còn lâu mới vào hùa.

Katsuragi Katsutoshi giơ tay lên. Trong khoảnh khắc, căng thẳng lan khắp phòng.

“Chúng tôi không định giới thiệu dòng xe mới trong chương trình đêm khuya.”

Tôi hơi giật mình trước lời nói này. Hóa ra Katsuragi cũng chung quan điểm với tôi.

“Chúng tôi không chỉ hướng đến trình chiếu những đoạn phim ẩn tượng. Đó là điều không cần thiết. Thông điệp chúng tôi muốn gửi gắm đến người tiêu dùng chính là hiệu suất của dòng xe mới ưu việt đến đâu so với cái giá họ bỏ ra. Chỉ lãng xê nó thành đề tài bàn tán thì không được, tôi muốn chúng ta truyền đạt chân thật cảm giác khi lái dòng xe này. Để đạt được mục đích ấy, ta buộc phải cho xe chạy trên những con đường người dùng vẫn thường sử dụng, nếu không tất cả đều vô nghĩa. Đứng từ góc độ khách hàng, trình chiếu cảnh chiếc xe phẩm phẩm chạy ở Australia hay California, suy cho cùng chẳng được

tích sự gì.”

Tuy không hề muốn nhưng phải công nhận tôi đồng tình với ý kiến này. Tôi lén quan sát Sugimoto và Kozuka thì trông thấy hai người thần thờ nhìn nhau. Chắc hẳn bọn họ đã lên xong kế hoạch lấy Australia làm địa điểm quay phim.

Tôi xem giờ. Đã hai mươi bảy phút trôi qua kể từ lúc tôi gọi điện thoại cho Juri.

Kim giây quay thêm ba vòng trên mặt đồng hồ. Tôi thăm dò biểu cảm của Katsuragi Katsutoshi song không thấy có chuyển biến gì. Trông ông ta như thể đang tập trung hết sức vào cuộc họp tế ngắt này.

Ngay sau đó, trong một khắc, khuôn mặt bình thản ấy chợt phủ bóng u ám. Katsuragi thò tay vào túi trong của áo vest. Đúng như tôi nghĩ, ông ta không tắt nguồn điện thoại.

“Tôi xin phép một lát.” Dứt lời, ông rời khỏi phòng.

Buổi họp tạm dừng. Phó Giám đốc rời chỗ để nghe điện thoại, đúng là mặt trời mọc đằng Tây, các nhân viên hăng ô tô Nissei xì xào bàn tán.

Một lát sau, Katsuragi quay lại, thì thầm gì đó vào tai cấp dưới. Người này vừa gật đầu thì ông ta lại rời khỏi phòng mà chẳng thềm chào hỏi chúng tôi lấy một câu.

“À ừm, ông Katsuragi có việc đột xuất nên xin phép đi trước. Tuy nhiên, ông ấy cũng yêu cầu chúng ta cứ tiếp tục buổi họp như bình thường.”

“Nhưng không có ông ấy, ta bàn bạc cũng đâu làm được gì?”

“Không hẳn, tôi đã nắm được phần nào ý muốn của ông Katsuragi rồi.”

“Vậy sao?”

Hiếm lắm Kozuka mới nghiêm mặt như vậy. Bản thân người yêu cầu họp hành lại kiểu về trước, tâm trạng anh khó chịu cũng là điều đương nhiên.

Tôi đưa mặt lại gần Kozuka. “Giám đốc, em quay về công ty đây. Giờ em tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì.”

Anh gật đầu như muốn nói “Được thôi.” Có lẽ anh không rảnh để bận tâm đến tôi lúc này.

Vừa rời khỏi phòng họp, trong tôi dâng trào thôi thúc muốn đến bãi đỗ xe. Bởi tôi dám chắc lúc này, Katsuragi Katsutoshi đang cuống cuồng khởi động chiếc Mercedes-Benz trong nhà xe của ban lãnh đạo. Song nhờ ai đó trông thấy cảnh tôi chằm chằm quan sát bộ dạng ấy của ông ta thì hỏng. Tôi bèn dần lòng bước về phía sảnh ra vào.

Đứng trước trụ sở hãng ô tô Nissei, tôi bắt taxi đi thẳng tới Aoyama. Song tôi chỉ xuống ở gần công ty, đoạn ngay lập tức bước lên một chiếc taxi khác. Tôi bảo bác tài điểm đến nằm về phía Asakusa. Tôi nhìn đồng hồ.

Bước đầu tiên, Juri sẽ gọi về nhà. Ở đó, vợ của Katsuragi hẳn đang chờ sẵn điện thoại. Bà ấy sẽ nói gì với Juri, đứa con gái vốn dĩ không do mình rút ruột đẻ ra? Cảnh sát túc trực bên cạnh nên có lẽ bà ấy chỉ trưng giọng điệu lo lắng mà thôi. Còn trong thâm tâm, chắc bà ấy đang nguyên rủa việc gia đình rơi vào tình cảnh phải chi những ba trăm triệu yên.

Juri ra lệnh cho bà lập tức nhét tiền vào túi rồi xuất phát. Cô không nêu rõ địa điểm mà chỉ đưa ra những hướng dẫn đại loại như đi về hướng Tây đường này hay đường kia.

Mặt khác, Juri cũng gọi cho cả Katsuragi Katsutoshi. Xét về mặt thời gian, cuộc gọi này vừa mới được thực hiện. Chỉ thị dành cho ông

ta ngăn gọn với nội dung như sau: Chuẩn bị thùng giấy và băng dính, sửa soạn để có thể xuất phát bằng chiếc Mercedes-Benz bất cứ lúc nào.

Tôi gọi cho Juri.

“A lô, em đây.” Giọng Juri nghe có vẻ hơi kích động.

“Tình hình sao rồi?”

“Em triển khai toàn bộ theo lời anh. Mẹ em sắp đến Shinjuku rồi.”

“Được lắm, qua bước tiếp theo thôi. Anh đang đến chỗ đó đây.”

“Em hiểu rồi.” Chúng tôi cúp điện thoại.

Tôi cất di động, hình dung trong đầu cảnh chiếc BMW do vợ Katsuragi cầm lái tấp vào trước Tòa nhà Chính phủ. Juri cũng đã gọi cho cả Katsuragi Katsutoshi, yêu cầu ông ta chạy đến địa điểm này.

Cảnh sát hẳn đang theo đuôi chiếc BMW. Hoàn toàn có thể chắc chắn rằng chiếc xe và bà vợ đã được gắn máy phát tín hiệu và thiết bị nghe lén. Điều đầu tiên phải làm chính là xử lý những thiết bị này. Để làm vậy, tôi buộc phải trao đổi người lái và xe.

Theo như kế hoạch, trong cuộc điện thoại kế tiếp, Juri sẽ yêu cầu Katsuragi Katsutoshi chuyển tiền chuộc từ vali sang thùng giấy, và từ đây về sau ông ta sẽ đảm nhiệm vai trò vận chuyển bằng chiếc Mercedes-Benz. Với cách này, tôi sẽ né được toàn bộ những thứ máy móc phiền nhiễu kia.

Lúc nghe tôi nói kế hoạch này, Juri nhướn mày.

“Dù có thay đổi xe và người lái, nếu chẳng may họ chuyển máy phát tín hiệu và thiết bị nghe lén từ xe này sang xe kia thì chẳng phải xong chuyện sao?”

Tôi lắc đầu ngay lập tức. “Bọn họ sẽ không làm vậy đâu.”

“Sao anh dám khẳng định như thế?”

“Vì nếu bị phát giác ngay lúc đang gỡ ra gắn vào thì xem như toi

đời. Bố mẹ em nào phải cảnh sát. Để gì họ đủ tay nghề để tháo lắp được trang thiết bị trong lúc gấp gáp như vậy.”

“Nhưng chúng ta đâu thấy tận mắt hành động của họ.”

“Làm sao họ biết chúng ta không thấy kia chứ?”

“À... Ra vậy.”

“Chỉ cần khiến họ nghĩ có thể kẻ bắt cóc đang theo dõi từ đâu đó nghĩa là ta đã nắm đẳng chuỗi trò chơi này rồi. Nói nôm na, nó như chơi poker vậy.”

Lắc lư theo chuyển động của taxi, tôi thầm mong Juri triển khai các bước của kế hoạch một cách mỹ mãn. Đối phương cứ dính ninh Juri gọi điện thoại dưới sự sai khiến của bọn bắt cóc. Hẳn có nằm mơ họ cũng không ngờ cô đang đơn thương độc mã hành động. Nội yếu tố này đã đủ đem lại hiệu quả ngang ngửa thùng phá sảnh rồi.

Xuống xe ở khu vực gần cầu Komagata, tôi đi bộ từ đoạn này. Vừa đi tôi vừa sắp xếp kế hoạch trong đầu. Không sao, rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi.

Có một tòa nhà cao tầng với mặt tiền hướng ra đường cao tốc. Tòa nhà này là của một công ty bia. Tôi đi thang máy lên tầng cao nhất. Ở đó có quán bar rộng chuyên nhiều chủng loại bia kiêm đài quan sát. Tôi mua phiếu uống bia tươi tại lối vào.

Trong quán, tất cả các ghế quay xung quanh phần quầy bar hình chữ U đối diện với cửa sổ. Đã có khách ngồi rải rác đó đây. Tôi an vị trong góc trái. Đoạn tôi lấy ống nhòm ra khỏi túi, chỉnh tiêu cự nhìn cho rõ phần đường quốc lộ. Ở quán bar này, không hiếm khách có hành động như vậy, thành thử chẳng ai buồn quan tâm. Chính xác thì khách chỉ nhìn ngoài cửa sổ, còn nhân viên chỉ thấy được bóng lưng của khách.

Nếu Juri hoàn thành nhiệm vụ mà không gây ra sai sót, chắc chắn chiếc Mercedes-Benz do Katsuragi Katsutoshi cầm lái hiện đang chạy

về hướng này. Tôi hơi nhấp nhố. Juri không đến đây sớm thì chẳng biết xoay xở thế nào.

Tôi đang đưa đồng hồ lên xem thì có ai đó chạm nhẹ lên vai. Juri ngồi lên ghế bên trái. Cô khoác trên mình chiếc váy liền thân màu xanh dương.

“Ông Katsuragi đã...” Tôi lên tiếng hỏi nhỏ.

“Vừa vào đường cao tốc.” Cô đáp lại ngắn gọn.

Tôi chuẩn bị sẵn sàng ổng nhòm. ổng ngắm có độ phóng đại khá lớn, nhưng để tìm được chiếc Mercedes-Benz của Katsuragi trong hàng hà sa số xe ô tô lướt qua không ngừng nghỉ cũng chẳng hề dễ dàng.

“Em gọi điện đi. Xác nhận vị trí.”

Juri làm theo lời tôi nói. Điện thoại được kết nối ngay lập tức.

“A lô, con đây. Bố hiện đang ở đâu?” Cô hỏi bằng giọng trầm trầm. “Sao? Bố vừa vào tuyến Mukojima à?”

Tôi điều chỉnh ổng nhòm. Từ Hakozaki đến đây, nếu suôn sẻ thì mất tầm vài phút.

“Họ bảo bố cứ tiếp tục chạy như vậy... Xin lỗi bố. Con cũng không biết điểm đến ở đâu.”

Juri vẫn chưa tắt máy. Điện thoại này sử dụng sim giả nên làm vậy không sao, song khi trò chơi này kết thúc, tôi phải tính cách xử lý nó ngay lập tức.

Một chiếc Mercedes-Benz màu xám bạc lọt vào tầm nhìn của tôi. Nó đang chạy trong làn đường tốc độ bình thường. Đúng là nó rồi, tôi chắc chắn. Tuy không thể nhìn thấy người ngồi sau vô lăng, song trực cảm nói với tôi đó chính là Katsuragi Katsutoshi.

Tôi đếm trong đầu rồi thốt lên. “Em hãy nói ông ấy chạy qua Komakata, xuống ở Mukojima. Chắc em hiểu nội dung những mệnh

lệnh sau đó rồi chứ?”

Sau khi thấy cô im lặng gật đầu qua khoe mắt, tôi mới lấy điện thoại của mình ra. Đoạn, tôi bấm gọi vào số máy mình đã lưu vào bộ nhớ từ trước.

“Cửa hàng Mukojima chuyên phân phối ô tô Nissei xin nghe.” Giọng một phụ nữ trẻ tuổi vang lên.

“Xin chào cô, tôi là Tadokoro thuộc ban quản trị hãng ô tô Nissei, cho hỏi người phụ trách có ở đó không?”

Nghe thấy ban quản trị, cô này không giấu nổi bất ngờ.

“À, vâng, xin anh đợi giây lát.”

Ở bên cạnh, Juri đang đưa ra chỉ thị cho bố mình.

“Bố xuống xe ở Mukojima đi... Thì bố cứ xuống đã rồi tính.”

Có người nhắc máy. “A lô, tôi là Nakamura, cửa hàng trưởng.”

“Tôi là Tadokoro, thành viên ban quản trị. Xin lỗi đã đột ngột gọi điện tới. Thật ra, tôi có một thỉnh cầu cấp bách muốn nhờ anh.”

“Anh cứ nói.” Giọng Nakamura căng thẳng thấy rõ.

“Phó Giám đốc của chúng tôi hiện đang lái xe ngang qua khu này, song hình như xe gặp trục trặc gì đó.”

“Xe của Phó Giám đốc sao...” Nakamura ngắc ngứ. Có lẽ ông ta không dự liệu được chuyện này.

“Chúng tôi đã liên lạc với JAF* nên tôi nghĩ chiếc xe sẽ không có vấn đề gì, song vẫn còn một vấn đề nan giải.”

Japan Automobile Federation, Liên đoàn Ô tô Nhật Bản. Trong trường hợp xe xảy ra hỏng hóc trên đường, đơn vị này sẽ cung cấp dịch vụ sửa chữa lưu động.

“Bố xuống ở Mukojima rồi à? Vậy bố xuôi theo hướng Nam đường Bokutei đi... không phải, cứ đi theo hướng Nam là được rồi. Vòng ngược lại.”

Juri hướng dẫn cho bố mình bằng một giọng trầm nhưng sắc bén. Vừa lắng nghe lời cô nói, tôi vừa tiếp tục nhiệm vụ của mình.

“Chúng tôi muốn mau chóng chuyển hàng hóa trên xe Phó Giám đốc đến một nơi. Xem trên bản đồ thì thấy chỗ các anh gần đó nhất nên chúng tôi liên lạc tới cửa hàng.”

“À vâng, nếu là vậy thì không thành vấn đề, xin anh cho biết tôi phải đến chỗ nào?”

“Tôi sẽ báo cho anh vị trí cụ thể sau. Nhưng trước hết, rất mong anh túc trực sẵn ở lối vào cao tốc. Cửa hàng các anh nằm gần giao lộ Mukojima phải không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Lát nữa, tôi sẽ liên lạc lại, ừm, cho hỏi ai sẽ là người lái xe?”

“À, tôi đang định đích thân đi.”

“Vậy anh Nakamura có thể cho tôi biết số điện thoại di động không?”

Sau khi nghe số điện thoại của đối phương, tôi cũng đọc ngược lại cho ông ta số của mình. Dĩ nhiên, đó không phải số điện thoại của tôi mà là số điện thoại giả Juri hiện đang sử dụng.

Cúp điện thoại, tôi vừa uống bia tươi vừa lắng tai nghe cuộc trao đổi giữa Juri và bố cô.

“Đúng rồi, từ giao lộ Mukojima, bố sẽ vào lại cao tốc... Con cũng không hiểu tại sao phải đi như vậy. Người ta bảo gì thì con truyền đạt lại thế thôi.”

Tôi đưa ống nhòm lên mắt. Vẫn chưa thấy chiếc Mercedes-Benz đâu.

Cảnh sát hẳn vẫn đang bám theo chiếc xe. Mặc dù nếu bám đuôi theo một lộ trình bất thường - ra khỏi giao lộ Mukojima, đánh ngược xe, một lần nữa vào lại đường cao tốc - cảnh sát phải đối diện với

nguy cơ bị lũ bắt cóc phát giác, tuy nhiên, họ đang ở trong thế chẳng đứng dừng nên phải tiếp tục bám theo, bởi hiện giờ cả máy phát tín hiệu lẫn thiết bị nghe lén đều không còn. Dù lo lắng cho sự an toàn của con tin, cảnh sát vẫn sẽ làm tới cùng.

Vậy phải làm cách nào để cắt đuôi đám cảnh sát? Đây chính là vấn đề nan giải cuối cùng.

Chiếc Mercedes-Benz đã xuất hiện, rồi đưa tay về phía Juri. Cô đưa cho tôi chiếc điện thoại đang chờ máy.

Tôi áp điện thoại vào tai, hít một hơi thật sâu rồi mở miệng.

“Hello. Mr. Katsuragi.”

Trong điện thoại đột nhiên vang lên giọng đàn ông, hơn thế nữa còn nói bằng tiếng Anh, nên nhất thời ông ta không đáp lại.

Tôi tiếp tục nói.

“Từ đây tôi sẽ dùng tiếng Anh để trao đổi. Không vấn đề gì chứ nhỉ. Nếu những tay cảnh sát đang nghe lén cuộc điện thoại này cũng giỏi tiếng Anh thì xem như vận may không mồm cười, chúng tôi sẽ từ bỏ. Trước hết, ông hãy dừng xe ở bãi đỗ tiếp theo. Nó cách ông khoảng ba trăm mét. Đỗ xe ở vị trí cuối cùng của làn xe hỗn hợp. Nếu đã hiểu, ông hãy đáp ‘Được’.”

“Được.”

“Tuyệt lắm.”

Tôi theo dõi khu vực đỗ xe Komagata qua ống nhòm. Chiếc Mercedes-Benz bật đèn xi nhan chạy vào song không thấy chiếc xe nào theo sau, cũng không có chiếc nào chạy vào trước đó. Có lẽ xe bám đuôi đã trở tay không kịp trước tình huống bất ngờ này. Mọi chuyện cho tới bây giờ đều theo đúng kế hoạch của tôi.

“Tắt máy, nhưng không rút chìa khóa rồi bước ra khỏi xe. Có một trạm dừng chân, hãy bước vào trong.”

Tôi nghe thấy tiếng cửa đóng mở. Sau đó, Katsuragi Katsutoshi lên tiếng.

“Làm những việc này hoàn toàn vô nghĩa. Ngay từ đầu, cảnh sát đã không nhúng tay rồi.”

“Đừng nhiều lời. Cứ làm theo mệnh lệnh đi.”

“Chúng tôi chỉ cần Juri trở về. Tôi hoàn toàn có ý trả tiền chuộc.”

“Tôi bảo đừng nhiều lời, ông nghe không hiểu sao? Bây giờ hãy đếm ngược từ một nghìn trở về trước thành lời. Và mong ông dùng tiếng Anh cho tôi.”

“Chẳng cần bày vẽ như vậy làm gì, tôi không hề báo với cảnh sát.”

“Mau làm theo mệnh lệnh.”

Một tiếng thở dài vang lên, đoạn Katsuragi cất tiếng. “Một nghìn, chín trăm chín mươi chín, chín trăm chín mươi tám...”

“Tiếp tục đi.”

Mặt khác, tôi sử dụng chiếc điện thoại di động còn lại để gọi cho Nakamura.

“A lô, tôi, Tadokoro đây. Giờ anh đang ở đâu?”

“À, vâng, tôi đang ở ngay bên cạnh giao lộ Mukojima. Sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.”

“Anh lái loại xe gì vậy?”

“Tôi lái xe bán tải màu trắng.”

“Anh xuất phát luôn đi. Xe của Phó Giám đốc đang đậu trong khu vực đỗ xe Komagata. Tôi nghĩ Phó Giám đốc không có mặt ở đó, nhưng cửa chiếc xe Mercedes-Benz màu xám bạc chắc chắn không bị khóa. Nhờ anh chở giúp thùng giấy chất bên trong.”

“Chở chúng đến đâu đây?”

“Cạnh cầu Kiyosu có khách sạn New Terminal, ở lối ra vào có một người phụ nữ tên Matsumoto đang đợi, anh hãy trao cho cô này.”

“Khách sạn New Terminal ở cầu Kiyosu phải không?”

“Đúng vậy, mọi sự xin nhờ anh. Phó Giám đốc cũng chuyển lời xin phép hậu tạ anh sau.”

“Các anh đừng khách sáo, không cần hậu tạ gì đâu.”

“Đương nhiên phải thế chứ. Anh đã giúp chúng tôi rất nhiều.”

Sau khi cúp máy, tôi dùng mắt ra hiệu với Juri. Cô đưa cho tôi chiếc điện thoại ở đầu dây bên kia, Katsuragi vẫn đang tiếp tục đếm số bằng tiếng Anh. Đoạn cô đứng dậy và rời khỏi quán bar.

Tôi lia mắt khắp con đường qua ống nhòm. Lát sau, tôi trông thấy một chiếc bán tải màu trắng đang chạy tới.

Chiếc xe vào khu vực đậu xe Komagata. Màn đếm ngược của Katsuragi Katsutoshi vẫn đang tiếp tục. Không rõ ông ta có phát hiện số tiền chuộc của mình sắp bị cướp đi hay không.

Vạn nhất cảnh sát đang theo dõi, hẳn họ sẽ xuất đầu lộ diện ngay lúc này. Tuy nhiên, theo như những gì tôi quan sát, không có dấu hiệu nào cho thấy điều đó sẽ xảy ra.

Xe bán tải rời khỏi bãi. Nhìn theo chiếc xe, xác nhận xong, tôi đứng dậy và ngắt cuộc điện thoại với Katsuragi Katsutoshi.

Đoạn, tôi vẫy taxi trở về chung cư, rồi lái chiếc MR-S đi.

Dừng xe bên cạnh khách sạn New Terminal, tôi chậm rãi đi bộ lại gần.

Đường như Juri đã trông thấy tôi, cô bước tới sau khi cánh cửa tự động mở ra. Hai tay cô khoanh lại trước ngực.

“Hàng sao rồi?”

“Đến rồi đấy.” Cô nhoẻn miệng cười.

14

Sau khi kiểm tra kỹ không có các thiết bị nghe trộm hay máy phát tín hiệu nào, chúng tôi chuyển số tiền trên xe vào chiếc túi khác, vứt thùng giấy đi rồi trở về nhà. Trống ngực tôi đánh thình thịch. Tôi phải hít thở thật sâu một lát, tim mới thôi đập loạn. Lúc trên xe, Juri cũng không nói tiếng nào. Vừa vào nhà, cô đã nhào tới ôm chầm lấy tôi.

“Chúng ta làm được rồi! Đại thành công!” Hơi thở của cô gấp gáp.

Cô đã hoàn thành một vai trò lớn lao mà.

Tôi gỡ vòng tay của Juri khỏi cổ mình rồi nhìn vào mắt cô. Đôi mắt cô vẫn tia máu.

“Em làm tốt lắm. Nhưng hãy đợi thêm ít lâu hẵng vui mừng thật sự. Vẫn còn một bước thu xếp cuối cùng nữa.”

“Anh sẽ làm gì?”

“Giờ anh về lại công ty đã. Em cứ nghỉ ngơi đi.”

“Em đếm tiền được không?”

“Đừng, tạm thời khoan chạm vào số tiền. Nếu không tìm được thì phải mang bao tay.”

“Bao tay?”

“Khi nào về, anh sẽ giải thích lý do.”

Tôi hôn lên môi Juri rồi nhanh chóng rời khỏi nhà.

Quay lại công ty, tôi trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô tội và ngồi vào bàn làm việc. Không ai buồn để tâm đến tôi. Có vẻ nhóm nhân viên đi đến hãng ô tô Nissei vẫn chưa về.

Khởi động máy tính, suy nghĩ một chút, tôi bắt tay vào đánh máy.

“Gửi ông Katsuragi Katsutoshi,

Chúng tôi đã nhận hàng nhưng chưa xác nhận bên trong.

Sau khi công đoạn ấy kết thúc, chúng tôi sẽ trả lại Katsuragi Juri.

Tuy nhiên, trong trường hợp phát hiện phía cảnh sát có động tĩnh, chúng tôi không đảm bảo điều này.

Các bước trả lại Katsuragi Juri sẽ được thông báo sau.”

Kiểm tra lại để chắc chắn không có lỗi đánh máy nào, tôi dùng địa chỉ giả gửi mail. Đợi đến khi thư được gửi đi thành công, tôi mới xóa văn bản trên khỏi máy tính. Từ nay về sau, có lẽ tôi sẽ không sử dụng địa chỉ mail này thêm lần nào nữa.

Qua giờ tan làm được một lúc, Kozuka cùng mọi người mới về đến công ty. Nhắc thấy tôi, anh tiến lại chỗ tôi ngồi.

“Hôm nay rất xin lỗi cậu.”

“Anh đừng để bụng. Điều quan trọng hơn là cuộc họp thế nào rồi?”

“Chà, sau một hồi cũng thống nhất được đường hướng. Từ ngày mai bắt đầu lâm trận, chắc sẽ cực lắm đây.”

“Nhưng vẫn phải đợi chỉ thị của ông Katsuragi đúng không? Vì giữa chừng ông ấy bỏ đi mà.”

“Không, ông ấy vẫn quay lại kịp.”

“Hả, ông Katsuragi vẫn quay lại sao?” Tôi đột ngột cao giọng,

“Ừm. Hình như xong việc sớm nên gần tới cuối buổi họp, ông ấy đã về lại công ty. Nhờ thế nên, chắc, ta đã được ông ấy thông qua ngay trong cuộc họp. Mất công đến đấy nhưng được việc là mừng

rồi.”

Thật không thể tin nổi. Như vậy nghĩa là sau khi trao tiền chuộc, Katsuragi Katsutoshi đã lập tức quay lại công ty.

Điều này nghĩa là sao? Theo lẽ thường, đúng ra ông ta phải liên lạc với cảnh sát, sau đó tất bật giải quyết những vấn đề tiếp theo, làm gì còn thời gian lo chuyện công việc?

“Có chuyện gì vậy?” Kozuka nhìn tôi một cách nghi ngại.

“Không có gì. Cũng mừng là mọi chuyện ổn thỏa.” Tôi cười giả lả.

Sau khi rời công ty, tôi mau chóng về nhà, nghi vấn cuộn trào trong đầu. Tôi không làm cách nào xóa tan được khúc mắc. Những lời của Katsuragi Katsuloshi trong điện thoại lúc nãy giờ lại vang vọng bên tai.

“Làm những việc này hoàn toàn vô nghĩa. Ngay từ đầu, cảnh sát đã không nhúng tay rồi.”

“Chúng tôi chỉ cần Juri trở về. Tôi hoàn toàn có ý trả tiền chuộc.”

“Chẳng cần bày vẽ như vậy làm gì, tôi không hề báo với cảnh sát.”

Katsuragi đã ba lần khẳng định rằng mình không báo cảnh sát. Cả khi ấy và bây giờ, tôi đều không tin được lời ông ta nói. Tuy nhiên, nếu thế thì chuyện này tồn tại quá nhiều điểm bất hợp lý. Ngay cả lúc trước, khi tôi sử dụng nút giao Hakozaki để tìm cách đọc động thái đối phương cũng tương tự.

Khi tôi về đến nhà, Juri đang ngồi trên sofa xem tivi. Chồng tiền được chất gọn gàng trên chiếc bàn ngay giữa phòng. Đúng là ba trăm triệu yên có khác, quả thật nhìn rất hoành tráng.

“Em không chạm tay vào đấy chứ?”

“Em đeo thứ này rồi.” Juri giơ lên đôi găng cao su. “Nhưng tại sao

không được sờ trực tiếp?”

“Vì chúng ta không rõ có chiêu trò gì ở đây hay không, ví dụ như họ xít một loại dung dịch sẽ đổi màu khi ta dùng tay chạm vào chẳng hạn. Chưa kể, nhỡ đâu loại dung dịch ấy phải dùng một dung môi đặc biệt mới tẩy được thì sao.”

“Có thứ như vậy à?” Cô e dè nhìn đồng tiền.

“Anh từng nghe nói thế. Ngoài ra, có cả loại được phẩm biến đổi màu qua thời gian. Nếu ta không biết mà tiêu xài, sau đó ít lâu, người nhận được chỗ tiền đó sinh nghi sẽ trình báo với cảnh sát.”

“Gì mà lắm chuyện thế.”

“Vậy nên trong vòng hai, ba ngày, tốt nhất ta nên án binh bất động. Đợi đến lúc đó, nếu thấy tình trạng không có gì bất thường mới tạm gọi là an tâm.”

“Anh cừ thật đấy.” Juri thốt lên.

Xem ra không phải một lời trêu chọc, mà thật tâm cô cảm thấy như vậy, tôi ngạc nhiên nhìn thẳng vào cô. “Sao bỗng dưng em lại nói thế?”

“Thì anh am hiểu mọi thứ, lại biết nhìn xa trông rộng. Diễn hình là chuyện trao nhận tiền, mọi chuyện thuận buồm xuôi gió đến thế còn gì. Chúng ta gần như không cần động tay động chân, chỉ qua điện thoại mà cỗ thể thu vào túi ba trăm triệu yên.”

“Dù không tăng bốc anh lên mây xanh, phần em lấy được vẫn y nguyên mà.” Tôi cười. “Hai trăm bảy mươi triệu là của em, tự đứng thành đại gia rồi nhé.”

“Em nhận nhiều như vậy có thật sự ổn không?”

“So với số tiền thừa kế đáng ra em có thể nhận được, khéo còn hơn ít ấy chứ. Anh lấy ba mươi triệu yên là đủ rồi. Không những được tham gia một trò chơi đầy hứng thú, giờ còn có thêm khoản tiết kiệm

kha khá.”

“Chưa kể còn chơi được Katsuragi Katsutoshi một ván?”

“Chuẩn rồi đấy.” Dù miệng tôi nở nụ cười, song cảm giác bất an lại trào dâng trong lòng. Có thật là vậy không? Tôi đã thắng Katsuragi Katsutoshi chưa?

“Có chuyện gì sao?” Dường như để ý mặt tôi biến sắc, Juri hỏi han.

“Anh chợt nhớ ra trò chơi vẫn chưa kết thúc, vẫn còn công đoạn tối quan trọng cuối cùng nữa.” Tôi đưa ngón trỏ lên. “Đó chính là trả lại con tin. Chúng ta phải biến em thành một nạn nhân đáng thương, không chỉ chịu sự giam hãm của bọn bắt cóc phi nhân tính mà còn bị chúng ép buộc nhúng tay vào việc cướp tiền chuộc, rồi trả em về với vòng tay yêu thương của bố mẹ.”

“Cố tu luyện thêm chút nữa, khéo em lại thành diễn viên chứ chẳng chơi.” Juri ưỡn ngực.

“Màn diễn lần này khó nhằn đấy. Anh không thể bên cạnh em. Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng phải tự mình vượt qua tất cả. Nhưng chưa hết, vở kịch này không phải thứ nhất thời. Em sẽ phải đóng vai nạn nhân của một vụ bắt cóc suốt đời.” Ngồi xuống bên cạnh Juri, tôi vòng tay qua tấm lưng mảnh mai của cô, kéo cô về phía mình. “Em chuẩn bị tinh thần rồi chứ?”

Juri chớp mắt hai lần, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Anh nghĩ em là ai thế? Người ta đường đường là con gái của Katsuragi Katsutoshi đấy nhé.”

“Đúng thật.” Tôi gật gù.

Gửi trả Juri về nhà không phải việc khó. Tôi chỉ cần để cô ngủ li bì ở một nơi nào đó không người rồi liên lạc với Katsuragi Katsutoshi là xong. Tất nhiên, Juri không nhất thiết phải ngủ thật. Cô giả vờ là đủ.

Tuy vậy, từ đó về sau mới là vấn đề. Nó đòi hỏi ở cô khả năng diễn

xuất phải thuộc hạng thượng thừa.

“Đầu tiên, có lẽ cảnh sát sẽ hỏi tình hình lúc em bị bắt cóc.” Tôi nhìn cô. “Dạo trước mình đã bàn bạc với nhau về tình hình lúc đó, em còn nhớ không? Trước hết, cảnh sát sẽ truy vấn lý do em ra khỏi nhà vào giữa đêm hôm khuya khoắt. Vậy em sẽ trả lời thế nào?”

“Đêm hôm ấy...” Khuôn mặt Juri như đang hồi tưởng lại, cô tiếp tục. “Tôi có lời qua tiếng lại với Chiharu vì chuyện kem trang điểm. Vậy nên tâm trạng tôi rất khó chịu, tôi bèn quyết định đến quán bar mình thường tới. Tôi lén lút rời khỏi nhà vì không muốn bị bố mẹ cản nhần.”

OK, cô ấy nhớ rất tốt. Đúng là phải ngả mũ thán phục.

“Cô hãy miêu tả kỹ hơn thời điểm lúc cô bị bắt cóc.” Dứt lời, tôi làm bộ đưa micro ra trước mặt Juri.

“Tôi ra khỏi nhà chưa được bao lâu thì có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh. Tôi rất thắc mắc, bèn giương mắt nhìn thì bất chợt ai đó nhào tới chụp lấy tôi từ phía sau. Tôi toan la lên nhưng đã bị nhét khăn hay thứ gì tương tự vào miệng ngay lập tức. Những việc sau đó, tôi không nhớ rõ.” Sau màn vừa suy nghĩ vừa thuật lại, khuôn mặt cô như muốn nói “Thế đã được chưa?”.

“Quan trọng là từ đó về sau. Diễn biến tất nhiên là khi tỉnh lại, em sẽ thấy mình ở nơi ẩn nấp của bọn bắt cóc, vậy nên cảnh sát sẽ hỏi nơi đó như thế nào. Lúc ấy em trả lời ra sao?”

Chúng tôi vò đầu bứt tai ở điểm này. Nếu đoạn này không tự nhiên, cảnh sát sẽ sinh nghi. Vì chắc hẳn, bọn họ vẫn chưa ra một chút suy tính cho khả năng vụ bắt cóc chỉ là vở kịch. Nếu dựng chuyện bừa bãi, không khéo lại mâu thuẫn ở đâu đó.

“Ta dùng trò bịt mắt vậy.” Tôi nói.

“Là sao?”

“Em cứ trả lời khi tỉnh lại, em bị bịt mắt nên không thấy gì cả.

Chưa hết, tay em còn bị trói ra sau. Bọn bắt cóc để em ngủ trong tình trạng này trên thứ gì đó tương tự chiếc giường.”

“Chân thì?”

“Không bị trói.”

“Tại sao?”

“Vì đó là điều không cần thiết. Không thấy đường, tay lại không sử dụng được, hầu như chẳng ai có thể tự do di chuyển tới lui. Với bọn bắt cóc, trói không khéo thì chẳng khác nào mua việc vào người. Mỗi lần con tin đòi đi vệ sinh là lại phải cởi ra trói vào, quá phiền phức.”

“Em hiểu rồi.” Cô gật đầu.

“Cứ khi nào em định nhúc nhích thì giọng một người phụ nữ lại vang lên. Cô ta nói: ‘Nằm yên đi. Nếu cô chịu khó ngoan ngoãn, chúng tôi sẽ không làm hại gì cô.’ Hãy trả lời như thế.”

“Nghe cá tính quá.”

“Phải, một phụ nữ cá tính. Thế khi nhắc tới một người phụ nữ cá tính, em mừng tượng tới ai?”

Juri hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi đáp, “Chắc là Esumi Makiko*.”

Sinh năm 1966, từng là nữ diễn viên, người mẫu nổi tiếng của Nhật Bản.

Hơi khác so với hình ảnh tôi vẽ trong đầu, nhưng cũng chẳng sao.

“Được rồi, ta quyết như thế nhé. Cảnh sát sẽ hỏi em: Giọng của người phụ nữ ấy có đặc trưng gì không, cô ta tầm bao nhiêu tuổi, có nói giọng địa phương hay không. Lúc đó, em cứ nhớ đến Esumi Makiko. Em hãy tưởng tượng mình nghe thấy giọng nói của cô ấy và trả lời những gì cảnh sát hỏi.”

“Nếu cảnh sát hỏi giọng nói ấy có quen không thì phải trả lời thế nào? Em đáp là giống giọng Esumi Makiko có sao không nhỉ?” Cô cười tinh nghịch.

“Được chứ. Cảnh sát chẳng đời nào lặn lội đến chỗ của Esumi Makiko làm gì. Chắc, mà họ đến cũng chẳng sao.”

“Thế người phụ nữ cá tính ấy làm nhiệm vụ trông chừng em phải không?”

“Làm nhiệm vụ trông chừng và cho em ăn uống. Dù em không màng ăn uống, người này vẫn bắt em ăn cho bằng được nên em đành miễn cưỡng tống vào miệng. Phải ăn trong tình trạng bị bịt mắt, nên những món quá nóng là bất khả thi. Cả các món khó nhai khó cắn cũng không được. Có lẽ sandwich là phù hợp. Hay mình thống nhất thế này, chỉ khi dùng bữa, em mới được cởi trói tay. Nhưng đổi lại, chân em sẽ bị trói. Được, quyết định vậy đi.”

“Lúc ăn không bị trói tay nhưng lại bị trói chân...” Dường như Juri đang mừng rỡ trong đầu tình cảnh ấy.

“Esumi Makiko còn một nhiệm vụ nữa. Đó là làm bạn trò chuyện cùng em. Cô ta sẽ chọn những chủ đề không liên quan đến vụ bắt cóc để tán gẫu dăm ba chuyện vô thưởng vô phạt với em, như về người nổi tiếng, thời trang, thể thao chẳng hạn.”

“Còn chuyện tình yêu thì sao?”

“Chuyện đó à...” Tôi lắc đầu. “Ta thống nhất là khi nhắc đến vấn đề ấy, người phụ nữ sẽ kín miệng hơn hẳn nhé. Esumi Makiko có đồng bọn, do đó cảnh sát sẽ suy đoán khả năng cao chủ mưu trong vụ này là bạn trai hoặc chồng cô ta. Trong trường hợp đó, họ sẽ muốn biết người phụ nữ kể những gì về chuyện yêu đương. Nếu vậy thì phiền phức lắm. Như thế em càng phải vắt óc đắp bồi cho câu chuyện.”

“Đúng thật.” Có vẻ Juri đã hiểu ra vấn đề. “Em hỏi một chút được không?”

“Gì thế?”

“Ngay cả lúc đi vệ sinh, em cũng bị bịt mắt à? Không thấy đường

thì phải xoay xở kiểu gì? Chẳng lẽ để Esumi Makiko giúp một tay? Em không thích như vậy đâu.”

Tôi gật đầu, nở nụ cười méo xẹo. Lời than phiền của cô vô cùng chính xác. Hơn nữa, dù gì đây cũng là phần bắt buộc phải phân định rõ ràng.

“Như thế này vậy. Lúc nào em nói muốn đi vệ sinh, người phụ nữ sẽ dắt tay đưa em đi. Chỉ khi đã vào trong nhà vệ sinh, em mới được tháo băng bịt mắt.”

“Tức là cả hai người cùng vào nhà vệ sinh sao?”

“Hơi chen chúc nhưng đành vậy thôi. Đứng dưới góc độ kẻ bắt cóc, họ muốn hạn chế lượng thông tin em thu thập được càng ít càng tốt. Tháo băng mắt xong, người phụ nữ sẽ ra ngoài. Sau đó là khoảng thời gian tự do ít ỏi của em. Em có thể thông thả đi cầu hay làm gì tùy ý.”

“Anh dùng từ ghê quá vậy. Nghe sặc mùi ông chú già!”

“Ở đó, một điều đương nhiên là em sẽ quan sát bên trong nhà vệ sinh. Tình trạng của nó sẽ thế này. Tường bê tông. Chỉ có một quạt thông khí nhỏ, không có cửa sổ. Nguồn sáng là ngọn đèn dây tóc. Từ giấy cuộn đến băng vệ sinh đều đầy đủ. Bồn cầu ngồi bệt kiểu phương Tây. Có gắn nắp rửa điện tử Washlet.”

“May quá là may.” Juri vỗ tay khe khẽ. Có lẽ đối với cô, mừng rỡ ra cách giải quyết nhu cầu bằng loại bồn cầu không có nắp rửa điện tử là một điều khó khăn. Sau này, những người như thế sẽ càng ngày càng tăng.

“Cửa làm bằng gỗ, khóa trong. Dạng có thanh sắt nằm ngang dùng làm thanh trượt. Tuy nhiên, thanh sắt đã bị tháo gỡ phòng trường hợp em cố thủ bên trong.”

“Không biết em có nhớ được hết không.” Juri nhăn mặt, đoạn cô đưa hai tay lên thành nắm đấm, gí vào đầu mình. “Khéo phải làm phao phòng hồ ấy chứ.”

“Cảnh sát sẽ hỏi lúc vào nhà vệ sinh hoặc từ đó trở ra, em có nghe thấy tiếng động gì hay không.”

“Chỉ cần trả lời không nghe thấy gì hết là an toàn phải không?”

Tôi lắc đầu.

“Thính giác của người bị bịt mắt sẽ nhạy cảm hơn bình thường. Nếu em khai rằng mình hoàn toàn không nghe thấy gì, e sẽ phản tác dụng và làm dấy lên nghi ngờ. Nên nghe thấy gì đó thì hơn.”

Juri búng tay đánh tách. “Tiếng còi hơi.”

“Không tồi chút nào.” Tôi gật gù. Cô gái này thật sự rất nhanh nhạy.

“Lần đầu tiên gọi điện thoại, anh đã đi đến Yokosuka và cố tình cho đầu dây bên kia nghe tiếng còi hơi mà. Anh làm thế vì muốn họ tưởng rằng chỗ ẩn nấp nằm gần cảng đúng không? Vậy lần này, em cũng khai mình đã nghe thấy tiếng còi hơi, như vậy chẳng phải sẽ ăn rơ với nhau sao?”

“Chuẩn rồi đấy. Nhưng nghe thấy quá thường xuyên cũng không hợp lý lắm. Vì chắc chắn không có chuyện bọn bắt cóc không để ý đến âm thanh đó. Em hãy trả lời chỉ nghe tầm một, hai lần, mà có cảm giác tiếng còi ở rất xa nhé.”

“Tuân lệnh. Tiếng động ở mức ấy đã đủ chưa?”

“Chỉ mỗi tiếng còi hơi thì kỳ cục quá. Thêm cả tiếng xe chạy nữa. Chỗ nào không nghe thấy tiếng xe mới là hiếm có khó tìm ấy chứ.”

“Thuyền và xe ô tô à?” Juri hào hứng với trò chơi ra mặt.

“Đúng rồi, thêm nữa, em không chỉ tiếp xúc với một mình người phụ nữ cá tính kia. Ít nhất cũng phải có thêm một kẻ bắt cóc nữa. Người này là đàn ông.”

“Em hiểu. Hẳn chính là đầu sở trực tiếp cướp tiền chuộc.”

“Dùng từ sắc sảo đấy. Em nói đúng. Ít nhất ba lần, em sẽ phải làm

việc chung với kẻ đầu sỏ. Lần đầu tiên là lúc gọi cú điện thoại thứ nhất. Cảnh sát sẽ yêu cầu em kể thật chi tiết về diễn biến khi đó.”

“Càng lúc càng phát sinh lăm thứ.” Juri vò đầu bứt tai với vẻ mặt ngán ngẩm.

“Chúng không thể đơn thương độc mã hành động được, bởi nghĩ mà xem, số tiền chuộc đã bị cướp trót lọt. Em chịu khó bị chất vấn chút đi.”

“Em biết rồi. Vậy phải giải thích sao đây?”

“Cứ trả lời là lúc bọn bắt cóc yêu cầu em gọi về nhà, em nghe thấy giọng nói của tên cầm đầu. Tương tự như với người phụ nữ cá tính kia, cảnh sát cũng sẽ hỏi giọng nói ấy như thế nào.”

“Lần này biết chọn ai đây nhỉ. Anh thấy Fukuyama Masaharu* thế nào?”

Sinh năm 1969, nam ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên nổi tiếng của Nhật Bản.

Mắt cô lấp lánh. Có lẽ cô nàng là fan của diễn viên này.

“Trong tưởng tượng của anh, người này phải xấp xỉ bốn mươi. Em có nghĩ ra ai không?”

Sau một hồi đảo lia lựa đồng tử đen láy, cô vỗ đùi.

“Hình như thầy chủ nhiệm năm lớp Mười Hai của em tầm tuổi đó. Không phải diễn viên cũng được chứ?”

“Tất nhiên rồi, vậy là cuộc điện thoại đầu tiên xem như ổn thỏa. Tiếp theo mới hóc búa đây. Vụ trao đổi ở Hakozaki. Lúc đó, bọn bắt cóc bắt buộc phải rời khỏi chỗ ẩn nấp, nên hẳn cảnh sát cũng muốn chớp lấy cơ hội ấy để hỏi cặn kẽ mọi chi tiết.”

“Nếu chỉ khai không biết gì thì không ổn nhì?”

“Lúc ấy em vẫn bị bịt mắt. Chưa kể còn bị chụp thêm tai nghe không ngừng phát ra thứ nhạc âm ỉ đĩnh tai nhức óc. Chẳng cần nói

cùng biết, đây là chiêu trò bọn bắt cóc sử dụng để em không nghe thấy âm thanh gì gây bất lợi cho chúng. Trong tình trạng ấy, em bị bắt lên xe ô tô và đưa đến một nơi nào đó. Em không cần biết gì nhiều về nơi ấy. Chẳng nào em cũng không thấy đường, không nghe được gì, bảo em phải biết thì chẳng khác nào hái sao trên trời. Đến nơi, cuối cùng em cũng được tháo tai nghe ra, nhưng mắt vẫn bị bịt kín. lát sau, gã đàn ông đưa ra chỉ thị cận kề cho em, tương tự như những gì anh làm lúc đó. Em tuân theo và nói chuyện với Katsuragi Katsutoshi bằng điện thoại di động.”

“Lúc đó, anh đã viết nội dung em phải nói lên giấy nhớ. Nhưng em bị bịt mắt thì không thể khai theo cách ấy được. Ta sẽ dùng cách truyền miệng. Em chỉ việc lặp lại y nguyên những lời tên chủ mưu nói.”

Tôi đoán sớm muộn gì cảnh sát cũng truy ra khách sạn chúng tôi đã sử dụng. Bởi ngoài địa điểm này, không còn vị trí nào khác có thể quan sát tình trạng của nút giao Hakozaki. Chưa kể, khách hàng còn có thể đi thang máy lên thẳng phòng mình từ tầng hầm để xe, và dẫu có dắt theo một cô gái trong bộ dạng dị thường, vừa bịt mắt vừa đeo tai nghe, cũng không lo bị soi mói.

Có lẽ điều tra viên sẽ đến khách sạn thu thập thông tin. Song họ sẽ không bao giờ phát hiện ra chân tướng của chúng tôi, bởi những thông tin như thế vốn dĩ chẳng hề tồn tại.

“Cuối cùng là thời điểm trao nhận tiền chuộc.”

“Lúc đó, em bị bịt mắt, chụp tai nghe và đưa lên xe phải không.”

“Đúng. Tuy nhiên, lần này, em cứ trả lời là bị bắt ngồi yên trong xe gọi điện thoại.”

“Chứ không đi đâu cả à?”

“Hãy nói em có cảm giác xe chạy liên tục. Thỉnh thoảng dừng lại nhưng không lâu. Như thế, cảnh sát sẽ lý giải rằng nhóm bắt cóc vừa

di chuyển trên đường cao tốc vừa đưa ra các chỉ thị để cướp số tiền chuộc. Ta sẽ khiến họ không biết bọn tội phạm quan sát khu vực đậu xe Komagata từ đâu hay có nhìn bao quát toàn cảnh đường cao tốc thủ đô không.”

Nói đến đây, tôi thở đánh phào một cái.

“Công cuộc trợ lực cho bọn bắt cóc của em kết thúc ở đó. Dù trong thực tế, em vẫn còn một nhiệm vụ mang tính cốt tử. Đó là nhận số tiền chuộc.”

“Lúc đó, em không để lộ mặt thật chứ?”

“Em làm đúng theo lời anh nói, mặc một bộ đồ xấu phát gồm rồi tô son trát phấn lên mặt.”

“Nếu thế thì quá tốt.” Tôi hài lòng gật đầu. “Người đó không được giống em. Tay Nakamura ở cửa hàng Mukojima phân phối ô tô Nissei đã trao hàng cho một phụ nữ tên Matsumoto, và người này khác hẳn em. Cô ta có mái tóc dài, đeo kính râm.”

“Người như thế này phải không?” Đội mái tóc giả đặt cạnh đó lên, Juri đeo thêm chiếc kính râm tối màu.

“Trông khác một trời một vực với Esumi Makiko.” Tôi nói với giọng điệu sắc mùi châm biếm, đoạn gõ hai thứ đó khỏi đầu cô. “Minh phải vứt hết chúng đi. Kể đến là điện thoại và sim giả. Còn gì cần vứt bỏ nữa không nhỉ...”

“Chắc là quá khứ của hai chúng ta rồi.” Nói đoạn, Juri nhìn thẳng vào mắt tôi.

15

Tròn hai ngày trôi qua kể từ ngày lấy tiền chuộc. Đồng tiền không có gì biến đổi. Tôi thử chạm vào bằng tay trần một cách dè chừng, nhưng không có hiện tượng lạ nào xảy ra. Xem chừng số tiền này không bị giở trò mờ ám.

Tôi bỏ ba mươi triệu yên vào túi siêu thị.

“Phần của anh chừng này. Còn lại là của em.”

Juri liếc nhìn đồng tiền trên bàn rồi thở hắt ra thật khẽ.

“Nhiều thật. Trông nặng ra phết.”

“Mình vừa kinh qua một cuộc quyết đấu mà em chỉ cảm thấy chừng đó thôi sao.”

Tôi đưa cho cô túi giấy của trung tâm mua sắm. Cô bắt đầu cất tiền vào túi. Đúng là hai trăm bảy mươi triệu yên có khác, vừa công kênh vừa nặng.

“Em phải làm gì với số tiền này đây?”

“Quyền quyết định hoàn toàn nằm ở em. Vì nó thuộc sở hữu của em mà. Đừng sử dụng một cách quá khoa trương là được.”

Juri lắc đầu.

“Không phải, ý em là, em không thể ngang nhiên đem số tiền này về nhà được. Hay em cất vào tủ khóa tự động trả bằng tiền xu? Đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống, em sẽ đến lấy lại.”

“Tủ khóa trả bằng tiền xu nguy hiểm lắm. Lỡ như ai đó có được chìa khóa của em, xem như xong đời. Hơn nữa, ta cũng không biết đến khi nào mọi chuyện mới lắng xuống. Lỡ như vượt quá thời gian giữ đồ, tủ sẽ bị mở khóa. Như thế cũng không ổn.”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Em không biết chỗ nào giấu được sao? Một nơi tiện dụng, chỉ mình em biết và chỉ mình em có thể ra vào. Nếu có địa điểm nào như thế, ta có thể cất tiền ít lâu.”

Ngẫm nghĩ một hồi, cô nhoẻn miệng cười. “Em biết một chỗ rất được.”

“Ở đâu vậy?” Hỏi xong, tôi cũng ngó ra, rồi nhăn nhó nói. “Đừng bảo ý em là căn hộ chung cư này, bởi như thế là không được. Sau khi trả em về nhà Katsuragi xong xuôi, chúng ta tuyệt đối không thể tiếp xúc với nhau nữa. Ngay từ đầu, mình đã thống nhất như vậy rồi mà.”

“Nhưng ngoài nó ra, chẳng còn nơi nào cả.”

Y như rằng cô nhắm đến căn hộ của tôi.

“Thật hết cách. Em sửa soạn đi, chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Đi đâu vậy?”

“Cứ theo anh là biết.” Tôi đứng dậy. “Đừng quên hai trăm bảy mươi triệu yên đấy.”

Chúng tôi rời khỏi phòng, đi ra bãi đỗ xe. Tôi xem đồng hồ. Bây giờ là 9 giờ 30 tối.

“Anh này, mình đi đâu vậy? Nói với em không được sao?”

“Chúng ta đi Yokosuka.”

“Yokosuka... Lại nữa à?”

“Em có người bạn tên Yuki hiện đang ở Mỹ còn gì. Chúng ta từng đến nhà cô ấy xóa tin nhắn lưu trong hộp thư thoại đấy thôi.”

A, cuối cùng vẽ ngộ ra vấn đề đã hiện trên khuôn mặt Juri. “Thì ra

ý anh là chúng ta giấu tiền ở nhà Yuki.”

“Như vậy là an toàn nhất.”

Tôi cứ nghĩ vụ tin nhắn thoại kia chỉ nảy sinh phiền phức, nhưng giờ ngẫm lại mới thấy thật may vì có căn hộ ấy. Suốt mấy hôm nay, tôi vẫn đau đầu suy tính về chỗ giấu số tiền mặt kia.

Chúng tôi ngồi vào xe MR-S, và cũng như đêm hôm ấy, tôi lái xe với mui đóng kín. Juri ôm khư khư túi giấy đựng đồng tiền trên đùi, số tiền mà chúng tôi tin chắc từ nay về sau sẽ giúp cô trang trải cuộc sống.

“Chắc cảnh sát đã bắt tay vào điều tra rồi nhỉ?”

“Chuyện đó là đương nhiên. Hẳn công cuộc điều tra đã bắt đầu từ lúc chúng ta gửi tờ fax về chuyện bắt cóc.”

“Anh nghĩ họ nắm được manh mối gì rồi?”

“Nắm được gì mới lạ.” Khóe miệng tôi nhếch lên. “Có chăng cũng chỉ là chứng cứ giả. Ví dụ như tiếng còi hơi văng vẳng đằng xa bên cạnh giọng nói của bọn bắt cóc chẳng hạn.”

Từ email và điện thoại di động không lần ra được dấu vết nên chẳng phải lo. Người duy nhất có thể xem là nhân chứng chỉ có mỗi tay Nakamura ở cửa hàng Mukojima phân phối ô tô Nissei, nhưng theo như lời của Juri, tôi không nghĩ người này có thể cung cấp cho cảnh sát thông tin hữu ích phục vụ quá trình điều tra được.

“Tuy nhiên, họ vẫn có một manh mối rất rõ ràng.” Juri lên tiếng.

“Là gì?”

“Kẻ bắt cóc nói được tiếng Anh. Chưa kể còn là tiếng Anh của người Anh nữa chứ.”

Tôi giật mình, suýt chút nữa thì bẻ lái. Cả chiếc xe chệch khỏi làn đường trung tâm. Tôi vội vàng đánh xe trở lại làn cũ.

“Em giỏi tiếng Anh không?” Tôi ra vẻ bình thản hỏi.

“Chút chút thôi. Nói thật thì em cũng không phân biệt được rõ giọng vùng miền. Có cảm giác anh nói hao hao giọng Anh. Em nhầm à?”

“Chắc, nói thế nào nhỉ...” Tôi cảm thấy mồ hôi đang túa ra dưới cánh tay.

Cô nhận xét rất đúng. Ngày trước tôi từng sống gần London suốt một năm. Có thể nói vốn tiếng Anh của tôi được bồi đắp vào khoảng thời gian ấy. Người nào rành tiếng Anh, nghe giọng tôi sẽ đoán được điều đó ngay.

Xe đến Yokosuka sau một lúc lâu băng băng trên đường cao tốc. Nhà hàng gia đình chúng tôi ghé dạo trước hiện ra trong tầm mắt. Tôi lại nhớ chuyện xé hộp MR-S của mình bị phết sơn.

“Anh lại đợi em ở chỗ đó tiếp à?” Juri hỏi.

“Không, nhà hàng ấy xui xẻo lắm. Đêm nay anh sẽ đưa em đến gần đó.”

“Gần đó là sao...”

“Anh sẽ đưa em đến cạnh chung cư của Yuki. Đẳng nào đi bộ mà phải mang cả đồng hồ thể kia cũng cực.”

“Em tự xoay xở được. Hơn nữa, anh đợi ngay gần chung cư trong chiếc xe hơi thế này sẽ nổi bật đấy.”

“Em mà nổi bật còn đáng sợ hơn. Em chỉ vào nhà để đồ thôi chứ gì. Đâu xe trong thời gian ngắn như vậy chẳng bị ai nghi ngờ gì đâu. Chỉ đường cho anh đi.”

“À... Để xem nào, anh rẽ phải ở góc đường kia.”

“Rẽ phải à?” Tôi bật đèn xi nhan, rồi chuyển làn để rẽ phải.

Tuy nhiên, quãng đường sau đó mới là khủng khiếp. Sự chỉ dẫn của Juri rối tinh rối mù. Lúc thì cô nhầm ngã rẽ, lúc thì cô lạc đường, rồi cuộc xe lái lòng vòng hơn ba mươi phút mới đến được chung cư.

Cô lấy việc mình chưa đến đây bằng xe ô tô bao giờ làm lý do biện hộ.

“Dù vậy thì vẫn quả là kinh khủng. Mà thôi được rồi, chung cư kia phải không?” Tôi hướng mắt về bên phải con đường. Đó là một tòa nhà khoảng bốn tầng được sơn trắng. Xem ra không có nhiều phòng lắm. Đã gần 12 giờ đêm, nên chỉ còn khoảng một nửa cửa sổ sáng đèn.

“Vậy em đi nhé.”

“Cẩn thận đấy.”

Ngồi trong xe, tôi nhìn theo bóng lưng Juri hì hục vác theo túi giấy. May sao, xung quanh chẳng có mấy nhà dân. Một phần cũng nhờ giờ giấc đã khuya nên không lo bị ai bắt gặp.

Tôi lơ đãng quan sát chung cư. Không hỏi số phòng nên tôi chẳng rõ Juri lên tầng mấy. Tòa nhà này chỉ có bốn tầng, biết đâu lại không có thang máy. Mang món đồ ấy mà phải leo cầu thang bộ chắc sẽ vất vả lắm đây.

Ngồi như thế được năm phút, tôi bỗng thấy lạ. Không có cửa sổ nào mới lên đèn. Phòng của Yuki hẳn tối như hũ nút, đáng lý việc đầu tiên Juri phải làm là bật đèn lên. Hay chỉ đơn giản là do góc nhìn của tôi bị khuất nên không thấy được?

Khoảng năm phút nữa trôi qua, Juri quay trở lại. Cô rảo bước băng qua đường và tiến về phía chiếc MR-S.

“Xin lỗi đã để anh đợi lâu.” Vừa ngồi vào ghế lái phụ, cô vừa nói. Hơi thở của cô có hơi gấp gáp.

“Em giấu tiền ổn thỏa chưa?” Tôi hỏi rồi cho xe xuất phát.

“Ừm, chuẩn không cần chỉnh luôn.”

“Người nhà của cô bạn Yuki không tới căn phòng ấy sao?”

“Anh cứ yên tâm. Cậu ấy khẳng định không đời nào có chuyện đó.

Hơn nữa, dù có người vào phòng cũng không dễ tìm ra, vì em giấu rất kỹ.”

“Nhà Yuki rộng đến mức đó cơ à?”

“Không, những đồ đạc để lung tung nên bừa bộn lắm.”

“Phòng ốc thế nào?”

“Sao cơ?”

“Ý anh là phòng của Yuki bố trí thế nào? Chắc chỉ có một căn phòng đơn phải không?”

“À, ừm, là phòng đơn thôi. Nhưng sao anh lại hỏi chuyện đó?”

“Không có gì, anh thắc mắc dạo gần đây thanh niên sống trong căn phòng thế nào ấy mà.”

Nếu chỉ là phòng đơn, hẳn khi bật đèn, nhìn từ bên ngoài sẽ thấy ngay mới phải, tôi nhủ thầm.

Xe chạy được một lúc thì Juri lên tiếng. “Anh này, anh có muốn đến đó không?”

“Đâu cơ?” Tôi đập phanh.

“Chỗ hôm nọ. Anh còn nhớ chứ? Lần trước đến đây mình cũng đi mà?”

“À à...” Tất nhiên tôi không hề quên.

“Sao tự dưng em lại muốn đến đó?”

“Thì anh xem, đêm nay là đêm cuối cùng rồi. Em sắp phải trở về, mai này mình đâu còn dịp gặp lại nhau nữa?”

Tôi lặng thinh. Cô nói đúng. Tôi định đêm nay cứ thế đưa cô đến một địa điểm nào đó rồi liên lạc với Katsuragi Katsutoshi. Và rồi cuộc chơi sẽ kết thúc.

“Vậy nên vào phút cuối, em muốn đến nơi kỷ niệm ấy.” Cô nói với giọng điệu thoáng vẻ bất cần. Có lẽ là vì cô đang xấu hổ.

Tôi rời chân khỏi bàn đập phanh. Yokosuka được tôi dùng làm địa

điểm giả, bởi vậy tốt nhất không nên nán lại lâu. Nhưng rồi, tôi tự nhủ có lẽ lưu lại thêm một chút cũng không sao cả. Bởi đúng như lời cô nói, đây đã là đêm cuối cùng.

Ba mươi phút sau, tôi đậu xe trên ngọn đồi nằm ở mũi đất bán đảo Miura. Giống như đêm hôm ấy, tôi cũng mở mui xe hết cỡ, thu vào lồng ngực bầu không khí vương mùi cỏ. Ở bên cạnh, Juri cũng hít những hơi thật sâu.

Thật đáng tiếc, đêm nay mây giăng đầy trời nên không thể trông thấy sao.

“Khoảng thời gian qua tuy ngắn ngủi nhưng em thật sự rất vui.” Juri nhìn thẳng vào tôi và bật bạch.

“Trò chơi hồi hộp quá mà.”

“Chưa gì em đã cảm thấy từ ngày mai, cuộc sống của em sẽ lại tẻ ngắt như trước rồi.”

“Cũng không hẳn thế. Như anh đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần, em vẫn còn công việc phải làm đấy.”

“Nếu so với những gì em đã làm đến thời điểm này thì đó chỉ là chuyện vặt.”

“Ra đáng ghê cơ.” Tôi cười.

“Anh Sakuma.” Đôi mắt cô lấp lánh nhìn tôi, vô vàn cảm xúc trào dâng nơi đáy mắt. “Em không biết cảm ơn anh sao cho đủ.”

“Đừng khách sáo thế. Anh cũng được một dịp tận hưởng ra trò mà. Lâu lắm rồi anh mới có cơ hội so tài nghiêm túc như vậy, tinh thần thoải mái vô cùng.”

“Lại còn thắng cuộc nữa chứ?”

“Đúng thế.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai chúng tôi cùng phá lên cười.

“Nhưng thật sự rất cảm ơn anh. Nhờ có anh, từ nay em mới có thể

sống tiếp cuộc đời này.”

“Em nói hơi quá rồi.”

“Em nói thật lòng đấy... Chắc anh không hiểu được cảm xúc này của em đâu.” Cô nghiêng đầu.

Chúng tôi nhìn nhau thật lâu, rồi cứ thế trao nhau nụ hôn. Đôi môi cô mềm mại và ướt ươn. Tôi cảm thấy vùng hạ bộ của mình cương lên, nhưng không hề nghĩ đến chuyện cho tay vào trong quần lót cô. Ở bất cứ thời điểm nào, biết rút lui đúng lúc luôn là điều hết sức quan trọng. Mọi quan hệ của chúng tôi phải được đặt dấu chấm hết tại đây. Tôi biết tốt nhất mình nên dần lòng không làm hành động nào khiến đôi bên vướng vẩn.

Dẫu vậy, vào thời khắc cuối cùng này, tôi thật sự muốn được ôm Juri vào lòng thật chặt. Mới vài ngày trôi qua mà cô đã gây hấn đi. Lúc buông nhau ra, cô khẽ nói lời cảm ơn tôi thêm lần nữa.

Tôi ra khỏi tuyến đường Bờ Vịnh ở cửa ngõ Oiminami rồi hướng về nhà ga Shinagawa. Tuy nhiên, tôi không dừng ở trước cửa nhà ga mà cho xe đậu ở vị trí trông ra khách sạn khá quy mô nằm phía bên tay trái.

“Nào, tụi mình tổng duyệt một lần cuối cùng nhé.” Tôi đề nghị.

“Lại nữa à? Cái anh này dai dẳng thật.” Juri cười nhăn nhở.

“Sự dai dẳng này là sợi dây cứu sinh đấy. Thôi cầu nhau và giải quyết mau lẹ cho anh nào.”

“Khi tôi vừa mở mắt...” Juri làm bộ mặt nhìn về xa xăm. “Thì nhận ra mình bị chuốc cho ngủ trong xe. Nếu nhớ không lầm, đó là một chiếc Mercedes-Benz thì phải. Tay chân tôi không bị trói, xung quanh cũng chẳng có ai. Rồi tôi ra khỏi xe. Đầu óc còn hơi quay cuồng nhưng tôi ý thức được đây là cơ hội duy nhất để tẩu thoát nên đã dùng hết sức bỏ chạy. Vậy nên tôi không có đủ thời gian để nhìn thấy biển số xe ô tô. Nơi đó trông như bãi giữ xe, hay chính xác hơn, nó là

tầng hầm giữ xe của một khách sạn. Tôi dùng thang máy lên sảnh chính, song vì là nửa đêm nên chẳng ai có mặt ở đó. Tôi bèn ra khỏi cửa chính, đi về trạm bắt taxi. Có tiền hay không, tôi chẳng buồn nghĩ tới. Tôi định ninh trong đầu chỉ cần về được tới nhà, mọi chuyện đâu sẽ vào đó.”

Dứt lời, cô nhoén miệng cười nhìn tôi. “Có thiếu sót ở đâu không?”

“Không, rất hoàn hảo.” Tôi ra hiệu OK. “Em cầm theo thư rồi chứ?”

“Ừm, anh đừng lo.”

Tôi đã trao cho cô một bức thư. Nội dung được tôi soạn trên máy tính như sau:

“Gửi ông Katsuragi Katsutoshi,

Tiền chuộc đã nhận đủ. Do đó, chúng tôi trả lại Katsuragi Juri như thỏa thuận.

Chúng tôi không gây bất cứ hành vi bạo lực nào với con gái ông, có lẽ chính cô ấy cũng sẽ xác nhận điều đó. Chúng tôi đánh giá giao dịch lần này được tiến hành theo đúng phong cách người làm kinh doanh.

Trò chơi rất vui. Theo đây, chúng tôi xin tuyên bố kết thúc. Từ nay về sau, chúng tôi sẽ không bao giờ liên lạc với ông. Ngoài ra, chúng tôi hứa sẽ không kéo ông vào bất cứ cuộc chơi nào nữa.

Nhóm bắt cóc.”

“Vậy ta tạm biệt nhau thôi.”

“Ừm. Anh giữ sức khỏe nhé.”

“Em cũng vậy, cố lên.”

Chúng tôi bắt tay. Juri chăm chú nhìn bàn tay ấy rồi bước xuống ô tô. Sau khi trao lời cảm ơn và vĩnh biệt, cô đóng cửa xe. Sau đó, tôi cũng cho xe lăn bánh.

Màn đêm thành phố đang trải rộng phía trước.

16

Đã lâu lắm rồi tôi mới hẹn hò vào tối thứ Bảy. Đối phương là một người mẫu tiếp thị hai mươi tư tuổi. Cô ta được tôi chiêu đãi món Ý, chúng tôi còn uống không biết bao nhiêu cocktail ở quán bar khách sạn, nhưng buổi hẹn không phát triển đến giai đoạn ngủ lại khách sạn này. Cho dù chúng tôi muốn thế đi chăng nữa, có lẽ cũng chẳng còn phòng trống. Trước buổi hẹn, nếu chắc chắn mình có thể dùng lời đường mật làm tan băng đối phương, tôi luôn đặt sẵn phòng, nhưng đêm nay, tôi không thực hiện công đoạn chuẩn bị ấy. Chẳng phải tôi thiếu tự tin, chỉ đơn giản là bỗng dưng tôi cảm thấy như thế quá phiền.

Thành thật mà nói, tôi không dành tình cảm gì đặc biệt cho cô người mẫu ấy, dù sao đối phương là ai cũng được. Do vậy, tôi dùng bữa nhưng chẳng hào hứng gì cho cam, chuyện trò cũng hời hợt. Chắc hẳn đến tận phút cuối cùng, cô ấy vẫn không hiểu nổi tại sao tôi lại chủ động hẹn.

Tôi chẳng thể gạt bỏ hình bóng Juri ra khỏi đầu. Từ dạo đó, không biết cô ra sao? Kỳ lạ thay, không một mẫu thông tin nào liên quan đến vụ việc xuất hiện trên báo đài. Đáng lý các phương tiện truyền thông đại chúng phải nhảy vào xâu xé vụ này mới đúng. Lệnh nữ của Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei lấy lòng thiên hạ bị bắt cóc, số tiền chuộc đã bị cuỗm đi sạch trơn. Khả năng báo chí bị bịt miệng không cao. Con tin nay đã bình an vô sự trở về, cảnh sát hoàn toàn có thể công

khai điều tra chứ chẳng việc gì phải lén lút nữa. Đâu chỉ vậy, khéo họ còn tính đến việc lợi dụng truyền thông theo hướng có lợi cho mình ấy chứ.

Sau khi chia tay với cô người mẫu, tôi trở về phòng, bật máy tính lên và kết nối Internet. Tôi truy cập vào trang web Hội những người sở hữu CPT. Từ lúc trao đổi tiền chuộc thành công đến giờ, tôi vẫn chưa xem lần nào.

Tôi mở bảng tin lên, song chỉ thấy một loạt những bình luận không liên quan trải dài trước mắt. Tất nhiên những người này không dính líu gì đến Juri, họ tham gia bình luận cũng chẳng có gì đáng bàn.

Đang di chuyển chuột thì tay tôi khựng lại, bởi một bài đăng lọt vào mắt.

Khẩn cầu (Juri)

Không biết chiếc xe yêu quý của tôi thế nào rồi? Tôi đã trả tiền nhưng chẳng thấy liên lạc gì, tôi thắc mắc không biết tình hình ra sao?

Chủ nhân chiếc xe nếu đọc được bài đăng này, làm ơn hãy liên lạc với tôi. Tôi cầu xin anh."

Chuyện này là thế nào?

Ngày đăng là đêm hôm qua. Bài đăng có lẽ là lời nhắn tới bọn bắt cóc mau chóng trả lại Juri. Nhưng đáng lý giờ này, cô đã bình an trở về nhà Katsuragi rồi mới phải.

Hay đây là một cái bẫy?

Có khả năng là vậy. Họ vờ như Juri vẫn chưa trở về hòng đợi bọn bắt cóc liên lạc. Tuy nhiên...

Tôi thầm nghĩ, đứng dưới góc độ của bọn bắt cóc, giả sử Juri thật sự chưa quay về thì cũng chẳng can hệ gì đến chúng nữa.

Nếu mong chúng liên lạc thì đúng là quá sức ngây thơ. Thành thật

mà nói, về phần mình, hiện tại tôi không định thực hiện bất cứ hành động nào.

Vậy chẳng lẽ Juri quả thực chưa trở về?

Khả năng này có vẻ cao hơn cả. Tôi đã đưa Juri đến sát khách sạn ở Shinagawa, nhưng không có gì chắc chắn rằng sau đó cô đã bắt taxi về nhà. Kể cả cô có lên taxi đi nữa, ai mà biết được cô có quay về biệt thự hay không. Cô ấy vốn căm ghét nhà Katsuragi. Giờ sở hữu một số tiền lớn trong tay, biết đâu cô lại nghĩ tới việc cử thế bốc hơi.

Nếu trường hợp này xảy ra thì cực kỳ tồi tệ. Sau khi thoát khỏi bọn bắt cóc, các nạn nhân thường có tâm lý muốn trở về nơi chốn khiến mình cảm thấy an tâm. Dẫu căn nhà ấy chẳng ấm áp gì cho cam, nhưng ngoài nhà Katsuragi ra, hẳn không còn nơi nào an toàn cho Juri nữa.

Juri có thể biệt tăm biệt tích mãi thì không sao. Người ta có câu “Giấu cây thì đem vào rừng”. Song chuyện đó chẳng phải quá đổi khó khăn sao? Một cô gái ngấp nghé hai mươi tuổi đầu liệu có thể vĩnh viễn sống cuộc đời mai danh ẩn tích không? Dù có nhiều tiền nhưng trong tình trạng không thể căn cước, không hộ khẩu, cô định làm thế nào để vượt qua những ngày tháng tới?

Nếu tình hình hiện tại tiếp diễn, không sớm thì muộn, cảnh sát sẽ tiến hành điều tra công khai. Hình chân dung Juri sẽ xuất hiện khắp nước Nhật. Tivi cũng sẽ không ngừng ra rả về vụ này. Dù cố gắng che giấu thân thế đến đâu, Juri cũng không thể không bước chân ra ngoài và tiếp xúc với người khác. Sớm muộn gì cô cũng sẽ bị phát hiện.

Tôi tự hỏi cô sẽ tung ra màn diễn nào khi cảnh sát tìm tới. Chẳng lẽ cô sẽ kể về những lời tôi đã chuẩn bị từ trước?

Lúc đó, cô làm vậy cùng vô nghĩa. Cảnh sát chắc hẳn sẽ nghi ngờ vụ bắt cóc chỉ là màn kịch. Tôi không cho rằng Juri đủ sức chịu đựng những câu chất vấn dồn dập và dai như đũa của các điều tra viên.

Chuyện cô khai ra tôi chỉ là vấn đề thời gian.

Sau một hồi nhấp nhúm như ngồi trên đồng lửa, tôi với tay lấy áo khoác và lao ra khỏi nhà. Đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi ngồi vào MR-S và một lần nữa lái về phía Yokosuka. Ngoài căn chung cư kia, tôi không nghĩ Juri có thể lẫn trốn ở nơi nào khác. Dù gì, tiền chuộc cũng được cất giấu ở đó.

Phóng như bay trên đường cao tốc, tôi sắp xếp lại trong đầu trình tự các bước cần làm. Điều kiện tiên quyết là phải tìm cho ra Juri. Nhưng tìm thấy cô rồi thì sao? Trước hết, tôi nhất định phải thuyết phục cô về nhà cho bằng được. Đành vẽ ra lý do thời gian giam cầm quá lâu là vì bọn bắt cóc cản trở trong từng đường đi nước bước.

Dẫu vậy, lỡ như Juri đã gặp ai đó trong vài ngày qua thì xem như mọi chuyện chấm dứt. Tôi không nghĩ cô ngu ngốc đến thế, song cũng phải lường trước phương án giải quyết cho trường hợp ấy. Tôi buộc não mình hoạt động hết công suất, nhưng chẳng nảy ra được sáng kiến nào. Chỉ còn nước cầu trời khẩn phạt cô chưa giáp mặt với bất cứ ai.

Cuối cùng cũng đến chung cư Yuki ở. Tôi đậu xe cách một đoạn rồi đi bộ tới đó. Lảng vảng ở đây là một việc đại dột, song cứ bỏ mặc Juri thì còn nguy hiểm hơn. Tôi sẽ làm mọi cách để mang cô về nhà.

Xác nhận xung quanh không có ai dòm ngó, tôi tiến lại tòa nhà. Lúc này đã nửa đêm, chắc hẳn người quản lý không có mặt. Tuy nhiên, vấn đề là tôi không biết số phòng. Tôi chỉ biết bạn bè thân thiết gọi cô gái này là Yuki.

Cửa kính ở sảnh đang mở. Có vẻ tòa nhà này không dùng khóa tự động. Đúng như tôi nghĩ, quản lý hiện không trực. Hộp nhận thư xếp dọc theo phía tay phải. Nhiều cái dán bằng tên, nhiều cái không. Song dù có dán chẳng nữa, chỉ mỗi cái họ cũng chẳng ăn thua.

Vừa cảnh giác xung quanh, tôi vừa thọc tay vào khe nhận thư của

hộp trong cùng. Đầu ngón tay tôi đụng đây nhưng không chạm được thứ gì. Đang là đêm thứ Bảy, có lẽ người ta đã lấy thư đi rồi.

Tôi chuyển qua hòm thư tiếp theo. Lần này tôi chạm phải thứ gì đó. Dùng đầu ngón tay kẹp lại rồi rút ra, tôi lấy được một tấm bưu thiếp. Người nhận đề Yamamoyo Kaoru. Không phải Yuki rồi.

Tôi lại tiếp tục cho tay vào hòm thư bên cạnh. Nỗi bất an càng lúc càng lớn, tôi tự hỏi làm thế này liệu có phải cách giải quyết đúng đắn không? Song giờ đây, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó. Tôi thận trọng rút ra, lần này là một lá thư đề tên Matsumoto Tetsuya. Thấy không phải, tôi bỏ lại phong bì vào hòm thư. Khoảnh khắc ấy, bất chợt tôi nhớ ra một chuyện.

Anh không nên đến phòng Yuki thì hơn, vì đó là chung cư chuyên dành cho phái nữ.

Tôi dám chắc Juri đã nói câu này.

Đã mười ngày trôi qua kể từ khi vụ cướp tiền chuộc thành công trót lọt. Cuộc sống thường nhật của tôi trở lại những tháng ngày trước khi trò chơi diễn ra. Sáng dậy, tập thể dục nhẹ nhàng, ăn sáng rồi rời nhà. Ở công ty, tôi nhắm mắt cũng làm được những công việc nhặt như nước ốc, khi tan làm lại ghé qua phòng tập thể thao. Cuối tuần, tôi lên kế hoạch kiếm một cuộc hẹn với cô nàng nào đấy. Lần này nhất định phải mây mưa cho thỏa thích mới được. Có lẽ tôi nên đặt sẵn phòng ở một khách sạn phù hợp.

Từng ngày bình yên qua đi, song cõi lòng tôi lại đang dậy sóng. Chuyện của Juri cứ lẩn khuất trong đầu. Tại sao tin tức về vụ bắt cóc hoàn toàn không xuất hiện trên báo đài? Cảnh sát không có lý do gì phải bịt miệng cánh truyền thông. Chưa kể, bài đăng gần nhất trên Hội những người sở hữu CPT cũng khiến tôi thắc mắc. Ý của người viết muốn nói Juri hiện chưa trở về. Tình hình sau đó không biết thế nào. Từ dạo ấy, vẫn chưa thấy bài đăng nào mới.

Nếu Juri đã quay về nhà thì chuyện này dễ thở hơn nhiều. Về việc báo đài không đăng tin, có thể nghĩ theo hướng Katsuragi Katsutoshi ra tay bưng bít. Bởi khi một cô gái ở độ tuổi cập kê trở thành nạn nhân của một vụ bắt cóc, người ta sẽ suy diễn cả việc thân thể cô gặp phải chuyện chẳng lành. Song tôi linh cảm mọi chuyện không được tốt như thế.

Một lý do khiến tôi bồn chồn không yên chính là chung cư ở Yokosuka. Theo lời Juri, người bạn tên Yuki của cô đang thuê nhà trong chung cư chuyên dành cho phái nữ này, song qua tìm hiểu, tôi lại thấy không thiếu đàn ông sống ở đó. Chưa kể, một phần tòa nhà còn được một hãng sản xuất thép thuê cho nhân viên. Juri bảo căn hộ của Yuki chỉ là phòng đơn, song hôm sau, tôi kiểm soát hỏi người quản lý thì được biết không có căn nào như thế.

Tại sao Juri lại nói dối?

Tôi lần ngược ký ức của mình. Lúc cô bảo với tôi đó là chung cư chuyên dành cho phái nữ, câu nói đầy đủ đại khái như sau.

Tôi nghĩ anh không nên đến phòng Yuki thì hơn, vì đó là chung cư chuyên dành cho phái nữ. Trong lúc chờ đợi, anh có thể đứng ngắm thuyền bè ở cảng Yokosuka.

Có lẽ cô không muốn tôi đi cùng nên trong lúc quỳnh quáng đã bịa ra một lý do như thế. Vậy tại sao Juri lại không muốn tôi đi cùng?

Tôi hồi tưởng lại lần chúng tôi đến Yokosuka vào đêm cuối cùng. Lúc đó tôi cũng đề nghị đi tới chung cư với cô. Gần như ngay lập tức, những lời chỉ đường của cô trở nên sai bét nhè. Chúng tôi phải lạc đường một lúc lâu mới đến nơi được. Nguyên do của việc này là gì?

Vì cô phải tìm một chung cư nào đó phù hợp? Tôi suy luận. Juri tìm mọi cách để ngăn tôi đến căn hộ của Yuki. Bởi vậy, cô mới phải tìm kiếm một tòa nhà tương tự để qua mắt tôi. Nếu nghĩ theo hướng này, tôi có thể giải thích lý do chung cư ấy không chỉ dành cho phái nữ, hay chẳng có căn hộ nào là phòng đơn. Bù tai thật đấy, song lại nảy sinh nghi vấn mới. Tại sao cô lại không muốn tôi đến chung cư của Yuki tới mức bất chấp như vậy? Thêm nữa, hai trăm bảy mươi triệu yên cô cầm theo được giấu ở đâu?

Phải chăng trong căn hộ của Yuki có bí mật nào đó cô không muốn tôi phát hiện? Song, chẳng lẽ chỉ đến trước tòa chung cư mà cũng

phải từ chối sao?

Và rồi, một nghi vấn mang tính cốt lõi bén rễ trong tôi. Chung cư mang tiếng là nơi Yuki đang ở kia có thực sự tồn tại không? Hay nói đúng hơn, ngay từ đầu, liệu cô có người bạn nào tên Yuki không?

Juri thốt ra cái tên này ngay từ khi trò chơi bắt cóc mới bắt đầu. Cô thú nhận mình đã gọi điện thoại đến nhà bạn và lưu lại tin nhắn trong hộp thư thoại. Tôi đề nghị dừng kế hoạch này lại, cô liền đưa ra phương án giải quyết bằng cách đến căn hộ của bạn mình để xóa lời nhắn. Sau đó cả hai chúng tôi đã cất công chạy cả quãng đường đến Yokosuka.

Trong trường hợp Yuki chỉ là nhân vật hư cấu, tức là vụ hộp thư thoại cũng trở thành dối trá. Vậy tại sao cô lại bịa chuyện?

Tôi chỉ nghĩ được một lý do duy nhất. Đó là cô muốn dụ tôi đến Yokosuka. Điều này nhằm mục đích gì? Quả thật, tôi đã tạm dừng việc đi tới Yokosuka để tung hỏa mù rằng hang ổ của bọn bắt cóc nằm tại đó. Tuy nhiên, tôi mới là người nảy ra ý tưởng này, chứ không phải Juri. Cùng lắm, cô chỉ đề nghị đi đến ngọn đồi nơi có thể ngắm nhìn bầu trời đầy sao kia mà thôi. Rốt cuộc là thế nào? Chân tướng của việc này nằm ở đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn cho rằng giả thiết cô bạn Yuki kia chỉ là bịa đặt không có sức thuyết phục. Song nếu vậy, lý do cô phải nói dối tôi về chuyện chung cư là gì? Mạch suy nghĩ của tôi cứ giậm chân tại chỗ. Tôi có cảm giác mình đang lòng vòng giữa một mê lộ, trong khi đích đến thực sự nằm ở một con đường hoàn toàn khác.

Còn một nguyên nhân nữa khiến tôi bất an. Đó chính là Katsuragi Katsutoshi.

Theo như lời bàn tán giữa các thành viên trong dự án quảng bá dòng xe mới của hãng ô tô Nissei, từ cuối tuần trước, Katsuragi hoàn toàn không xuất hiện ở các cuộc họp. Nghe đồn ông ta còn không đến

công ty. Trong suốt quãng thời gian tôi thực hiện trò chơi bắt cóc, ông ta vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, vậy mà tại sao ngay khi trò chơi chấm dứt lại bắt đầu vắng mặt ở công ty?

Katsuragi Katsutoshi và Katsuragi Juri. Khuôn mặt của cha con nhà này luân phiên hiện lên trong đầu tôi. Rốt cuộc họ mưu tính gì, tôi quả thật không hiểu nổi. Tôi cũng chẳng đoán được lúc này, họ đang làm gì, ở đâu. Hiện thực này dồn tôi đến chân tường bức bách không lối thoát.

“Xin lỗi, anh nâng tay trái lên thêm một chút được không? Ừ, như vậy đây. Thế là đẹp rồi.” Nhiếp ảnh gia râu ria xồm xoàm bấm máy liên tục.

Người mẫu là một tay golf chuyên nghiệp đỉnh đám, dạo gần đây còn hoạt động cả ở nước ngoài. Anh ta cầm gậy và tạo dáng như thế vừa đánh vào lỗ. Có vẻ anh ta đã quen với máy ảnh, biểu cảm trước ống kính khá tự nhiên. Tôi thở phào trong bụng, cứ đà này, buổi chụp ảnh sẽ không quá vất vả.

Mục đích lần này là chụp hình quảng bá cho dòng đồng hồ đeo tay mới ra mắt của một hãng nước Đức. Họ muốn đánh vào khả năng chống chịu chấn động và va chạm nên chúng tôi nảy ra ý tưởng sử dụng hình ảnh vận động viên golf, hàm ý rằng dẫu xoay người đánh bóng với lực mạnh như thế, chiếc đồng hồ cũng chẳng hề hấn gì.

Sau buổi chụp hình là phỏng vấn. Trước đó, chúng tôi yêu cầu vận động viên này đánh vài quả trong khi đeo đồng hồ trên tay. Các câu hỏi xoay quanh cảm nhận của vận động viên golf. Tất nhiên, nhiệm vụ này không phải của tôi mà chính người viết kịch bản sẽ đảm nhận. Trong khi buổi phỏng vấn được thực hiện ở quán cà phê nằm trong studio, tôi phụ trách chụp riêng chiếc đồng hồ. Một cậu đàn em tên Yamamoto trong công ty cũng tham gia hỗ trợ buổi phỏng vấn.

Lúc chúng tôi chụp hình xong thì có vẻ cuộc phỏng vấn cũng vừa

kết thúc. Sau khi tiễn tay golf chuyên nghiệp kia ra tận sảnh, chúng tôi họp bàn nội dung với biên kịch. Cậu này trẻ măng, tóc tai dài lượt thượt. Nói chuyện được một lúc, tôi nhận ra kịch bản cậu ta viết bị lệch trọng tâm, bèn kiên nhẫn chỉ rõ những phần cần nhấn mạnh. Cậu ta tỏ ra bất mãn, nhưng những câu từ chỉ để khoe mẽ tài văn chương của người viết kia rõ ràng chẳng được tích sự gì.

“Anh Sakuma vẫn như mọi khi, khắc nghiệt thật. Gã biên kịch ấy muốn đánh bật hình ảnh đời thường của tay golf kia, nên mới tập trung thu thập những thông tin như vậy.” Trên chuyến xe trở về công ty, Yamamoto nói đầy thắc mắc. Người cầm lái là cậu ta.

“Sao có thể để một người như cậu ta tùy ý dẫn dắt dự án quảng cáo quan trọng của chúng ta kia chứ. Chắc cậu ta nuôi mộng trở thành tác giả dòng phi hư cấu, nhưng công việc mang ý nghĩa gì còn không hiểu thì đến tận kiếp cũng chẳng công thành danh toại được đâu.”

“Ha ha, anh nói có lý lắm.” Sau khi tuôn ra tràng cười kỳ cục, Yamamoto hạ giọng nói tiếp, “À phải rồi, anh Sakuma nghe chuyện ông Katsuragi chưa?”

“Ông Katsura gì? Ý cậu là Phó Giám đốc Katsuragi ấy à?” Tôi hỏi hộp hời.

“Chứ còn ai nữa. Nghe đâu con gái ông ấy gặp chuyện chẳng lành.”

Tìm tôi lại càng đập thình thịch, tôi tìm cách thở đều rồi hỏi, “Xảy ra chuyện gì à?”

“Em không rõ chi tiết, nhưng hình như cô ấy đang mất tích.”

Tôi quay hẳn sang phía Yamamoto. Nếu nhìn tôi lúc này, không chừng cậu ta sẽ phát hiện khuôn mặt tôi đang biến sắc. May sao, đôi mắt cậu đang tập trung về phía trước.

“Mất tích ư?” Giọng tôi nâng lên một tông.

“Em không biết tường tận sự việc ra sao. Em cũng chỉ nghe từ

miệng người khác, mà cái tên kể chuyện này bảo đây chỉ là lời đồn trong nội bộ hãng ô tô Nissei. Họ kháo nhau dạo gần đây ông Katsuragi không đến công ty cũng bởi vụ này, rồi nghe đâu ông ấy còn đang cân nhắc có nên yêu cầu điều tra hay không.”

“Đâu ra tin đồn này thế? Ông Katsuragi kể với ai à?”

“Chắc vậy, nếu như tin đồn ấy có thật.”

“Cậu nghe chuyện này khi nào?”

“Em mới biết sáng nay, trước khi ra ngoài vì công việc ban nãy. Em tính hỏi xem anh đã hay tin này chưa mà bận bù đầu bù cổ. Song anh phản ứng như vậy tức là không biết chuyện này rồi nhỉ.”

“Tôi chẳng biết gì cả.”

“VẬY À. Chắc, những suy cho cùng nó chỉ là lời đồn mà thôi.” Yamamoto tiếp tục lái xe với khuôn mặt vô tư lự, không hề ý thức được độ nghiêm trọng của những lời cậu vừa thốt ra khỏi miệng.

Thật may là sau khi buổi chụp hình kết thúc tôi mới nghe tin này. Nếu biết tin, đừng nói tới công việc, có lẽ tôi còn chẳng đủ bình tĩnh để nhận xét khuyết điểm của tay biên kịch bất tài vô năng kia.

Yamamoto chuyển chủ đề. Tôi gạt gù hùa theo cho có lệ, song trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện Juri. Cô hiện mất tích? Hóa ra cô vẫn chưa quay về nhà sao? Vậy cô đang ở đâu?

Khung cảnh lúc chúng tôi chia tay ở cạnh nhà ga Shinagawa hiện lên trong đầu tôi. Sau đó cô đã đi đâu? Không lẽ cô bị kẻ nào đó bắt cóc? Khó tin quá. Ngay sau khi diễn xong màn kịch bắt cóc lại bị đám tội phạm thật sự bắt làm con tin ư? Mô típ kiểu ấy xuất hiện trong phim truyền hình dài tập nghe còn có lý.

Với tình hình này, sẽ hợp lý hơn nếu suy đoán theo chiều hướng cô cố tình biến mất. Vậy cô đã biến đi đâu? Cứ nghĩ đến đó là y như rằng, tôi lại lẩn cấn với từ khóa mang tên chung cư của Yuki.

Nếu ngay từ đầu Juri đã mưu tính sẵn kịch bản này thì sao?

Cô đồng ý tham gia trò chơi bắt cóc tôi bày ra, song không muốn nhất cử nhất động phải tuân theo lời tôi nói. Cô dự tính sau khi cướp tiền thành công, cô sẽ không về nhà mà trốn ở đâu đó. Tuy vậy, trước khi tìm được chốn nương thân vĩnh viễn, cô cần một địa điểm cho phép mình im hơi lặng tiếng một thời gian. Bởi vậy, cô quyết định sử dụng chung cư của bạn. Đó là lý do cô không muốn để tôi phát hiện ra nơi ấy. Chắc hẳn cô nghĩ tôi mà biết thì thế nào cũng mò tới tìm lúc chuyện cô chưa quay về nhà bị vỡ lở. Mà thực tế đúng là vậy, tôi đã đến tận Yokosuka.

Lập luận này phần nào giải thích được sự tình. Tuy nhiên, vẫn có một số điểm không chắc chắn. Nếu suy đoán của tôi là đúng, Juri chẳng việc gì phải nói với tôi về sự tồn tại của chung cư nơi Yuki ở. Hay cô thực sự lỡ để lại tin nhắn trong hộp thư thoại? Không, cho dù chuyện đó là thật, Juri cũng không cần ba chân bốn cẳng đến tận chung cư. Đằng nào về sau cô cũng định dùng căn hộ này làm nơi ẩn náu, đến lúc ấy thông thả xóa tin nhắn là được.

Sau đó, Yamamoto chẳng nói gì thêm, có lẽ là vì từ này đến giờ tôi chỉ âm ừ cho qua chuyện.

Về đến công ty, tôi lại được dịp kinh ngạc khi bước vào văn phòng, chẳng thấy ai ngồi ở bàn làm việc cả.

“Ừa, chuyện gì thế này?” Yamamoto cũng bối rối thốt lên.

Những tưởng không có ai, song hóa ra tôi nhầm, tất cả đang tụ tập trong một góc phòng. Tại đó đặt chiếc tivi, mọi người xúm xít đông đến độ choán hết màn hình.

Yamamoto quay sang hỏi một người đang đứng đó, “Có chuyện gì vậy?”

“Ồ, có biến lớn. Tin đồn kia là thật đấy.”

“Tin đồn nào?”

“Thì chuyện con gái của Katsuragi bị mất tích ấy. Nghe bảo đã hơn mười ngày trôi qua rồi.”

“Hả?”

Yamamoto chen vào giữa đám người. Tôi cũng đi theo. Cuối cùng cũng nhìn được màn hình tivi, song tôi chỉ thấy khuôn mặt của phát thanh viên lúc này đang nêu tin một vụ án khác. Có vẻ đã kết thúc phần tin liên quan đến vụ của Katsuragi Juri.

Nhóm người vây quanh tivi lục tục kéo nhau về chỗ ngồi, không ngừng bàn tán.

“Giờ ông Katsuragi làm gì còn lòng dạ nào lo chuyện công việc.”

“Tôi đã nghi rồi. Hèn gì dạo gần đây không thấy ông ấy tham gia họp hành.”

“Sau vụ này cổ phiếu của Nissei sẽ rớt giá cho xem.”

“Không biết có chuyện gì, hay cô con gái bỏ nhà đi?”

“Như thế đã phúc, biết đâu đã bị sát hại rồi cũng nên.” Kể có cái miệng quạ đen vừa thốt ra câu đó là Sugimoto.

Tôi túm vai cậu ta lại.

“Này, kể tôi nghe cụ thể với. Con gái của ông Katsuragi gặp chuyện gì vậy?”

Trông thấy tôi, Sugimoto tỏ ra khá bất ngờ.

“Nghe đâu cô con gái mất tích được vài hôm rồi. Cảnh sát mới tiến hành điều tra.”

“Điều tra sao? Điều tra thế nào?”

“Sao em biết được. Chắc mấy kênh khác cũng đăng tin đấy.” Cậu ta khó chịu lăm bằm, đoạn trở về bàn làm việc của mình.

Đang sau tôi, Yamamoto á lên một tiếng. Nãy giờ, cậu ta chuyển hết kênh nọ đến kênh kia. Lúc này, trên màn hình là khuôn mặt của một phát thanh viên khác, phía dưới hiện ra dòng tít ‘Con gái Phó

Giám đốc hãng ô tô Nissei mất tích’.

Nội dung nữ phát thanh viên đưa tin cũng không khác nhiều so với lời của Sugimoto.

Cô Juri, con gái lớn của ông Katsuragi Katsutoshi hiện đang mất tích, Sở Cảnh sát Tokyo và đồn cảnh sát Ota nghi ngờ có khả năng cô bị cuốn vào vụ việc nào đó nên đã tiến hành điều tra.

Vụ việc nào đó?

Nghĩa là thế nào? Tại sao họ không khẳng định đây là một vụ bắt cóc? Nhưng quan trọng hơn cả, Juri hiện đang mất tích. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô?

Tuy nhiên, phải đến khi nhìn thấy hình ảnh tiếp theo, tôi mới nểm trải cảm giác thất kinh thực sự. Nguyên nhân nằm ở bức chân dung cô gái xuất hiện trên màn hình tivi. Bên dưới tấm hình cổ vẽ được chụp ngẫu hứng đề một dòng chữ: ‘Katsuragi Juri’.

Nữ phát thanh viên vẫn tiếp tục đưa tin, song giọng nói của cô không còn lọt vào tai tôi nữa. Nếu bên cạnh không có ai, nhất định giờ khắc này tôi sẽ gào lên thật to vào màn hình tivi. Tôi đã phải vận hết sức bình sinh để kìm nén thôi thúc ấy.

Khuôn mặt của Katsuragi Juri đang chiếu trên tivi là của một người hoàn toàn xa lạ, không phải Juri mà tôi biết.

18

Lên cơn thèm rượu nhưng tôi chẳng ghé vào đâu mà đi thẳng về nhà. Nhỡ say xỉn bét nhè, cái miệng lại hại cái thân thì khổ. Đêm nay, tôi không tự tin mình đủ sức làm chủ được cảm xúc của bản thân.

Vừa về đến nhà, tôi liền lấy chai Bourbon ra, không pha chế gì hết mà trực tiếp uống luôn. Tim tôi đập như trống dồn. Hay đây chính là cảm giác nhộn nhạo trong lồng ngực mà người ta nói tới? Nếu vậy, có lẽ dù tôi uống bao nhiêu đi chăng nữa, cảm xúc ấy cũng không biến mất.

Hình ảnh trên tivi hằn sâu vào não khiến tôi không thể nào quên được. Katsuragi Juri xuất hiện trên màn hình rồi cuộc là ai? Tại sao khuôn mặt người khác lại được công khai dưới danh nghĩa Juri?

Tuy nhiên, trong vài chương trình thời sự tôi xem thêm sau đó, bức hình ấy cũng được chiếu. Giả như đang nhầm, chắc hẳn nhà đài đã phải đính chính ngay lập tức.

Nói cách khác, người đó mới đúng là Katsuragi Juri.

Vậy thì cô gái ở cùng tôi suốt thời gian qua không phải Juri ư? Nếu câu trả lời là không thì rốt cuộc cô ấy là ai? Tại sao lại giả mạo Juri?

Tôi điểm trong đầu xem có chi tiết nào xác định cô ấy là Juri hay không. Sau đó, tôi nghĩ ra một yếu tố, đó chính là giọng nói.

Nút giao Hakozaki được tôi lấy làm chiêu bài nhằm nắm bắt động thái của cảnh sát. Khi ấy, tôi đã mượn tay Juri để điều khiển

Katsuragi Katsutoshi. Cả lúc cướp tiền chuộc cũng vậy. Juri đều nói chuyện điện thoại với Katsuragi. Và tình hình cho thấy Katsuragi không may mắn nghĩ ngờ. Cho dù giọng nói giống đến đâu đi chăng nữa, tôi không nghĩ có người cha nào lại có thể nghe nhầm giọng con gái mình, kể cả khi trong lòng đang rối như tơ vò. Mà theo những gì tôi thấy, suốt cả quá trình, Katsuragi Katsutoshi chưa từng hoảng loạn. Đến tận trước thời điểm trao nhận tiền chuộc, ông ta vẫn bình tĩnh chấp nhận và làm theo yêu cầu của tôi.

Vậy chẳng lẽ ảnh chân dung chiếu trên tivi bị nhầm lẫn? Katsuragi Katsutoshi cố tình công khai hình người khác? Tại sao ông ta phải làm như vậy?

Không, chuyện đó quá vô lý. Xem tivi không phải chỉ có mình tôi, mà còn có cả bạn bè Juri. Nếu cô gái trong hình là một người khác, chắc hẳn vài người trong số họ sẽ tức tức gọi điện thông báo cho nhà đài.

Juri. Viết bằng Hán tự là ‘Thụ’ trong cây đại thụ và ‘Lý’ trong vật lý.

Tôi nhớ lại lời cô nói lúc giới thiệu họ tên. Lẽ nào đó cũng chỉ là bịa đặt? Cô đã bắt đầu lừa dối tôi từ thời điểm ấy ư?

Rốt cuộc cô gái đó là ai?

Tôi nốc Bourbon như nước lã nhưng chẳng thấy cơn say kéo tới. Chỉ có nhịp tim tôi càng ngày càng tăng. Và cảm giác bất an mỗi lúc một thêm xáo động.

Tôi hồi tưởng lại khoảng thời gian ở bên cô. Dẫu ngăn ngừa những biết bao biến cố đã xảy ra. Thậm chí chúng tôi còn cùng hợp tác dựng nên trò chơi bắt cóc đầy ngoạn mục.

Nực cười làm sao, kẻ vai sát cánh bên nhau suốt bấy lâu nhưng giờ tôi mới vỡ lẽ rằng bản thân không hề biết danh tính thật của kẻ mà tôi cứ ngỡ cùng hội cùng thuyền với mình.

Song những gì tôi không biết chưa dừng lại ở đó. Xem ra đúng là

Katsuragi Juri thật đã bị mất tích vào cái đêm tôi gặp Juri giả. Vậy rốt cuộc Juri thật biến đi đâu? Việc Juri giả rời khỏi căn nhà kia vào đêm hôm ấy là ngẫu nhiên hay tất nhiên?

Trong đầu rối tinh rối mù, song tôi không nghĩ ra được câu trả lời nào ra hồn.

Đến bản thân tôi còn chẳng biết mình đã nốc bao nhiêu rượu vào người. Lúc tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm bẹp trên ghế sofa. Đèn phòng vẫn để nguyên, chai Bourbon không còn một giọt nằm lẫn lóc. Ánh mặt trời chiếu vào phòng qua rèm cửa. Tôi nhìn đồng hồ, chưa lệch đến mười phút so với giờ hằng ngày tôi thức dậy. Vào thời điểm bụng bết thế này, chỉ có thói quen đã ăn sâu bám rễ vào cơ thể là không trật đường ray.

Tôi khó nhọc dựng người dậy. Đầu đau như búa bổ, cổ họng khát khô. Tôi mò vào nhà bếp, lấy chai nước khoáng Evian trong tủ lạnh ra tu ừng ực. Người hơi choáng váng nên tôi đứng tựa vào tủ lạnh.

Mất tôi dừng lại ở chiếc nồi to đặt trên bếp điện từ. Tôi nhớ Juri từng nấu món hầm bằng chiếc nồi ấy. Những câu chuyện cô kể hiện về trong ký ức. Trong số chúng, phần nào là thật, phần nào là dối trá? Hay lẽ nào, tất cả đều là bịa đặt? Lúc này đây, tôi quả thật không đoán định nổi.

Tôi trở lại sofa, bật tivi lên. Mới sáng sớm nên đài nào cũng chỉ phát đi phát lại những tin tức giống nhau.

Bâng quơ xem được một hồi, tôi trông thấy cái tí Con gái Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei mất tích cùng dấu hỏi to tướng ở cuối câu và dòng chữ đi kèm ‘Lẽ nào là bỏ nhà đi?’ Rồi một bức chân dung của cô gái tôi chưa từng gặp mặt lại xuất hiện với chú thích Cô Katsuragi Juri, hiện mất tích. Nội dung phát thanh viên trình bày không có gì mới mẻ. Xem ra họ vẫn chưa hỏi chuyện các thành viên trong nhà Katsuragi. Có lẽ vì gia đình này là nhà tài trợ truyền hình lớn nhất nhì

nên họ lại càng phải dè chừng trong việc tiếp xúc. Thậm chí tôi còn có thể cảm thấy sự khó chịu khi không lấy được tin tức cụ thể của nhà đài.

Cũng có khả năng đây là một vụ bắt cóc bị ém nhẹm với truyền thông đại chúng. Tôi có thể hiểu phần nào lý do. Phía cảnh sát không muốn báo đài đưa tin về sự thất bại của họ khi để bọn bắt cóc cuỗm sạch số tiền chuộc. Đợi đến khi bắt giam bọn tội phạm rồi đăng tin cũng chẳng muộn. Tuy nhiên, họ vẫn cần cánh truyền thông hợp sức khi thực hiện điều tra trên diện rộng. Bởi vậy, họ chọn cách chỉ công bố thông tin Juri mất tích.

Tôi tự hỏi rồi đây cánh truyền thông, mà điển hình là nhà đài, sẽ theo đuổi vụ việc này thế nào. Bọn họ còn khuya mới chấp nhận để kẻ khác lợi dụng suông. Hẳn họ đã lơ mờ nhận ra đây không phải một vụ mất tích đơn thuần. Đầu tiên, bọn họ sẽ tìm cách điều tra nội tình nhà Katsuragi. Việc mối quan hệ ngoài luồng của Katsuragi Katsutoshi bị đưa ra ánh sáng chỉ là vấn đề thời gian. Nếu chuyện Juri không phải con gái của người vợ hiện tại bị vỡ lở, hẳn sẽ thành miếng mồi ngon cho các chương trình ngồi lê đôi mách. Đài truyền hình sẽ trở tài bối móc thông tin để không làm phật lòng nhà tài trợ máu mặt của mình.

Mà khoan...

Vốn dĩ chuyện này liệu có đáng tin hay không? Đến cả bản thân người kể còn là kẻ giả mạo. Nhưng khá khen cho cô khi chỉ trong phút chốc đã có thể nói dối trơn tru đến thế. Sợ dây máu mủ méo mó, quan hệ giữa các thành viên trong gia đình rối như mớ bong bóng...

Đúng lúc này, một giả thiết hiện lên trong đầu tôi.

19

Buổi chiều hôm đó, tôi đến Akasaka và vào một tiệm cà phê trên đường Sotobori. Khoảng 2 giờ 10 phút chiều, thân hình bệ vệ của Noguchi Daisuke xuất hiện phía bên kia cửa tự động. Noguchi cũng nhận ra tôi ngay, cậu khẽ vẫy tay và bước vào trong.

“Xin lỗi để anh phải đợi.”

“Đâu nào, anh mới phải xin lỗi vì đã gọi cậu ra đột ngột thế này.”

Noguchi hiện đang làm việc trong một đài truyền hình nằm gần khu này. Cậu ta học cùng trường đại học với tôi, dưới tôi một khóa, trong công việc hai chúng tôi chỉ mới có dịp hợp tác một lần.

Cậu ta gọi cà phê nên tôi cũng yêu cầu tiệm châm thêm cà phê cho mình. Sau một hồi hỏi han tình hình gần đây của nhau, tôi vào chủ đề chính.

“Anh bảo, cậu có biết tin gì về việc lúc nãy anh nhờ qua điện thoại chưa?”

Nghe vậy, cậu ta liền nhăn mặt.

“Bên em cũng đang tìm hiểu dữ lắm. Tuy nhiên, phía gia đình Katsuragi và cảnh sát đều im hơi lặng tiếng, thành thử vẫn chưa nắm được gì cụ thể cả.”

“Nhưng nhà đài chưa phát lên tivi toàn bộ thông tin thu thập được phải không? Chắc hẳn có một số chuyện tạm thời chưa được phép công bố chứ?”

Trước đó, tôi đã nhờ Noguchi chia sẻ tin tức cậu biết về vụ Katsuragi Juri mất tích. Tôi viện lý do hãng ô tô Nissei vốn là khách hàng lớn nhất của công ty, sự việc lần này xảy ra với gia đình Phó Giám đốc, nên tôi muốn nắm bắt thông tin càng sớm càng tốt. Noguchi không mấy may mắn.

“Có lẽ mấy tay chớp bu trong giới tin tức đã nghe phong thanh gì rồi, nhưng những tin ấy chưa truyền đến tai đám thấp cổ bé họng bọn em. Để xem nào, chắc anh Sakuma cũng biết tổng quan rồi phải không?” Noguchi vừa lấy sổ ghi chép ra vừa nói.

“Anh biết sơ sơ thôi, cậu cứ nói lại tất cả những điều mình biết cho đến thời điểm hiện tại đi.”

“Được rồi. Để xem, cô Juri bị mất tích...”

Noguchi đọc những gì ghi trên sổ tay. Nội dung ấy chẳng có gì mới mẻ, song tôi vẫn tỏ thái độ vô cùng để tâm.

“Khả năng bắt cóc thì sao? Có không?”

“Tuy chưa từng nghĩ đến những theo em là không.” Noguchi khẳng định chắc nịch.

“Tại sao?”

“Chuyện này anh em mình chỉ nói ở đây thôi nhé.” Cậu ta quét ánh nhìn xung quanh, đoạn chồm người về phía tôi. “Em nghe hội ký giả xì xầm rằng đơn vị chuyên phụ trách các vụ bắt cóc không có động thái nào cả. Nếu đây là một vụ bắt cóc, hẳn công cuộc điều tra đã bắt đầu từ thời điểm cô Juri mất tích, tức là mười ngày trước, mà như vậy thì phía ký giả sẽ nắm được tin ngay. Hiện tại, đúng là Sở Cảnh sát đã rục rịch vào cuộc, nhưng lại không cử điều tra viên nào đến tận nhà Katsuragi theo dõi.”

“Đơn vị phụ trách án bắt cóc của Sở không có động thái gì ư? Thật không vậy?”

“Vâng, em nghe tin như thế.”

Có thứ gì đó trong đầu tôi đang lung lay dữ dội. Sở Cảnh sát Tokyo không điều tra vụ bắt cóc sao? Đó là điều không thể. Nạn nhân là tiểu thư nhà Katsuragi cơ mà, dù cảnh sát huy động toàn lực, tổ chức điều tra quy mô lớn nhất cũng chẳng có gì lạ. Trong trường hợp ấy, còn lâu họ mới qua mắt được đám ký giả chờ chực ở Sở Cảnh sát Tokyo mỗi ngày.

Nếu sự thật đúng như những gì Noguchi nói, tôi chỉ nghĩ được một khả năng duy nhất. Đó là Katsuragi Katsutoshi đã không báo cảnh sát, đúng như lời ông ta ba lần khẳng định với tôi. Ông ta chỉ trình báo sau khi đã trả tiền chuộc song đợi mãi vẫn chưa thấy Juri quay về.

Vậy tại sao Katsuragi không báo cảnh sát từ trước? Ông ta lo sợ chẳng may bọn bắt cóc phát hiện ra thì tính mạng Juri sẽ gặp nguy hiểm ư?

“Ngay từ đầu chuyện này đã kỳ quặc.” Noguchi nói tiếp: “Giới ký giả cho biết vài ngày trước Katsuragi mới báo cảnh sát. Ai cũng thắc mắc nguyên nhân ông ta không trình báo ngay khi con gái mình mất tích.”

“Katsuragi không giải thích gì sao?”

Noguchi trề môi lắc đầu.

“Đừng nói tới giải thích, ông ta nhất mực từ chối phỏng vấn của bọn em. Bình luận chính thức ông ta đưa ra là: ‘Ngoài những thông tin báo đài đã đưa, tôi không muốn nói thêm gì nữa’.”

Tôi rầu rĩ khoanh tay. Lý do khiến Katsuragi Katsutoshi hoàn toàn không cầu viện sự trợ giúp của cảnh sát trong vụ bắt cóc là gì? Ông ta chấp nhận trao tiền để chuộc con gái về, xong xuôi đâu đấy mới báo cảnh sát?

Tôi trầm lắc đầu. Không thể nào. Người như Katsuragi Katsutoshi còn lâu mới chịu khuất phục trước đe dọa. Ông ta thừa tự tin với những cuộc chơi. Không đời nào chưa đánh mà ông ta đã vội cờ trắng

đầu hàng trong cuộc chiến cân não với lũ bắt cóc như vậy.

Có khúc mắc gì đó ở đây. Và chắc chắn khúc mắc ấy liên quan mật thiết đến việc Juri chỉ là giả mạo.

“Cậu có tìm hiểu về các thành viên trong nhà Katsuragi giúp anh chưa?”

“À, chuyện đó không khó khăn lắm. Em điều tra xong rồi đây.” Noguchi lấy một tập giấy nhớ mới đặt trước mặt tôi.

Trên đó đề bốn cái tên: Katsuragi Katsutoshi, vợ Eumiko, con gái lớn Juri và con gái út Chiharu.

“Ông ta còn một cô con gái nữa à?” Tôi nhìn tập giấy và băng quơ hỏi.

“Đúng vậy. Hiện tại cô ấy đang học lớp Mười Hai ở một trường cấp ba dân lập.”

“Lớp Mười Hai sao... Trường cấp ba nào thế?”

“Em nhớ không lầm thì là...” Noguchi nói ra tên ngôi trường cấp ba trực thuộc một đại học nữ sinh dân lập có tiếng.

Chỉ hỏi một mình Katsuragi Chiharu thì hơi bất thường, nên tôi nêu thêm vài thắc mắc về Juri cùng vợ chồng Katsuragi. Song Noguchi nắm được khá ít thông tin. Thậm chí tôi thấy tôi còn biết nhiều hơn.

“Cô con gái lớn mất tích, hẳn người mẹ và cô em gái ăn không ngon, ngủ không yên.”

“Nghe đầu người em gái chịu cú sốc tâm lý khá mạnh, ngày chị gái mất tích, cô ấy ốm liệt giường.”

“Chiharu ốm liệt giường sao?”

“Phải. Có vài tay bên giới truyền thông mò vào trường của Chiharu hòng dò hỏi tin tức về gia đình Katsuragi. Song nghe bảo Chiharu đã nộp đơn tạm nghỉ do bị bệnh. Cô ấy nghỉ từ mười ngày trước nên mọi người suy đoán đây không phải đối sách chống truyền thông mà

khéo có khi thực sự đổ bệnh.”

Chật vật giữ cho biểu cảm của mình không xao động trước mặt Noguchi. Cổ họng khát khô, tôi uống cạn ly nước.

“Cậu cho anh xin số tài liệu này được không?” Tôi với tay lấy xấp giấy nhớ.

“Anh cứ tự nhiên. Nhưng công ty anh Sakuma phen này lao đao lắm phải không? Ngay trước chiến dịch quảng cáo dòng xe Nissei mới lại xảy ra vụ việc này.”

“Cảm giác như đang trơn tru thì lại bị ngáng đường vậy.” Tôi không kể chuyện mình bị loại khỏi dự án. Cũng chẳng có lý do gì phải nói ra.

Tôi cảm ơn Noguchi tuy bận rộn nhưng vẫn dành thời gian cho mình, đoạn cầm lấy biên lai và đứng dậy.

Rời khỏi quán cà phê, tôi bắt taxi và đọc địa chỉ công ty. Xe vừa lăn bánh thì tôi lấy xấp giấy nhớ ban nãy nhận được từ Noguchi ra xem. Một lát sau, tôi đổi ý.

“Xin lỗi bác tài, cảm phiền bác cho tôi thay đổi điểm đến. Làm ơn đưa tôi đến Meguro.”

“Meguro? Anh muốn đến khu nào ở Meguro?”

Tôi nêu tên một ngôi trường nữ sinh cấp ba ở đó. Có vẻ tài xế cũng biết.

Tất nhiên, trường nữ sinh ấy chính là ngôi trường Katsuragi Chiharu đang theo học.

Tôi xuống taxi ở chỗ cách trường tầm mấy chục mét. Có lẽ đã qua giờ tan học nên tôi thấy lác đác các nhóm học sinh đang trên đường đi về nhà.

Có một tiệm sách nhỏ gần đó nên tôi giả vờ đứng đọc tạp chí và đưa mắt tìm kiếm một nữ sinh cấp ba nào đó để hỏi chuyện. Trong mắt người đời, đây là trường của các tiểu thư cành vàng lá ngọc, song học sinh nơi này chẳng khác gì nữ sinh bình thường, cũng nhuộm tóc, cũng bắt chước phong cách trang điểm của nghệ sĩ nổi tiếng như ai. Xem ra nội quy ở trường này còn có phần dễ dãi hơn.

Nhóm học sinh tan dần đi. Một lát sau, có hai nữ sinh tiến lại. Cả hai đều nhuộm tóc nâu, mặt mũi ưa nhìn ở mức độ nếu đi dạo trên phố, hẳn cứ một tiếng sẽ có nam giới đến bắt chuyện ít nhất một lần. Về ngoài trông cũng khá cởi mở, có lẽ bọn họ cũng thuộc dạng tự tin về ngoại hình. Tôi quyết định tiến lại phía hai nữ sinh ấy.

“Xin lỗi hai em.”

Tôi bắt chuyện với nụ cười tươi rói, họ dừng bước, nét mặt tỏ rõ nghi ngại.

“Anh không làm gì mờ ám đâu. Thật ra công việc của anh là thế này.”

Tôi lấy ra tấm danh thiếp của một người cũng làm trong nhà đài, nhưng khác chỗ Noguchi. Khi đối phương là nữ sinh cấp ba, cái mác Đài truyền hình đúng là vũ khí lợi hại nhất.

Đúng như tôi dự đoán, vẻ háo hức và mong chờ hiện rõ trên khuôn mặt của cả hai.

“Cho anh hỏi các em hiện là học sinh lớp mấy?”

Hai cô nhìn nhau. Cô gái bên trái lên tiếng.

“Bọn em học lớp Mười Hai.”

Mắt nhìn người của tôi quả không sai. Tôi hài lòng cười thầm trong bụng.

“Các em có thể cho anh chút thời gian không? Anh có chuyện muốn hỏi.”

“Ừm, anh muốn hỏi chuyện gì?” Lại là cô bên trái đáp.

“Trong khối Mười Hai có một nữ sinh tên là Katsuragi Chiharu phải không? Các em biết vụ việc chị gái của bạn này hiện đang mất tích chứ?”

“À, chuyện đó bọn em có biết. Cả trường đang đồn ầm lên mà.”

“Nghe nói bạn Katsuragi hiện đang nghỉ học, có đúng vậy không?”

Tôi vừa hỏi xong thì cô bên phải liền thì thầm vào tai bạn mình điều gì đó. Nét mặt của cả hai thay đổi hẳn. Nói cách khác, họ trở nên dè chừng hơn.

“Chúng em học khác lớp.” Dứt lời, cô gái bên trái trả lại danh thiếp cho tôi. “Hơn nữa, nhà trường đã dặn bọn em không được lan truyền thông tin lung tung.”

“À... Vậy các em chỉ cần cho anh biết Katsuragi học lớp nào thôi, có được, không?”

Tuy nhiên, cả hai rồi rít xua tay rồi nhanh chóng đi mất.

Sau đó, tôi dùng cách tương tự để bắt chuyện với ba học sinh khác, song kết quả chẳng khá khẩm hơn. Tôi chỉ biết thêm rằng Katsuragi Chiharu học lớp 12B, ngoài ra, trước khi tôi kịp hỏi han thêm điều gì, tất cả đã chuồn thẳng. Có vẻ phía nhà trường dự liệu cánh truyền thông sẽ đến thăm dò nên đã chuẩn bị tâm lý cho học sinh từ trước.

Tôi biết mình sẽ ôm họa vào thân nếu chẳng may gây ra hành động khả nghi ở nơi này và bị nhà trường phát hiện. Tuy vậy, có một điều tôi muốn làm rõ bằng mọi giá.

Tôi quyết định chuyển địa điểm đến ga Meguro. Đây là trường dân lập, nên chắc chắn có học sinh nào đi bộ hoặc đạp xe đến trường. Muốn xác định học sinh của trường thì chỉ cần nhìn vào đồng phục.

Trong cửa hàng tiện lợi, tôi nhanh chóng nhắm được một nữ sinh dong dỏng cao với mái tóc dài. Cô đang đọc tạp chí. Tôi tiến lại bắt

chuyện, “Xin lỗi đã làm phiền em.” Cô gái nhú mày nhìn tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ cảnh giác. Kiểu này khó xơi rồi đây, tôi thầm nhủ. Tôi quyết định đánh bài ngửa.

“Anh đang theo đuổi vụ án con gái Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei mất tích. Anh có thể hỏi em vài điều không?” Tôi nhỏ giọng nói, không vòng vo mà vào thẳng vấn đề.

Biểu cảm trên mặt cô gái đã có sự biến đổi. Vẻ cảnh giác đã nhạt bớt, thậm chí đôi mắt cô còn ẩn chứa sự quan tâm.

“Anh thu được tin gì về vụ đó chưa?” Cô hỏi ngược lại tôi.

“Không, hiện tại chưa có gì... Cảnh sát cũng không chịu chia sẻ thông tin cho phía anh.”

“Vậy ạ?” Đôi mắt cô sụp xuống.

“À ừm, em với Chiharu là...”

“Bọn em chung lớp.”

Tôi gật đầu thật mạnh. Ông trời về phe mình rồi. Không chừng tôi sẽ đạt được mục tiêu.

“Chúng ta đến đâu đó yên tĩnh để trao đổi một chút nhé? Chừng năm, mười phút thôi. À, danh thiếp của anh đây.” Tôi rút ra tấm danh thiếp ban nãy.

“Anh là người bên Đài truyền hình ạ? Nhưng báo trước là em không thể nói những chuyện quá đặc biệt đâu.”

“Không sao. Em chỉ cần kể cho anh về Chiharu là được rồi.”

Cô nhìn vào điện thoại di động, có lẽ là để xem giờ. Gập điện thoại đánh cạch, cô gật đầu. “Vậy mình trao đổi chừng ba mươi phút nhé.”

“Cảm ơn em,” tôi đáp.

Bên cạnh cửa hàng tiện lợi có một tiệm thức ăn nhanh nên chúng tôi bước vào. Bọn tôi an vị ở bàn cạnh cửa sổ trên tầng hai. Cô gái với mái tóc dài gọi một ly kem sữa chua, còn tôi chọn cà phê.

Những lời cô nói một lần nữa khẳng định thời điểm Chiharu bắt đầu nghỉ học trùng khớp với lúc Juri bỏ nhà đi. Cô chỉ biết Chiharu đổ bệnh chứ không rõ bị bệnh gì.

“Giáo viên chủ nhiệm của em chỉ nói ngắn gọn tình trạng sức khỏe của cậu ấy không tốt nên sẽ nghỉ học ít lâu. Hình như cô giáo cũng chẳng rõ cậu ấy bị làm sao. Sau đó, bọn em có đến phòng giáo vụ hỏi thêm, song cô giáo chỉ bối rối nói không biết. Em nghĩ đó không phải diễn kịch.”

“Giáo viên của em không hỏi gia đình của Katsuragi à?”

“Có lẽ cô đã hỏi nhưng không nhận được câu trả lời. Anh xem, Chiharu sốc đến độ ốm liệt giường vì chị gái mất tích. Đối với người làm cha làm mẹ, chuyện đó chẳng phải khó nói sao? Chưa kể vào thời điểm ấy, chuyện chị gái cậu ấy mất tích vẫn còn bị ém nhem.” Vừa lấy thìa xúc kem sữa chua cho vào miệng, cô vừa nói. Chiếc lưỡi màu hồng thấp thoáng giữa đôi môi khép hờ.

“Em có thân với Chiharu không?”

“Bọn em cũng khá thân. Em đã đến nhà cậu ấy chơi vài lần rồi.”

“Vậy em đã gặp Juri lần nào chưa?”

“Em chưa. Nói thật đến bây giờ em mới biết Chiharu có chị gái. Cậu ấy chưa bao giờ hé răng một lời về chuyện đó. Em hỏi thêm vài người bạn khác song ai nấy đều không biết. Anh có thấy kỳ cục không? Vậy nên khi hay tin chị cậu ấy mất tích, em cảm thấy không thực chút nào. Nhưng vì chuyện này mà Chiharu chịu đả kích lớn đến nỗi liệt giường thì hẳn cậu ấy phải thương chị mình lắm.”

Tôi không bình luận gì về vấn đề này. Tôi đã có lời giải đáp của riêng mình, song thiết nghĩ chẳng cần phải nói với cô gái này.

“Từ lúc Chiharu nghỉ học đến giờ, em có gặp cậu ấy lần nào không?”

“Không ạ. Em gọi điện đến nhà nói muốn ghé thăm nhưng bị bác

gái từ chối.”

“Bị từ chối ư? Bà ấy nói thế nào?”

“Bác gái nói Chiharu không có nhà mà đang nghỉ ngơi ở viện an dưỡng, nên dù em đến cũng không thể gặp cậu ấy.”

“Viện an dưỡng à... Em có hỏi địa chỉ chỗ đó không?”

Vẫn ngậm thìa trong miệng, cô lắc đầu.

“Em không hỏi. Thấy bác gái có vẻ không muốn em đến thăm bệnh nên em cũng ngại.”

Tôi gật đầu. Có thể hiểu cảm xúc ấy của cô.

“Anh bảo, em có tấm hình nào của Chiharu không?”

“Hình của Chiharu ạ? Hiện giờ em không mang theo nhưng về nhà thì có.”

“Nhà em ở đâu? Anh sẽ tiễn em về, nếu được thì cho anh xem hình nhé?”

Ánh mắt thoáng vẻ nghi ngờ, cô nhúu mày.

“Em tự tiện cho người khác xem hình cậu ấy liệu có ổn không?”

“Chỉ xem thôi mà. Anh không yêu cầu em cho mượn, xem xong sẽ trả lại em ngay.”

“Vậy tại sao anh lại muốn xem? Trong khi Chiharu chẳng hề liên quan gì đến việc chị gái cậu ấy mất tích?”

Cô hỏi một câu vô cùng sắc bén. Hóa ra cô vẫn chưa sẵn sàng đặt lòng tin ở tôi.

“Vốn dĩ anh định sắp xếp gặp cả Chiharu. Mà trước khi gặp, tốt hơn hết nên xác nhận diện mạo cô ấy cho chắc chắn. Không biết mặt, làm sao tìm đúng người.”

Tôi thấy câu trả lời của mình chẳng mang tính thuyết phục mấy, song có vẻ nó đã đủ với cô nữ sinh tóc dài. Cô gật gù bảo “Anh đợi chút,” rồi lấy điện thoại di động ra.

“Em làm gì thế?”

“Anh cứ kiên nhẫn đi.”

Cô bắt đầu soạn mail. Trong lúc đó, tôi uống thứ cà phê dở tệ.

Soạn xong, cô ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Có thật chị gái của Chiharu bị bắt cóc không ạ?”

Tôi cảm thấy như ngạt thở, “Ai bảo thế?”

“Mọi người đang lén lút bàn tán như vậy. Ai cũng kháo nhau là thực tế, chị ấy bị bắt cóc.”

“Tin đồn này phát tán từ đâu?”

“Em không rõ, chỉ biết tin tức càng lúc càng lan rộng. Đó có phải sự thật không?”

“Phía cảnh sát vẫn chưa công bố thông tin nào như vậy. Hoặc ít ra, lúc này nó vẫn chưa đến tai bọn anh.”

“Hay lý do là vì hiệp ước đăng tin gì đó?”

“À, ý em là hiệp định giới hạn đăng tin phải không? Anh nghĩ là không, nhưng biết đâu dàn lãnh đạo trên cao lại nắm được tin gì đó cũng nên.”

“Nếu đây thật sự là một vụ bắt cóc, đã hơn mười ngày mà chị ấy vẫn chưa trở về, chẳng may...” Nói đến đây, cô gục đầu. “Thôi, phải phui cái miệng em đi. Nếu thành sự thật thì đáng sợ lắm.”

Không cần nghe hết câu, tôi đã biết điều cô định nói là gì. Quả thực chẳng ai mong chuyện ấy xảy ra cả.

Điện thoại của cô reo lên.

“A, đến nhanh ghê.”

“Gì thế?”

“Là hình của Chiharu. Lúc nãy em nhắn mail nhờ bạn gửi. Cậu ấy có máy scan nên đã scan hình Chiharu gửi qua.”

“Ra là vậy...” Suy nghĩ quả là nhanh nhạy. Trong việc tận dụng

máy móc, trang thiết bị, so với nữ sinh cấp ba, mấy tay nhân viên vùng về có khi còn thua xa.

“Đây, thế này chắc anh nhìn được chứ nhỉ.” Cô chìa điện thoại di động về phía tôi. Trên màn hình tinh thể lỏng nhỏ chỉ chừng vài xenti-mét hiện ra khuôn mặt tươi cười của một cô gái.

Dẫu đã lường trước việc này, nhưng quả thật, cú đả kích mà tôi nhận lấy không hề nhỏ. Đầu đó trong lòng tôi vẫn mạnh nha mong muốn gạt bỏ giả thiết của chính mình. Tuy nhiên, tấm ảnh này đã khẳng định tất cả.

Bức ảnh trên màn hình điện thoại chính là gương mặt của Juri, cô gái đến tận vài ngày trước vẫn ở chung một nhà với tôi, cùng tôi tham gia trò chơi này.

Dù quay lại công ty, tôi cũng chẳng làm được chuyện gì ra hồn. Đừng nói tới công việc, riêng việc sắp xếp lại mớ hỗn loạn trong đầu, tôi đã phải dốc hết sức lực.

Suy luận của tôi đã đúng. Xuất hiện trước mặt tôi không phải Katsuragi Juri mà là cô em gái Chiharu. Chính Chiharu mới là người bỏ nhà đi.

Nhưng phần sau, tôi vẫn chưa hiểu. Tại sao cô ấy lại xưng mình là Juri? Chẳng lẽ chỉ là bốc đồng? Dẫu vậy, trước khi bước vào trò chơi bắt cóc, đáng lý cô có thể thú thật mọi chuyện kia mà?

Vẫn còn quá nhiều điểm tôi chưa lý giải nổi về nhà Katsuragi, điển hình là Katsuragi Katsutoshi. Chắc hẳn vào thời điểm nhận bức thư đe dọa đầu tiên, họ đã biết con tin không phải Juri mà là Chiharu. Dẫu vậy, tại sao họ không chỉ ra nhầm lẫn ấy? Lẽ nào họ cho rằng dù bọn tội phạm nhầm lẫn giữa chị và em đi chăng nữa, sự thật rằng con gái họ bị bắt cóc cũng không thay đổi, nên cố công vạch ra cũng chẳng

cần thiết. Do vậy, họ kết luận tốt nhất không nên liều lĩnh kích động bọn bắt cóc?

Duy chỉ một chi tiết rõ ràng, đó là Juri giả, tức Katsuragi Chiharu đã quay về nhà. Cô ta không mất tích. Họ tung tin cô hiện đang nghỉ ngơi ở viện an dưỡng, có khả năng cô đã chuyển đến một nơi khác song vẫn nằm trong vòng tay che chở của nhà Katsuragi.

Juri thật, nhân vật tôi chưa gặp bao giờ, mới là người hiện đang biệt tăm biệt tích...

Vậy Katsuragi Juri rốt cuộc đang ở đâu?

Câu nói gở của cô nữ sinh tóc dài ban nãy vang vọng bên tai. Tôi lắc đầu. Mà giả như có chuyện không hay xảy ra, cũng chẳng can hệ gì đến tôi. Bởi tôi chỉ dính líu đến phía Chiharu mà thôi.

Thời gian thấm thoắt, kể từ đó, mười ngày đã trôi qua. Tôi vẫn như ngồi trên đồng lửa. Theo như những gì báo chí và thời sự đưa tin, vụ việc Katsuragi Juri mất tích vẫn giậm chân tại chỗ. Thành thật mà nói, tôi chỉ cầu mong mọi chuyện cứ qua đi êm thấm, không phát sinh biến cố nào nữa. Tôi thiếu điều chỉ muốn xông vào tư gia nhà Katsuragi, làm ầm lên đòi gặp Chiharu cho bằng được. Tôi những muốn túm lấy cổ áo Katsuragi Katsutoshi và chất vấn xem rốt cuộc ông ta mưu tính gì trong đầu.

Tôi mất ngủ triền miên. Sáng nay, tôi quần quai vật vã trong chăn. Đã đến giờ phải thức dậy, nhưng đầu tôi nặng như chì. Tôi còn nghĩ xem nên bịa lý do gì để xin nghỉ ở công ty.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại làm tôi choàng tỉnh. Hồi chuông réo liên tục không chút khoan dung. Tôi bò ra khỏi giường và nhắc ống nghe.

“A lô.”

“Sakuma à, tôi Kozuka đây.”

“À vâng, có chuyện gì vậy ạ?”

“Giọng cậu nghe còn ngái ngủ thế kia chứng tỏ chưa xem ti vi phải không? Bật ti vi lên đi. Sau khi nắm được tình hình thì gọi cho tôi.” Anh chỉ nói vậy rồi cúp máy.

Tôi vừa gãi đầu vừa bật tivi lên, trên màn hình là chương là trình thời sự buổi sáng. Tay phát thanh viên lảm nhảm gì đó.

Ngay khi cái từ Juri vừa lọt vào tai, mắt tôi liền mở thao láo. Tôi chĩnh to âm lượng.

“Sáng sớm ngày hôm nay, xác chết của một phụ nữ trẻ đã được phát hiện ở thành phố Yokosuka. Sau khi xét nghiệm dấu vân tay, cảnh sát nghi ngờ nạn nhân chính là cô Juri, con gái lớn của ông Katsuragi Katsutoshi, Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei. Cách đây khoảng hai mươi ngày, cô Juri đã mất tích...”

20

Lễ thông dạ* của Katsuragi Juri được tổ chức ở một ngôi đền cách tư gia nhà Katsuragi chừng mười lăm phút chạy xe. Đám nhân viên công ty Cyberplan chúng tôi cũng tập hợp lại, trước tiên thấp nén hương, sau đó phụ giúp tang gia. Tôi cũng có mặt ở đó. Tất nhiên các công việc chính như tiếp tân hay đối ứng với các vị khách tai to mặt lớn đều được nhân viên hãng ô tô Nissei chịu trách nhiệm. Chúng tôi chỉ có mỗi nhiệm vụ đứng ở góc đường chỉ đường cho khách.

Một nghi lễ được tiến hành vào đêm trước ngày tổ chức lễ tang, gia quyến sẽ thức suốt đêm để trông coi di thể người đã khuất.

Đúng là lễ thông dạ của trưởng nữ Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei có khác, khuôn viên đền tràn ngập khách viếng, đông đúc đến mức dù chia dòng người thấp nhang thành năm hàng, khách vẫn đứng tràn ra cả con đường. Những người đến phụ trong đám tang thì thầm to nhỏ với nhau, thông dạ mà đã thế này, chẳng biết đám tang ngày mai sẽ ra sao.

Khi khách viếng đã vãn, chúng tôi vào phòng chờ nghỉ ngơi. Sushi và bia bọt được chuẩn bị sẵn, nhưng ở nơi thế này cũng chẳng thể hùng hục lao vào ăn lấy ăn để. Kozuka lệnh cho cấp dưới chia nhau mỗi người một lon bia.

“Ông Katsuragi suy sụp ghê nhỉ.” Sugimoto thì thầm nói nhỏ, “Lúc thấp nhang, em lén liếc nhìn qua, lần đầu tiên em thấy ông ấy trong

bộ dạng tuyệt vọng như thế. Bình thường, lúc nào ông ấy cũng ưỡn ngực tự tin đầy mình mà.”

“Lẽ tất nhiên thôi. Con gái ông ấy qua đời kia mà.” Một đồng nghiệp đáp. “Đã vậy lại không phải một cái chết bình thường nữa chứ.”

“Em nghĩ chắc ông ấy đã chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng khi thành sự thật, hẳn vẫn sốc lắm.”

“Chứ còn gì nữa. Thành thật mà nói, tôi cũng đoán có khi cô con gái đã bị giết từ lâu, thế mà lúc xem thời sự vẫn không khỏi thất kinh.”

“Chẳng biết thủ phạm là ai.”

“Tôi cũng thắc mắc điều đó. Biết là con gái Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei mà vẫn giết cơ đấy.”

“Chắc, em chưa nghe được tin gì cụ thể.” Nói đoạn, Sugimoto đưa mắt nhìn xung quanh rồi bùm miệng nói nhỏ, “Nhưng hình như cái cô Juri bị giết chết không phải con do vợ hiện tại của ông Katsuragi đẻ ra.”

“À, anh cũng nghe chuyện đó rồi.”

“Mà cũng không phải con của đời vợ trước.”

“Hả, thế cô ấy là con ai?”

“Là con của nhân tình. Hình như sau này ông ấy mới đưa về chăm sóc, nuôi nấng.”

“Ồ, ông Katsuragi ghê thật.”

“Chắc một phần do biết chuyện này mà em thấy phu nhân có vẻ tươi tỉnh hơn so với ông Katsuragi. Biết đâu bà ấy đang mở cờ trong bụng khi cái gai trong mắt mình chết đi ấy chứ.”

Đám đồng nghiệp đang theo dõi câu chuyện khúc khích cười trước câu nói của Sugimoto. Bộ dạng ấy không qua được mắt của Kozuka.

“Bớt lời đi. Ở đây không phải chỉ có người trong nội bộ chúng ta đâu.”

Bị khiển trách, đám Sugimoto rút cổ lại.

Tôi hơi bất ngờ khi bọn họ đều biết không ít thì nhiều về bí mật thân thế của Juri. Tôi cứ tưởng đây là thông tin tuyệt mật của nhà Katsuragi. Tivi và chương trình tin tức hoàn toàn không nhắc gì đến điều này. Xem ra họ vẫn dè chừng chộc giận nhà tài trợ quan trọng. Tuy nhiên, chuyện này đến tai bọn Sugimoto nghĩa là thông tin đã bị rò rỉ đâu đó. Một khi sự việc đã diễn tiến thành vụ án giết người, có lẽ ngay cả Katsuragi Katsutoshi cũng không thể kéo kín tấm màn sắt.

Thêm vào đó, tôi không khỏi để tâm đến phát ngôn sau cùng của Sugimoto. Quả thật cái chết của Juri sẽ tháo gỡ mối quan hệ rối rắm của gia đình Katsuragi. Tuy nhiên, người trong cuộc diễn giải điều này như thế nào thì tôi không rõ.

Juri giả, tức Katsuragi Chiharu, không xuất hiện trong lễ thông dạ. Tuy không giải thích với chúng tôi, song chắc hẳn với họ hàng và người quen thân thiết, gia đình viện lý do sức khỏe cô ấy bị ảnh hưởng do quá sốc. Sốc đến độ phải nghỉ học trên trường thế kia, lời giải thích này không có sức thuyết phục mới lạ.

Tuy nhiên, tôi lờ mờ đoán được còn có nguyên nhân khác khiến Chiharu không xuất đầu lộ diện. Đó là vì họ không muốn cô ấy xuất hiện trước mặt tôi. Họ lo sợ sẽ bị tôi chất vấn.

Nhất định là Katsuragi Katsutoshi, không, phải nói là cả gia đình Katsuragi đang che giấu điều gì đó nên mới cất công bày mưu tính kế như vậy.

Thi thể của Katsuragi Juri được tìm thấy ở một ngọn đồi trên bán đảo Miura. Người dân sống quanh vùng phát hiện cái xác bị chôn dưới đất. Xác đang trong quá trình phân hủy, song từ một phần đầu vân tay và vết răng, người ta khẳng định chắc chắn nạn nhân chính là

Juri, cô gái hiện đang mất tích.

Ở vùng ngực có dấu vết bị đâm bằng vật nhọn khiến nạn nhân mất nhiều máu, từ nhận định này, phía cảnh sát suy luận rất có khả năng đây là một vụ giết người. Ngoài ra, một phần trang phục trên người cô gái bị cởi bỏ và không tìm thấy vật dụng nào của nạn nhân.

Địa điểm phát hiện thi thể khiến tôi băn khoăn đến phát điên. Lẽ nào chính là nơi đó? Ngọn đồi quan sát được bầu trời đầy sao mà tôi đã đến vì lời rủ rê của Juri, à không, của Chiharu. Tin tức không nêu rõ vị trí cụ thể, nhưng tôi linh cảm ngoài địa điểm ấy ra thì chẳng thể là nơi nào khác.

Giả sử đúng như vậy, câu hỏi đặt ra là tại sao xác của Juri lại xuất hiện ở đó và tại sao Chiharu lại đưa tôi đến đây?

Tôi uống cạn phần bia còn sót lại. Đúng lúc ấy, nhác thấy có bóng người, tôi đưa mắt chệch sang ngang, thì trông thấy Katsuragi Katsutoshi đang đứng ở cửa ra vào. Ông ta lom lom chĩa ánh nhìn về phía tôi.

Tôi nhìn lại, ông ta bèn đánh mắt đi. Đoạn, ông ta bước vào. Khi đó, tất cả mọi người có mặt trong gian phòng đều đã nhận thấy, bèn lục tục chỉnh trang lại tư thế.

“À, mọi người cứ ngồi đi. Xin cứ tự nhiên. Đừng khách khí.” Vừa làm động tác chìa tay ra, Katsuragi Katsutoshi vừa đảo mắt nhìn quanh phòng, rồi ông ta cúi đầu nói tiếp, “Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến tất cả mọi người vì đã cảm thông và giúp đỡ trong chuyện con gái tôi. Tôi cũng thành thật xin lỗi vì đã làm phiền giữa lúc mọi người còn đang bận bịu công việc. Phía cảnh sát cho biết sẽ dốc toàn lực giúp gia đình tìm bắt thủ phạm. Bản thân tôi cũng tin ngày ấy không còn xa nữa. Song suy cho cùng, chuyện con gái tôi là vấn đề nội bộ của gia đình Katsuragi. Sau này, tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện này gây trở ngại đến hăng ô tô Nissei cũng như các công việc

liên quan. Tôi cũng mong mọi người cứ làm việc như trước, tiếp tục tiến hành kế hoạch đúng theo lộ trình đặt ra. Về phần mình, tôi sẽ cố gắng quay lại công ty nhanh nhất có thể. Hôm nay, một lần nữa tôi xin cảm ơn mọi người.”

Katsuragi Katsutoshi lại cúi đầu thật thấp.

Bắt chước mọi người, tôi vừa gật đầu chào vừa nghĩ về ánh mắt ban nãy của Katsuragi. Ông ta đã nhìn về phía này. Không, không nhầm lẫn gì nữa, đối tượng ông ta quan sát chính là tôi.

Tối hôm đó, sau khi vào mạng, tôi đang đọc các dòng tin trong mục tin nóng thì bất giác nín thở trước dòng tiêu đề Katsuragi Juri thật sự đã bị bắt cóc. Đầu ngón tay run lên bần bật, tôi nhấp đôi chuột.

“Một nguồn tin bên phía cảnh sát công bố cô Katsuragi Juri, con gái lớn của ông Katsuragi Katsutoshi Phó Giám đốc hãng ô tô Nissei là nạn nhân của một vụ bắt cóc và được tìm thấy trong trạng thái tử vong ngày hôm qua. Được biết, bọn bắt cóc liên lạc ngay sau khi cô Juri mất tích, song gia đình, ông Katsuragi không trình báo cảnh sát với mong muốn đảm bảo sự an toàn cho tính mạng của cô Juri. Tiền chuộc đã trao cho bọn tội phạm, cảnh sát cũng đã bắt tay vào điều tra, song thông tin này không được công khai nhằm tránh gây tổn hại đến cô Juri...”

Tôi thần thờ ngồi trước màn hình máy tính hồi lâu.

Katsuragi Katsutoshi thật sự đã không báo cảnh sát. Vậy là vào thời điểm chuyển giao số tiền chuộc kia, toàn bộ đồn nhử cảnh sát tinh vi mà tôi dàn dựng chỉ là dã tràng xe cát thôi sao?

Tại sao Katsuragi lại không để cảnh sát vào cuộc ngay từ đầu? Lý do vì muốn đảm bảo sự an toàn cho con gái chẳng thuyết phục chút nào. Việc Juri và Chiharu trao đổi thân phận và việc Juri bị sát hại chắc chắn có liên quan ở đâu đó.

Ánh nhìn chăm chăm của Katsuragi sau lễ thông dạ khắc sâu trên võng mạc tôi, khiến tôi không thể nào quên nổi.

Người đàn ông này biết tôi chính là kẻ bắt cóc. Đó là điều đương nhiên, có lẽ ông ta đã nghe Chiharu kể từ đầu đến cuối mọi chuyện. Suy cho cùng, mục tiêu của ông ta là gì?

Ngày hôm sau, thêm nhiều thông tin liên quan đến vụ bắt cóc được công bố trên báo đài. Gần như toàn bộ những hành động tôi thực hiện dần dần được đăng tin, từ việc sử dụng bằng thông tin Hội những người sở hữu CPT để liên lạc đến quá trình trao nhận tiền chuộc ở tuyến đường cao tốc thủ đô. Tay cửa hàng trưởng ở cửa hàng Mukojima phân phối ô tô Nissei mà tôi đã lợi dụng còn được đảm bảo chương trình truyền hình phỏng vấn lấy tin. Vụ bắt cóc và sát hại Katsuragi Juri hiện đang trở thành chủ đề thu hút dư luận nhất.

“Bọn bắt cóc ghê gớm thật.” Đang đọc báo thể thao, một đồng nghiệp đập lòng bàn tay đánh bốp lên mặt báo. “Ba trăm triệu yên chứ ít gì. Thời nay, ba trăm triệu là cả núi tiền. Thế mà chỉ cần gọi đảm ba cuộc di động, chúng đã trót lọt vợ thành của riêng. Lũ này có đầu óc ra phết.”

“Đầu óc gì, gặp may thôi.” Người ngồi cạnh tôi đáp. “Cảnh sát thực sự vào cuộc thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Phía cảnh sát cũng phát biểu nếu nhận được trình báo từ sớm, tình hình đã chuyển biến theo chiều hướng khác còn gì.”

“Thì cảnh sát phải nói vậy chứ sao. Chẳng lẽ họ lại bảo, ‘Trước thu đoạn này của bọn bắt cóc, dù chúng tôi giăng lưới đi chăng nữa thì tiền vẫn bị cướp mất’? Có khi đám cảnh sát còn đang tự nhủ may mà không có trình báo từ sớm ấy chứ. Thử nghĩ nếu họ biết được thông tin rồi bày ra thiên la địa võng, song tiền vẫn bị cuỗm đi sạch trơn mà xem, đúng là phải nhận một quả đắng quá còn gì. Do đó, chính vì cảnh sát chỉ được báo tin sau khi sự việc đã xong xuôi, nên dù bọn

bắt cóc sử dụng phương thức gây án nào, họ cũng chẳng lo mất mặt. Chưa kể, con tin đã bị sát hại, bây giờ họ có thể tung hoành điều tra mà không cần dè chừng gì hết.”

“Này này, be bé cái mồm thôi.”

Hai người châu đầu nhìn nhau và rinh rích cười.

Tôi nhắc ống nghe của chiếc điện thoại đặt cạnh mình lên, vừa nhìn dãy số đã được lưu vào di động vừa ấn số. Tôi được nối máy trực tiếp với nơi làm việc của người mình vừa gọi. “Chuyên mục xã hội xin nghe.” Giọng nói vang lên chẳng hề xa lạ với tôi.

“A lô, Sakuma đây.”

“À, anh Sakuma đấy hả. Em, Noguchi đây. Lần trước cảm ơn anh nhé.”

“Vụ hôm đó, về sau cậu có biết thêm gì chưa?”

“Vụ Katsuragi Juri phải không anh?” Noguchi hạ giọng.

“Vụ đấy giờ bung bét thật. Hình như thi thể được tìm thấy ngay sau khi anh em mình gặp nhau thì phải. Chắc, thật ra ở mức độ nào đó, mọi người cũng dự đoán được trường hợp nạn nhân đã bị giết. Mấy hôm nay, người phụ trách vụ này bên em hôm nào cũng thức trắng đêm lang thang hết nơi này đến nơi nọ để tìm thông tin đấy.”

“Lăn lộn như thế có thu được kết quả gì không?”

“Chẳng biết thế nào. Một phần do nhà Katsuragi kín miệng quá, không khéo họ chẳng thu được gì hơn những thông tin đã đăng. Nhưng em cùng sẽ hỏi thăm thử xem sao.”

“Nhờ cậu đấy. Thêm nữa, đường đột thế này hơi phiền cậu, nhưng tối nay ta gặp nhau được không?”

“Hả? Thế thì gấp quá.”

“Anh sắp sửa gặp mặt ông Katsuragi rồi, nên trước đó, anh muốn nắm càng nhiều thông tin càng tốt.”

“Em hiểu rồi. Để em xoay xở xem sao. Mình gặp nhau ở cửa tiệm hôm nọ được không? Tầm 7 giờ em có thể lĩnh ra được.”

“Được. Vậy 7 giờ nhé.”

Sau khi gác máy, tôi mới giật mình nhận ra cuộc điện thoại ban nãy có thể cướp đi mạng sống của mình, tôi có nói gì thừa thãi không nhỉ? Có bị người khác sinh nghi không?

Song tôi lén lút lắc đầu. Giờ có để ý những chuyện ấy cũng chẳng được tích sự gì.

Tôi ngẫm nghĩ nên giết thời gian thế nào cho đến 7 giờ. Tất nhiên, tôi chẳng còn tâm trí nào mà đụng tay vào công việc.

Khi tôi đến tiệm cà phê thì Noguchi đã ngồi đợi ở bàn bên cạnh cửa sổ. Trông thấy tôi, cậu ta khẽ giơ tay chào.

“Xin lỗi đã làm phiền lúc cậu đang bận rộn.”

“Không đâu, phía anh Sakuma mới vất vả.”

Tôi gọi một cà phê đá rồi nhào người tới trước, “Thế vụ kia sao rồi?”

“Em có được tin tức rồi. Em đã thu thập toàn bộ thông tin bên em biết tính đến thời điểm hiện tại. Tuy nhiên, mong anh giữ bí mật những điều em sắp trình bày. Vì phía bọn em cũng không muốn rơi vào tầm ngắm của hãng ô tô Nissei hay cảnh sát đâu.”

“Anh hiểu mà. Cậu nghĩ anh sẽ làm chuyện gì gây ảnh hưởng xấu đến vị trí của cậu sao?”

“Chắc, tất nhiên là em tin tưởng anh rồi.” Noguchi lấy ra cuốn sổ nhỏ. “Em vào thẳng vấn đề nhé, phía cảnh sát vẫn chưa xác định được cụ thể nghi phạm. Có vẻ họ đang tập trung vào các mối quan hệ của nạn nhân Juri, song chưa thấy nhân vật khả nghi nào xuất hiện.”

“Phía cảnh sát cho rằng thủ phạm là người quen của nạn nhân à?”

“Vì người bị bắt cóc không phải con nít mà là một phụ nữ trưởng

thành. Chẳng lẽ nạn nhân lại ngoan ngoãn đi theo người lạ? Nghĩ theo hướng này thì vô lý quá. Tất nhiên có khả năng bọn tội phạm dùng vũ lực khống chế con tin, nhưng dù thế đi chăng nữa, bọn chúng hẳn đã phải xác định mục tiêu trước khi ra tay, do đó, cảnh sát đặt ra nghi vấn kẻ chủ mưu có quan hệ gì đó với Juri hoặc gia đình Katsuragi.”

“Nhưng đây là gia tộc Katsuragi bề thế kia mà. Biết đâu bọn tội phạm chỉ nhắm vào tiền chuộc, con tin là ai không quan trọng, miễn là giàu có thì sao?”

“Tất nhiên đó cũng là một hướng suy nghĩ, nhưng phía cảnh sát cho rằng khả năng này khá thấp.”

“Tại sao lại vậy?”

“Thì anh xem.” Noguchi nhìn xung quanh, hạ giọng thấp xuống một tông. “Vì bọn chúng đã kết liễu con tin chứ còn gì nữa. Nếu thủ phạm hoàn toàn không có can hệ gì với nhà Katsuragi, chỉ cần không bị Juri nhớ mặt, cướp được tiền chuộc, bọn chúng thả cô ta ra là xong. Nhưng không. Ngay từ đầu, thủ phạm đã không hề có ý định để nạn nhân toàn mạng trở về.”

Tôi hiểu ý cậu ta. Khi thi thể của Juri được tìm thấy, ít nhất đã được hai tuần kể từ thời điểm tử vong, tức là nạn nhân bị giết chỉ sau khi mất tích vài ngày.

“Thủ đoạn gây án quá tàn nhẫn, do đó nhóm điều tra cho rằng chúng không chỉ đơn thuần nhắm đến tiền bạc mà còn ôm một mối hận thù sâu sắc.”

“Hận thù sao...”

Tâm trạng tôi rối bời. Quả thật, tôi mang trong lòng mối hận với Katsuragi Katsutoshi. Vậy nên tôi mới nghĩ ra trò chơi lần này hòng giải tỏa cảm xúc ấy. Song vấn đề là tôi chỉ nảy ra ý tưởng ấy khi quân cờ mang tên Chiharu tình cờ lọt vào tay mà thôi. Quan trọng hơn cả,

tôi không hề giết hại Katsuragi Juri. Đừng nói tới chuyện đó, thậm chí tôi còn chưa từng gặp cô ta một lần nào.

“Không biết phía cảnh sát đã có được manh mối gì chưa?”

“Nghe nói nắm được vài thông tin rồi anh ạ. Lúc trao nhận tiền chuộc, ông Katsuragi đã nói chuyện với thủ phạm qua điện thoại vài lần, những đoạn hội thoại ấy đều được ghi âm vào băng.”

“Băng? Ông ta thu âm sao?”

“Có vẻ thế. Ông ta nói tuy không trình báo với cảnh sát vào thời điểm ấy, song dự định sẽ báo ngay khi Juri bình an vô sự trở về, do vậy ông ta cố gắng hết sức thu thập các chứng cứ có thể giúp ích cho quá trình điều tra.”

Người như ông ta hẳn dư sức làm được chuyện ấy.

Vốn dĩ, chỉ riêng việc ông ta không trình báo với cảnh sát ngay đã mang nhiều uẩn khúc rồi.

“Ngoài ra còn bằng chứng nào nữa không?”

“Cảnh sát dễ gì kể hết cho chúng ta mọi thông tin chứ... À, đúng rồi đúng rồi.” Noguchi nhìn vào sổ, một tay đưa lên che miệng. “Hình như về vấn đề kia, cô Juri cũng không tránh khỏi anh ạ.”

“Vấn đề kia là gì?”

“Thôi thì người chết cũng đã chết rồi, dù để tâm cũng không có tác dụng gì, em đang nói đến vấn đề hiếp dâm.”

“À...” Tôi á khẩu, không biết phải nói gì.

“Tất nhiên thông tin này không được công khai. Tuy nhiên, đối với phía cảnh sát, đây là một bằng chứng vô cùng có giá trị. Đầu tiên là lông mu của gã đàn ông, tiếp đến...” Noguchi lại càng hạ giọng. “Là tinh dịch của hắn. Nghe đâu chúng vẫn còn sót lại. Chà, dĩ nhiên vào thời điểm phát hiện, dịch đã khô từ đời nào.”

Tôi cảm nhận mạch đập trong cơ thể mình càng ngày càng nhanh.

Phải vận hết sức lực, tôi mới ngăn được sự bối rối hiện trên khuôn mặt mình.

“Còn gì nữa không?” Tôi cao giọng hỏi vì sốt ruột.

“Hình như vẫn còn, nhưng họ chưa công bố. Biết thêm tin gì, em sẽ liên lạc với anh ngay.”

“Có lỗi với cậu quá, nhờ cậu cả đấy.”

Tôi uống ực phần cà phê đá, chậm rãi điều chỉnh nhịp thở của mình.

“Tại sao lại là Yokosuka?”

“Hả?”

“Ý anh là tại sao thi thể lại được tìm thấy ở Yokosuka.

Tại sao thủ phạm lại chôn nạn nhân ở đó? Cảnh sát không bình luận gì về điều này sao? Ví dụ như họ đang nghi ngờ nơi đó là nơi ẩn nấp của thủ phạm chẳng hạn.”

“Em chưa thấy thông tin nào liên quan tới vấn đề này, nhưng có nghe phong thanh rằng cảnh sát đang tiến hành truy hỏi trên quy mô tương đối lớn ở Yokosuka.”

“Truy hỏi?”

“Cũng đơn giản lắm. Họ mang theo ảnh của Katsuragi Juri và tìm hiểu xem có người nào từng trông thấy nạn nhân hay không. Cảnh sát cho rằng Yokosuka không chỉ là nơi thủ phạm chôn cái xác mà còn chính là hiện trường xảy ra vụ án mạng. Vậy nên, họ kết luận chắc chắn sẽ có nhân chứng đã từng nhìn thấy Juri lúc nạn nhân còn sống.”

“Tại sao họ lại suy đoán như thế nhỉ?”

“Chịu, điều đó thì em bó tay.” Noguchi dang hai tay và lắc đầu.

Sau khi tạm biệt cậu ta, tôi đi thẳng về nhà, ăn đơn giản cho qua bữa rồi ngồi trước màn hình máy tính. Tuy vậy, dù máy tính đã khởi động xong, tôi vẫn ngây ra như tượng suốt một lúc lâu.

Những mảnh ghép mới đây còn rời rạc đang dần dần được lắp vào đúng vị trí trong đầu tôi. Tuy nhiên phần chưa hoàn thiện, nhưng tôi đã bắt đầu nhìn ra bức hình tổng thể.

Mồ hôi rịn ra từ hai thái dương. Có lẽ đó chính là thứ mồ hôi lạnh người ta thường nói. Trong khi trời nóng ẩm khủng khiếp, toàn thân tôi vẫn nổi da gà.

Cứ tưởng tượng tới hình dáng hoàn thiện của bức hình, tôi lại bị bủa vây bởi một cảm giác thiêu đốt ruột gan.

Không thể nào có chuyện đó, tôi tự nhủ và phá ngay bức ghép ấy đi, xoay xở tìm cách lắp ghép thành hình thù khác, song đầu làm bao nhiêu lần đi nữa, tôi cũng chỉ thu được một kết quả duy nhất. Đó là trong trường hợp suy luận của tôi không có gì nhầm lẫn.

Tôi thở hắt ra và chậm chạp gõ bàn phím. Từ tận đáy lòng, tôi chỉ cầu mong những gì mình suy đoán hoàn toàn không phải sự thật. Nhưng có cầu trời khấn Phật cũng vô ích. Lúc này, tôi chỉ có thể làm hết khả năng của mình mà thôi.

Chợt nhớ ra một chuyện, tôi bèn đứng dậy, đi vào phòng ngủ, tiến lại chiếc áo khoác treo trên móc tủ hôm nọ đến giờ. Cho tay vào túi áo trong, tôi lấy ra một thứ. Biết đâu chừng, rồi đây nó sẽ trở thành chiếc phao cứu sinh của tôi.

Tôi lại quay về trước màn hình máy tính và tiếp tục công việc.

Bước cuối cùng là soạn thư điện tử. Ngẫm nghĩ hồi lâu, tôi đánh ra nội dung như sau.

“Gửi ông Katsuragi Katsutoshi,

Có công chuyện tối quan trọng. Tôi mong ông liên lạc gấp. Hân phía

ông cũng biết rõ nội dung chuyện này là gì. Liên lạc bằng cách nào cũng được. Chắc hẳn ông đã biết được danh tính của tôi, do đó xưng tên có lẽ cũng không cần thiết. Ông cứ điện thoại trực tiếp, không vấn đề gì. Tuy nhiên, mong ông không để Sở Cảnh sát Tokyo phát hiện việc này. Hẳn bản thân ông biết rõ nếu chuyện chúng ta liên lạc lộ ra, đôi bên đều lợi bất cập hại.

Phía tôi hy vọng được làm việc với ông nhằm giải quyết êm thấm tình hình phức tạp hiện tại. Trong trường hợp vài ngày tới không thấy ông liên lạc, tôi sẽ trực tiếp đến gặp.

Từ kẻ bắt giữ Katsuragi Chiharu.”

Chẳng thể nói đây là một lá thư được viết cẩn thận, song điều muốn truyền tải đã được thể hiện rõ ràng và câu cú không có gì thừa thãi. Sau khi đọc đi đọc lại năm lần bảy lượt, tôi gửi nó vào địa chỉ mail mình từng gửi thư rất nhiều lần mà trống ngực vẫn đập thình thịch.

Hôm sau, mới sáng sớm, lòng tôi đã như có kiến bò. Không biết mấy giờ sẽ có điện thoại gọi tới, thành thử ngay cả khi vào nhà vệ sinh, tôi cũng chẳng dám rời chiếc điện thoại. Khi đến công ty, tôi dồn hết sự chú ý vào chuông điện thoại di động và để tâm đến cả những cuộc gọi vào điện . Thoại nội bộ của công ty, thế nên hầu như lúc nào tôi cũng ngồi ở bàn làm việc. Tôi còn thường xuyên kiểm tra hòm thư và xem tới xem lui trang web Hội những người sở hữu CPT.

Tuy nhiên, không có liên lạc gì từ Katsuragi Katsutoshi. Trong tôi manh nha suy nghĩ lẽ nào Katsuragi chưa phát hiện chân tướng của mình, song nghĩ kỹ thì đó là điều không thể.

Với tâm trạng vẫn bứt rứt mù mờ, tôi trở về chung cư. Tôi có cảm giác mình đã sai lầm khi gửi email kia đi.

Mở khóa cửa và bước vào phòng, tôi chỉ muốn quăng người lên

ghế sofa, song trước đó tôi cần kiểm tra hộp thư thoại. Đáng tiếc là chẳng có tin nhắn nào để lại.

Trút tiếng thở dài nã nê, tôi ngồi phịch xuống ghế sofa, toan bật ti vi lên xem.

Đúng lúc ấy, cánh cửa căn hộ mở ra, Juri bước vào.

21

Juri, vừa lẩm bẩm thốt lên cái tên ấy, tôi liền lắc đầu.

“Phải gọi em là Chiharu mới phải. Lâu ngày quá. Rất vui được gặp em.”

“Anh tắt tivi đi.” Cô ngồi vào ghế bành.

Tôi dùng điều khiển tắt tivi. Sự im lặng kéo dài một lúc lâu trong căn phòng. Tôi càng lúc càng thấy ngạt thở. Khuôn mặt của Juri, à không, của Chiharu, cũng tỏ ra căng thẳng. Cô không dám nhìn trực diện tôi.

“Anh đã gửi mail cho bố em phải không?”

“Anh đợi hồi âm cả buổi. Nhưng không ngờ em lại đến.” Nói đoạn, tôi thốt lên thắc mắc lơ lửng ngay trước mắt. “Sao em lại vào được nhà anh?”

Cô lấy ra một thứ ra khỏi chiếc túi xách con đem theo người. Nhìn qua thì thấy đó là chìa khóa phòng.

“Thế mà người ta quảng cáo là không thể đánh được loại chìa này cơ đấy.”

“Không phải chìa đánh đâu. Đây là chìa khóa phụ anh cho em mượn.”

Tôi vươn tay mở ngăn kéo bàn, nhìn vào trong góc, chỗ tôi dùng để cất chìa khóa phụ.

“Nó vẫn nằm đây kia mà.”

Chiharu nhe răng cười, “Đấy là chìa giả.”

“Chìa giả?”

Tôi lấy chiếc chìa khóa trong ngăn kéo ra so với chìa mình đang dùng. Từ thương hiệu tới hình dạng đều giống y chang, nhưng quan sát kỹ mới thấy có chút khác biệt tinh vi ở đường nét lồi lõm.

“Hóa ra em đánh tráo à?”

“Chìa khóa cùng thương hiệu thì ở đâu mà chẳng có.”

“Em tráo nó từ bao giờ vậy?”

“Em chỉ nhận thôi. Bố mang đến gần khu này đưa cho em.”

“Bố em à...” Tôi lại thở hắt ra. Bao sức lực trong người tôi như bị rút hết cả. “Hóa ra từ đầu chí cuối đều là mưu kế của ông ấy.”

“Anh nói từ đầu chí cuối thì không đúng đâu. Vì chính anh mới là người nghĩ ra trò chơi bắt cóc này còn gì?”

“Và hai người đã lợi dụng điều đó?”

“Chỉ là chớp lấy thời cơ thôi. Bố con em cho rằng đó là cơ hội duy nhất để em thoát khỏi bước đường cùng này.”

“Bước đường cùng cơ đấy.” Tôi gắng gượng nặn ra khuôn mặt cười. Dù thực tế, tôi chẳng còn lòng dạ làm vậy. “Để anh đoán xem bước đường cùng ấy là thế nào nhé.”

Đôi mắt Chiharu tựa hồ ẩn chứa nỗi hối hận không tên. Nét biểu cảm trên mặt cô khiến tôi mừng tượng phải chăng cô cũng mang ánh mắt như thế khi gây ra chuyện đó?

Nhìn thẳng vào mắt cô, tôi nói, “Em đã giết Juri phải không?”

Chiharu chẳng hề tỏ ra lúng túng, có lẽ cô đã lường trước lời đáp trả cho câu hỏi của tôi. Từ bức thư gửi cho Katsuragi Katsutoshi, chắc hẳn hai bố con họ cũng xác định được tôi đã nhìn ra gần hết chân tướng sự việc.

“Không phải em cố tình.” Cô thốt lên. Giọng điệu cô nhẹ bẫng,

không khác gì lời biện hộ khi chẳng may gây chút phiền hà cho kẻ khác.

“Điều đó anh biết. Em không hề mưu tính việc này. Chắc chỉ có hai khả năng, hoặc là em giết Juri trong phút bốc đồng, hoặc em không hề có ý giết người nhưng cô ấy lại chết. Nếu không thì...” Tôi liếm môi. “Đêm đó, hẳn em đã không trốn khỏi nhà.”

“Đúng là anh có khác.” Chiharu giơ hai tay vươn vai thật rộng. “A, trút bỏ được gánh nặng rồi. Em luôn muốn thú thật với anh trong suốt khoảng thời gian đóng giả làm Juri ở đây. Muốn nói nhưng không được nên em cứ bứt rứt mãi. Em muốn một lần được thấy vẻ bất ngờ trên khuôn mặt anh.”

“Riêng chuyện đó chắc là thật chứ?”

“Chuyện đó?”

“Em nói mình bỏ nhà đi vì cãi nhau với Chiharu về kem trang điểm ấy. Có lẽ đúng là hai người đã cãi nhau. Điểm khác là diễn biến sau đó. Chiharu cả giận mất khôn và đã đâm Juri, cái người mình luôn ghét cay ghét đắng. Phải vậy không?”

Khuôn mặt Chiharu dường như mang vẻ khó chịu, cô quay đầu sang ngang. Giờ tôi mới để ý sống mũi của cô trông giống Katsuragi Katsutoshi. Còn mũi Juri trong bức hình cao hơn và thanh mảnh hơn.

“Em đâm bằng gì?”

“Kéo.”

“Kéo ư?”

Cô khẽ hất phần tóc phía sau của mình lên.

“Sở trường của em là cắt tóc. Em cắt tóc cho bạn bè mình suốt. Vậy nên em đã nhờ chuyên viên thẩm mỹ mình quen biết nhượng lại một cây kéo.”

“Ra vậy, và chiếc kéo này được để trên bồn rửa mặt. Hai chị em lời

qua tiếng lại về chuyện tự tiện dùng kem trang điểm, kết cục là em đã dùng kéo đâm chết cô ấy phải không?”

“Loại kem đó...” Đôi mắt của Chiharu nhìn về xa xăm. “... là quà mẹ tặng em lúc đi Pháp, ở Nhật không có bán, nên em quý nó lắm. Chị ta không hỏi ý kiến em mà dám...” Cô nhìn tôi, nói tiếp, “Nhưng chị ta mới là kẻ động thủ trước. Em đã lãnh một cái tát vào má.”

“Song một điều chắc chắn là việc em làm đã vượt quá hành vi tự vệ chính đáng. Sau khi đâm chết chị mình xong, em sợ quá nên chạy trốn à?”

Chiharu lườm tôi rồi đứng dậy.

“Em khát. Có thể cho em uống chút gì đó không?”

Trước khi tôi kịp trả lời “Cứ tự nhiên,” thì cô đã bước vào bếp. Lúc đi ra, cô cầm trên tay chai rượu vang trắng. Muscadet Sur Lie. Dòng này rất hợp dùng với các món khai vị thanh đạm.

“Em uống nhé?”

“Xin mời.”

“Anh cũng uống chứ?”

Trong khi tôi chưa kịp ừ hử gì, cô đã đặt lên bàn phòng khách hai ly rượu, đoạn chìa về phía tôi đồ khui dạng xoáy cùng chai rượu.

“Em nghĩ gì mà lại chạy trốn vậy? Lúc đó em định tìm khách sạn tá túc phải không? Em nghĩ gì mà lại ra ngoài trọ thế?”

“Anh đừng nói nhảm nữa, tập trung khui rượu đi.”

Rút được nút bần của chai rượu ra, tôi rót vào hai chiếc ly. Chúng tôi giả vờ cụng ly rồi đưa lên miệng. Vị chất hết sức dễ chịu cùng mùi nho xanh chính là đặc trưng của dòng Sur Lie.

“Lúc đó em chẳng quyết định nổi.” Cô lên tiếng.

“Quyết gì?”

“Em không còn tâm trí nghĩ xem sau đó phải xoay xử thế nào. Em

chỉ biết em không muốn ở căn nhà ấy nữa. Mọi chuyện rồi sẽ trở nên vô cùng bung bét, người ta sẽ phát hiện ra ngay em chính là kẻ giết người, em sẽ không chịu nổi việc bị hết người này đến người kia truy vấn. Và trong lòng, em thầm hy vọng nếu biết em là thủ phạm, bố mẹ sẽ tìm cách cứu vãn tình thế cho em. Em tự nhủ đợi đến khi vấn đề được giải quyết xong, em sẽ quay về nhà.”

“Em mong bố mẹ sẽ phi tang cái xác và bao che để em không bị bắt giữ với tội danh giết người à?” Tôi uống cạn phần rượu vang còn lại trong ly, chêm thêm một câu. “Đúng là không biết trời cao đất dày.”

“Em biết như thế là ngông cuồng. Em hiểu dù bố em tai to mặt lớn đến đâu cũng không thể lấp liếm một giết người. Bởi vậy, ban nãy em mới nói em đã bị dồn đến bước đường cùng.”

“Và đúng lúc đó em vớ được anh?”

“Có phải em cầu xin anh xuất hiện đâu. Là anh chủ động tiếp cận đấy chứ.”

Nghe cô chỉ ra như vậy, tôi cũng chẳng tìm được lời nào để phản pháo. Thực tế, đúng là tôi muốn nắm được điểm yếu của Katsuragi Katsutoshi nên đã tiếp cận cô.

“Em có ý định gì khi đi theo anh? Lúc đó em đã nghĩ có thể lợi dụng được tên này sao?”

Vẫn cầm ly rượu trên tay, cô lắc đầu.

“Thành thật mà nói, lúc ấy em chẳng màng bất cứ thứ gì nữa. Kể cả anh. Trong đầu, em chỉ biết mình vừa trót dại, đầu tiên phải tìm chỗ trú chân rồi mới suy nghĩ thấu đáo được, nhưng em lại không muốn quay về nhà. Khi đó, em không có sự lựa chọn nào cả.”

“Ra là thế, nghe thuyết phục lắm.” Tôi lại nhấp ngụm rượu. “Vậy tại sao em lại giả danh Juri?”

“Lý do đơn giản thôi. Vì em không muốn nói ra mình là Katsuragi Chiharu. Em không muốn để một gã đàn ông khả nghi biết chuyện

Katsuragi Chiharu đang lang thang ngoài đường với bộ dạng đáng ngờ. Vậy nên lúc đó, em đã nói dối.”

Tôi chậm rãi lắc đầu.

“Nhưng sau đó, khi chúng ta kể về bản thân, em vẫn khoác lên mình cái vỏ của Juri và nói chuyện như thật. Em mà diễn chắc chẳng ai bằng.”

“Chắc anh nói mĩa nhưng vẫn xin cảm ơn.”

“Thêm nữa...” Tôi đặt ly rượu lên bàn. “Sự việc lần này được lên kế hoạch từ khi nào? Đương nhiên là sau khi anh khởi xướng trò chơi kia, nhưng chắc không có chuyện vừa nghe anh trình bày về vụ bắt cóc thì em đã nảy ra ý tưởng ngay được đâu nhỉ?”

“Không phải ngay lập tức.” Cô nhắc chai rượu lên, toan rót cho tôi. Tôi cản lại và tự làm lấy.

“Rót rượu là nhiệm vụ của đàn ông.”

“Lúc nghe anh giải thích về trò chơi, em lơ mơ nhận ra một điều: Người này tưởng mình là Juri. Hơn nữa, anh ta đang lên kế hoạch bắt cóc Juri ấy. Phải tìm cách lợi dụng tình thế này. Đó là suy nghĩ của em. Em cảm giác mình có thể mượn gió bẻ măng, nên mới đồng ý tham gia vào trò chơi của anh.”

“Và sau khi lắng nghe kế hoạch của anh, niềm tin trong em càng lúc càng được củng cố?”

“Niềm tin trong em được củng cố...” Chiharu mỉm cười. “... vào thời điểm bố em có lời khen cơ.”

“Lời khen?”

“Nghe anh kể về trò chơi xong, em đã vội vàng gọi cho bố. Một phần vì em cũng tò mò tình hình của Juri.”

“Hóa ra ngay từ đầu hai người đã liên lạc qua lại à? Chậc, mà cũng khó tránh. Ông Katsuragi chắc phải hoảng lắm. Dù gì đi nữa, một

người con gái của ông ta vừa bị giết, mà thủ phạm lại chính là đứa con còn lại. Đó là lý do ông ấy không khai báo cảnh sát mà án binh bất động.”

“Bố em cũng đang vắt óc tìm cách bưng bít vụ việc. Đúng lúc ấy, em gọi về. Bố tưởng em nghĩ đến chuyện tự sát nên lo sốt vó. Ông đã thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng em, cũng không trách mắng em chuyện giết chết Juri. Ông trấn an em, nói sẽ tìm cách giải quyết và khuyên em quay về nhà. Em bèn kể cho bố nghe chuyện của anh cùng trò chơi anh bày ra.”

“Sau khi nghe xong, em đã nhận được lời khen từ ông ấy à?”

“Bố khen ngợi trực cảm của em khi nhìn ra khả năng lợi dụng kế hoạch anh đề ra. Anh cứ hỏi bố em sẽ rõ, ông ấy tin rằng vào những thời khắc quyết định thắng thua, trực cảm và quyết đoán chính là yếu tố cốt lõi phân chia người thành kẻ bại.”

Đúng là người như Katsuragi Katsutoshi hẳn sẽ nói những lời như thế, tôi gật gù.

“Vậy ông Katsuragi đưa ra yêu cầu gì cho em?”

“Bố bảo trước hết em cứ làm theo lời anh nói và tìm cách báo cho ông biết tường tận nội dung. Khi đã xác định được hướng đi, bố sẽ liên lạc với em.”

“Liên lạc? Bằng cách nào?”

“Bố sẽ gọi vào di động của em chứ gì nữa.” Cô nói như thể ấy là điều bình thường nhất trần đời.

“Di động? Anh tưởng em không mang theo?”

“Em có mang. Sao có thể quên một thứ quan trọng như thế.” Chiharu cười như thể trêu người tôi. “Những lúc ở bên cạnh anh thì em tắt nguồn.”

“Em chơi anh vố này đau đấy.” Tôi lắc đầu. “Tức là toàn bộ chỉ thị

đều được gửi vào di động. Cả lần đi Yokosuka cũng thế. Thật ra em chẳng có người bạn nào tên Yuki phải không?”

“Có đấy. Yuki là bạn cấp hai của em. Chỉ là giờ đây, bọn em hoàn toàn không gặp nhau nữa.”

“Em nghĩ cách kéo anh đến Yokosuka cho bằng được là vì bố con em định chôn xác Juri trên ngọn đồi ở Yokosuka. Nhưng chỉ dụ anh đến đấy thôi vẫn chưa đủ. Đã tính là phải tính đường dài, do đó hai người đã bày kế hòng lưu lại dấu vết của anh ở Yokosuka.”

“Đúng vậy đấy, công phu lắm.” Chiharu khoanh tay và ngược mắt nhìn tôi. “Anh biết bọn em sử dụng mưu kế gì không?”

“Lúc anh ngồi đợi em trong nhà hàng gia đình, chiếc xe đậu trong bãi của anh bị người khác sơn bậy. Sau chuyện này, rất có thể nhân viên nhà hàng vẫn còn nhớ mặt anh. Xe hiếm như MR-S hẳn để để lại ấn tượng sâu đậm trong tâm trí người khác. Nếu cảnh sát mang theo hình của anh đến đó thu thập thông tin, không chừng nhân viên sẽ cung cấp lời khai. Trò sơn bậy ấy là của ông Katsuragi phải không?”

“Mẹ em là người thực hiện.”

“Mẹ em? Hóa ra còn một kẻ tòng phạm nữa sao?”

“Dấu vết của anh không chỉ có vậy đâu.”

“Anh biết. Có điều đến giờ anh vẫn chưa hiểu.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô, đoạn chuyển ánh nhìn xuống cánh tay đang khoanh lại của cô. “Lúc đó, thậm chí em chấp nhận trao thân hòng lấy bằng được dấu tích của anh sao? Em không từ thủ đoạn để có tình địch hay lòng mu của anh sao...? Anh không nghĩ bố mẹ em bất chấp đến mức ấy.”

“Bố chỉ yêu cầu em có được lông tóc của anh thôi. Anh còn nhớ trên ngọn đồi ở Yokosuka có bức tượng Địa Tạng Bồ Tát nhỏ không? Bố đã nói em giấu vào đó. Nhưng em thấy như thế vẫn còn dang dở. Em dám chắc thật ra bố nghĩ nếu có tình địch của anh sẽ tốt hơn. Nhưng dù sao bắt em làm việc đó thì trái đạo lý, nên ông chỉ cần em

đem tóc của anh về là được. Bản thân em biết rõ điều đó, nên em đã hạ quyết tâm bằng mọi giá phải lấy được vật chứng mang tính sống còn ấy.”

“Dù phải quan hệ với người đàn ông mình không yêu ư...?”

“Anh bất mãn à?”

“Không đến mức đó.”

“Thật ra, em cũng dành tình cảm cho anh đấy chứ. Anh vừa gan dạ vừa có đầu óc. Em rất sẵn lòng quan hệ với anh. Nếu anh là một gã đàn ông ngu độn và đáng ghét, còn lâu em mới đi xa đến mức ấy.”

“Em đang khen anh đấy à?”

“Bố em cũng đánh giá anh rất cao. Ông bảo yếu tố chủ chốt trong kế hoạch lần này nằm ở chỗ anh không phải loại kém cỏi. Nếu anh chỉ là một gã vô dụng dưng lên màn bắt cóc rởm đời, bao nhiêu công sức sẽ đổ bể hết. Anh nhớ lần bố em đột nhiên đến công ty anh không?”

“Có nhớ...” Ông ta đến để yêu cầu công ty trình bày các sản phẩm game đã thực hiện.

“Mục đích của bố là xem nội dung trò chơi do anh chế tác. Nếu em nhớ không lầm, nó tên là ‘Mặt nạ thanh xuân’. Sau khi xem xong, bố em đã đủ cơ sở khẳng định có thể giao phó chuyện này cho anh.”

Tôi thở hắt ra và lắc đầu, không kìm được mà nở một nụ cười yếu ớt.

“Anh lại được con người ấy công nhận trong tình huống oái oăm như vậy đấy.”

“Lúc anh yêu cầu em gọi điện thoại ở khách sạn tình yêu, tiếng còi hơi lọt vào vừa vặn. Bố em đánh giá đây là ý tưởng vô cùng xuất sắc.”

“Đó cũng lại là dấu vết của anh phải không?”

Tự lúc nào, tôi đã vô thức chạy trên đường ray do Katsuragi

Katsutoshi trải ra.

“Tuy nhiên, thắng thua thật sự chỉ ngã ngũ sau đó mà thôi. Bố em rất muốn biết cách anh sử dụng để cướp tiền chuộc. Nhưng ngay cả với em, anh cũng không hé nửa lời. Em phải nhịn lắm mới không huých toẹt ra rằng bố con em không báo cảnh sát đâu mà anh lo.”

“Cứ lẽ ở Hakozaki chắc khiến ông Katsuragi điên tiết lắm nhỉ?”

“Bố em bảo anh cứ cướp luôn số tiền chuộc đi cho rồi. Nhưng sau khi ngẫm nghĩ, ông ấy tâm phục khẩu phục bởi xác nhận xem cảnh sát có bám đuôi hay không là điều cần thiết.”

“Thế ông ấy có nhận xét gì về lần trao nhận tiền chuộc thật sự không?”

“Tất nhiên là có, bố em khen anh không tiếc lời. Cách làm của anh hầu như không để lại chứng cứ nào có thể điểm mặt chỉ tên tội phạm, mà dù cảnh sát có bám đuôi và theo dõi đi chăng nữa, kế hoạch cũng vẫn sẽ thành công.”

Tôi gật đầu. Tuy giờ không phải lúc vui mừng, song ít ra kế hoạch của tôi không bị Katsuragi Katsutoshi đem ra phỉ báng.

“Em mang hai trăm bảy mươi triệu yên quay lại Yokosuka, trên danh nghĩa là để cất giấu số tiền ở nhà cô bạn Yuki hư cấu kia. Vậy trong thực tế, số tiền ấy ra sao rồi?”

“Em giấu chúng ở trong kho của tòa nhà ấy, rồi gọi điện thoại ngay cho bố. Hai chúng ta vừa rời khỏi đó thì bố em đến thu hồi.”

“Ra vậy. Và như thế, bố con em đã dựng thành công hoạt cảnh bắt cóc Katsuragi Juri và trả xong tiền chuộc. Tuy nhiên, vẫn còn một khúc mắc to đùng. Chậc, nói vậy chứ anh cũng phần nào đoán ra đáp án rồi. Đó là?”

“Bố con em định làm gì với anh?” Chiharu nhún vai. “Câu hỏi khó trả lời quá.”

“Khó thật.”

“Anh bảo mình đã lờ mờ đoán ra. Nói em nghe thử đi.”

“Đến nước này mà em vẫn giữ được bộ mặt tỉnh bơ cơ đấy. Chậc, thôi được. Để xem nào, bố con em đã che giấu vụ giết chết Juri êm thấm và dựng thành công màn kịch bắt cóc. Tuy nhiên vẫn còn một vấn đề khiến hai người đau đầu, hay nói đúng hơn là lo lắng. Đó là việc không thể dắt mũi anh mãi. Một khi vụ này được công bố với đại chúng, anh sẽ phát hiện ra chân tướng. Viễn cảnh tệ nhất sẽ là anh lên trình báo với cảnh sát, nhưng có lẽ bố con em không cần lo về điều này. Bởi kẻ chủ mưu trong màn kịch bắt cóc này là anh, dĩ nhiên anh sẽ không dại gì làm vậy. Tuy nhiên, hai người thừa biết điều đó không có nghĩa anh sẽ chịu im hơi lặng tiếng. Chẳng may cảnh sát nghi ngờ anh, có khả năng anh sẽ ra đầu thú trước. Ban đầu cảnh sát sẽ không tin lời anh kể ngay mà sẽ tiến hành điều tra tìm bằng chứng. Trong trường hợp đó, giới truyền thông cũng sẽ vào cuộc. Đối với gia đình Katsuragi, chiều hướng này không tốt chút nào. Chỉ còn một con đường để giải quyết vấn đề ấy.”

Nói đến đây, hồi chuông báo động réo lên inh ỏi trong đầu tôi.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy đầu ong lên. Cơn đau dần lan tỏa khắp đầu. Một lát sau, nó dịu bớt, nhưng tôi biết lúc đó, thần kinh của mình đã trở nên tê dại. Ý thức tựa hồ bị thứ gì hút mất.

Tôi giương mắt nhìn Chiharu. Tiếp đến, tôi quay sang chai rượu vang.

“Em lại chơi anh rồi.”

“Có tác dụng rồi sao?” Cô dán mắt vào gương mặt tôi.

“Em bỏ gì vào rượu vang vậy?”

“Em chịu. Thuốc gì đó bố đưa cho. Em dùng ống bơm tiêm vào chai rượu từ trước.”

Chắc đó là một loại thuốc gây mê, tôi thầm nghĩ bằng bộ óc mơ

màng.

“Ngay từ đầu đã định khử anh rồi sao?”

“Không biết. Em chỉ làm theo chỉ thị của bố.”

“Hắn là giết người diệt khẩu. Nếu không, kế hoạch sẽ không hoàn thành. Mà ông ta tuyệt đối không phải loại người dựng nên một kế hoạch dang dở.”

Tôi dợm đứng dậy nhưng cơ thể không nghe lời. Chân loạng choạng, tôi trượt ngã lên ghế sofa. Mạn sườn đập vào cạnh bàn nhưng tôi chẳng thấy đau.

“Bố sai gì, em làm nấy. Em cũng không biết tiếp theo sẽ ra sao. Chuyện về sau, chắc chắn bố sẽ lo liệu tất cả.”

Chiharu đứng dậy. Hóa ra ban nãy cô chỉ giả vờ nhấp rượu.

Ý thức của tôi sắp tan rã hoàn toàn. Mắt tôi bắt đầu mờ dần.

Cứ thế này mà lịm đi thì không được. Nếu giờ tôi bất tỉnh, bọn họ sẽ tiếp tục thực hiện theo đúng kế hoạch đề ra. Nói cách khác, họ sẽ giết tôi và dàn dựng thành một vụ tự sát với nguyên nhân tên tội phạm không chịu nổi áp lực của tội ác mình gây ra, hoặc do hắn biết rõ việc mình bị bắt chỉ là vấn đề thời gian.

Ị “... Gượng đã.” Tôi vắt chút sức tàn thành lời. “Hãy nghe anh nói nốt. Em phải nghe... cho hết.”

Tôi chẳng biết Chiharu đang đứng đâu. Tôi cũng không rõ giọng nói của mình có vang đến cô hay không. Dẫu vậy, tôi vẫn tập trung toàn bộ tinh thần của mình vào cổ họng.

“Máy tính. Bật... file... Automobile Park... của anh...”

Tôi muốn cử động khuôn miệng nhưng giờ đây, mệnh lệnh từ não không truyền tới đích. Tôi ý thức được mình nói không ra hơi nữa. Hoặc không chừng là do thánh giá của chơi tôi đã tê dại. Nhưng chẳng nào cũng thế cả. Càng lúc, bóng tối càng bao trùm lấy tâm trí tôi. Giờ

khắc này, tôi đang phải nếm trải cảm giác như đang rút xuống một cái hố sâu đến vô cùng. Tôi chợt nghĩ, có lẽ đây chính là cảm giác cuối cùng trong đời mình.

Hơi thở của tôi khó nhọc, tựa hồ có thứ gì đó đang đè lên ngực. Tôi cảm giác như vừa mơ một cơn ác mộng kinh hoàng. Mặt tôi nóng bừng, trong khi toàn thân lại ớn lạnh. Không, phải nói là phát công mới đúng. Tôi còn ý thức được mồ hôi lạnh đang túa ra như tắm.

Mắt tôi đang nhắm, rồi thấy an tâm khi ít ra vẫn cảm nhận được như thế. Hình như tôi chưa bị giết. Tôi bèn mở mắt. Tầm nhìn nhạt nhòa nhưng tôi vẫn thấy mơ hồ nhìn thấy. Mọi thứ tranh tối tranh sáng.

Dần dần, thị lực trở lại với tôi. Là căn phòng quen thuộc của tôi đây mà. Có vẻ tôi đang nằm trên ghế sofa. Toan dựng người dậy, tôi nhăn mặt. Cơn buồn nôn và đau đầu dữ dội ập tới. Chấn động lớn đến mức tôi tưởng mình lại bất tỉnh lần nữa.

Tuy nhiên, sau một hồi hít vào thở ra, cảm giác nôn nao và nhức đầu đã phần nào dịu bớt. Tôi từ từ dựng nửa thân trên dậy. Mạch đập thành thạch bên tai.

“Cậu tỉnh rồi à.” Giọng đàn ông vang lên.

Tôi cố gắng đảo mắt nhìn xung quanh. Bởi lúc này, cử động đầu với tôi là bất khả thi.

Lát sau, một bóng người hiện ra từ góc mắt. Người này đang an vị trên chiếc ghế đối diện với tôi. Là Katsuragi Katsutoshi.

Tôi ngồi lại ngay ngắn trên ghế sofa. Cơ thể vẫn còn hơi quay cuồng. Giả sử bây giờ, đối phương tấn công, tôi cũng không thể phòng vệ đến nơi đến chốn. Song có vẻ Katsuragi Katsutoshi không định làm như vậy, ông ta chỉ từ tốn khoanh tay rồi châm điếu thuốc.

Ông ta đang mặc bộ vest hai hàng khuy. Điều này cũng khiến tôi an tâm. Nếu dự định giết tôi, chắc hẳn ông ta phải tìm cách đến đây mà không thu hút ánh mắt kẻ khác, đồng nghĩa với việc ông ta sẽ chọn phục trang ít nổi bật hơn.

“Cuối cùng, nhân vật chính cũng xuất hiện.” Tôi lên tiếng. Tôi nghe thấy giọng mình khàn đặc. “Hay phải nói là kẻ chủ mưu mới đúng?”

“Con gái tôi đã chịu ơn cậu.” Katsuragi Katsutoshi đáp. Ngữ điệu của ông ta rất bình thản.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. “Con gái ông về rồi sao?”

“Tôi cho con bé về trước. Nếu về trễ quá, vợ tôi lại lo lắng.”

“Hình như bà nhà cũng là tông phạm?”

Katsuragi Katsutoshi không trả lời câu hỏi mà chăm chăm nhìn tôi.

“Tôi nghĩ cậu đã nghe tổng quan tình hình từ con gái tôi. Dự tính ban đầu là tôi sẽ đứng ra giải thích, nhưng con bé năng nặc đòi gặp cậu lần cuối.”

“Tôi cũng rất vui khi được gặp lại cô ấy. Dù không biết đó có phải lần cuối hay không.”

“Đầu tiên, có lẽ tôi phải cảm ơn công lao của cậu. Câu này không hề có ý châm biếm. Chắc con gái tôi đã nói rồi, song quả thật, cậu đã làm mọi chuyện vô cùng xuất sắc, hay phải dùng từ hoàn hảo mới diễn tả đủ. Thủ đoạn cướp tiền chuộc rất đặc sắc. Cho hỏi cậu có tham khảo tiểu thuyết trinh thám hay gì không?”

“Tôi tự nghĩ ra.”

“Vậy sao? Mẫn nhãn lắm.” Ông ta chậm rãi phủi tay. Từ bên kia làn khói lơ lửng, ông ta chĩa ánh nhìn về phía tôi. “Tuy nhiên, vạch lá thì vẫn tìm ra sâu. Giữa chừng, cậu đã dùng tiếng Anh để ra lệnh cho tôi, vẫn có khả năng trong số cảnh sát có người biết rõ ngôn ngữ ấy. Riêng điểm này đã khiến kế hoạch không thể trọn vẹn một

trăm điểm được.”

“Tôi biết ông rất giỏi tiếng Pháp, bản thân tôi cũng nói được chút ít. Tuy nhiên, tôi không chọn tiếng Pháp nhằm tránh nguy cơ phạm vi thủ phạm bị thu hẹp. Ở Nhật Bản hiện nay, số người nói được tiếng Anh tầm khoảng năm mươi nghìn người, nhưng với tiếng Pháp, mọi chuyện lại khác. Sau một hồi cân nhắc thiệt hơn, tôi đã chọn lựa chọn ít rủi ro hơn.”

“Ra là vậy, thôi thì mỗi người một cách nghĩ.” Katsuragi Katsutoshi có vẻ không phật lòng trước phản biện của tôi.

“Kế hoạch ông đưa ra cũng rất hoàn mỹ. Tất nhiên phải kể đến khả năng diễn kịch xuất thần của con gái ông, nhưng tôi rất bái phục ông vẫn nhìn xa trông rộng và phủ đầu đến mức ấy dù phải đối mặt với không ít hạn chế.”

“Gì chứ, so với việc kinh doanh ở công ty, đó chỉ là chuyện vặt. Trong vụ này, tôi chỉ cần qua mắt cậu, nhưng khi đứng đầu một bộ máy, số người tôi phải lừa gạt gần như chạm đến vô cùng. Nào là nhân viên, nào là người tiêu dùng...” Ông ta nói với khuôn mặt nghiêm túc, đoạn lại rút thuốc, “Nhân tiện, hình như cậu có đặt câu hỏi với con gái tôi.”

“Nội dung câu hỏi là: Các người định làm gì với tôi?”

Nghe vậy, Katsuragi Katsutoshi mỉm cười, gẩy tàn thuốc lá vào gạt tàn. Ông ta đổi chân bắt chéo, gật đầu ra chiều khoái trá.

“Dù kế hoạch thành công trót lọt, nhà Katsuragi vẫn chưa thể an tâm. Bởi lẽ vẫn còn một kẻ biết từ đầu chí cuối các bí mật. Đó chính là Sakuma Shunsuke. Gia đình này buộc phải xử lý gã đàn ông ấy. Họ sẽ giết hẳn ta và dàn dựng thành một vụ tự sát, lừa cho cảnh sát lầm tưởng hẳn chính là thủ phạm bắt cóc Katsuragi Juri. Đó là bước cuối cùng trong kế hoạch. Theo cậu suy luận, đường đi nước bước của tôi nhìn chung sẽ như thế.”

“Có gì sai sao?”

“Nói là sai cũng không phải. Bảo tôi hoàn toàn không tính toán gì thì là dối trá. Nhưng cậu Sakuma Shunsuke, tôi không đơn thuần như thế đâu. Tôi sẽ thất vọng đôi chút nếu cậu nghĩ vậy. Trên hết, tôi cũng hiểu cảm xúc của cậu. Kế hoạch hoàn hảo mình dựng lên nay lại được dùng để dồn mình vào chân tường, ai chẳng bất an. Chính vì thế, cậu đã dự trù đến tình huống xấu nhất và chuẩn bị sẵn tẩm khiên bảo vệ cho mình. Nói sao nhỉ, hành động đó đúng như suy nghĩ của tôi.” Dứt lời, Katsuragi Katsutoshi hướng ánh nhìn ra phía sau tôi. Đó là khu vực để máy tính. Tôi nghe thấy tiếng quạt, có vẻ máy đang khởi động.

“Ông đã xem file rồi ư?”

“Tất nhiên.”

Lời tôi nói với Chiharu ngay trước khi mất đi ý thức đã không uống phí.

“Lúc nghe con gái bảo cậu để lại file gì đó, thật sự tôi chủ quan cho rằng chắc chẳng phải thứ gì ra hồn. Tôi đã nghĩ cùng lắm là cậu chỉ chuẩn bị một văn bản vạch trần đại thể chân tướng vụ việc, cùng với cảnh báo nếu cậu chết, tài liệu này sẽ được gửi cho cảnh sát.”

“Tôi thấy chừng ấy đã đủ độ đe dọa rồi.”

“Căn cứ vào đâu? Tôi chỉ việc phủ định là mọi chuyện chìm xuống ngay. Và nếu có ý định sát hại cậu, đừng hòng tôi dừng lại chỉ vì chuyện đó. Tôi chỉ cần khẳng khẳng tất cả chỉ là trò chó cùng rứt dậu của tên bắt cóc trước khi tự sát. Cậu nghĩ cảnh sát sẽ tin ai?”

Tôi không đáp lại, như ngầm nói có phản biện cũng chẳng nghĩa lý gì. Nụ cười hài lòng nở trên môi Katsuragi cóc Katsutoshi, ông ta chậm rãi dụi tắt thuốc lá vào gạt tàn.

“Chắc, có điều cậu cũng không vô năng đến mức ấy. Cậu lưu văn bản phanh phui chân tướng vụ việc đúng như dự đoán của tôi, song

đó chưa phải là tất cả. Thứ còn lại mới khiến tôi kinh ngạc. Không, từ đó cũng chưa diễn tả đủ, đúng hơn là tôi phải ngã mũ thán phục.”

“Thú thật, đó chỉ là ăn may.” Tôi bộc bạch. “Lúc đó, tôi không nghĩ nó sẽ hữu dụng đến thế.”

“Những kẻ ưu tú chính là như vậy. Trong vô thức, họ vẫn luôn thu nhặt những thông tin có thể phục vụ cho bản thân mình. Đó là một loại trực giác thiên bẩm, dấu truyền thụ cũng không tiếp nhận được.”

Tôi nở nụ cười méo xệch. Thật không ngờ lại có ngày tôi nhận được lời tán dương từ con người này.

“Tôi không có ý định giết hại cậu.” Katsuragi Katsutoshi nói. “Bởi hành động ấy không cần thiết. Chẳng nào không bị cảnh sát bắt giữ, chẳng ấy cậu sẽ không tiết lộ chân tướng vụ này với bất cứ ai. Mà cậu không cần lo bị cảnh sát tóm cổ, bởi vì chúng tôi sẽ bao che cho cậu. Chỉ cần biết cách tận dụng cái mác người bị hại, chúng tôi hoàn toàn có thể tạo lập bao nhiêu chứng cứ tùy thích hòng khẳng định cậu tuyệt đối không phải thủ phạm. Song tất nhiên, để có được kết quả như vậy, điều kiện tiên quyết là cậu phải vượt qua hết trò chơi này. Và như chúng ta thấy, cậu đã hoàn thành mỹ mãn.”

“Nếu không cần dàn dựng tôi là tội phạm, vậy tại sao ông lại tốn công bày kế để lưu dấu tích của tôi ở Yokosuka?”

“Một phần vì tôi cần nắm được điểm yếu của cậu, tức là phải có một bằng chứng sẵn sàng chứng minh cậu là kẻ bắt cóc. Nhưng thứ quan trọng nhất mà tôi muốn chính là dấu vết của tên tội phạm. Nhất quyết không thể lộ ra đây là một vụ bắt cóc giả. Mà để thể hiện kẻ tội phạm thật sự tồn tại, còn cách nào khác ngoài việc khiến hẳn thật sự hành động kia chứ.”

“Vậy hà cớ gì ban nãy ông làm tôi bất tỉnh?”

Katsuragi Katsutoshi mỉm cười. Biểu cảm ấy như muốn nói ông ta đang đợi câu hỏi này.

“Cậu tưởng mình sẽ bị giết khi ngắt đi phải không?”

“Đúng.”

“Tôi hiểu mà. Vậy nên, cậu đã vất chút sức tàn sau cùng để tung con át chủ bài. Đó chính là thứ tôi muốn xem. Tôi muốn chiêm ngưỡng quân bài cuối cùng cậu đưa ra.”

Tôi thở hắt ra.

“Hóa ra ông muốn biết tôi thủ gì trong tay sao.”

“Trò chơi đã kết thúc. Nhưng thắng thua chưa được phân định. Tôi đã lật hết bài. Bây giờ, tới lượt cậu.”

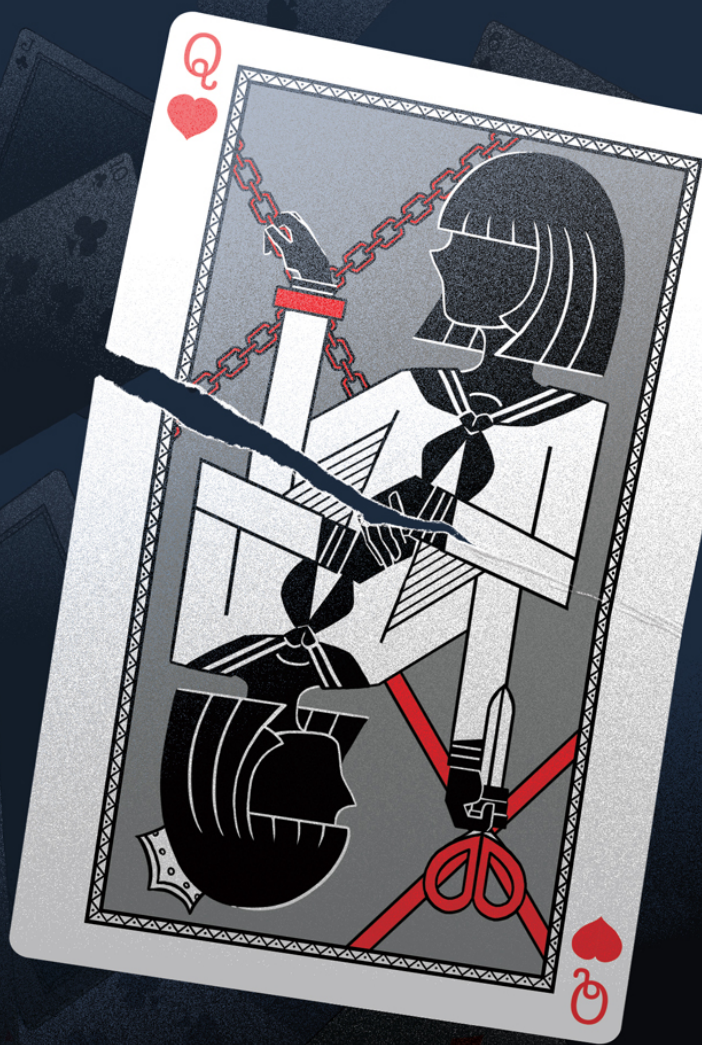
Katsuragi Katsutoshi lại lia mắt về máy vi tính. Tôi cũng bất giác quay đầu nhìn theo.

Trên màn hình là một bức ảnh.

Đó là tấm hình chụp Chiharu, khi ấy còn giả danh là Juri, đang chuẩn bị bữa sáng cho tôi, trong phòng bếp nhà tôi.

Tên của trò chơi là BẮT CÓC

Đỗ Phan Thu Hà dịch

Higashino
Keigo

 SKY novel

 NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ